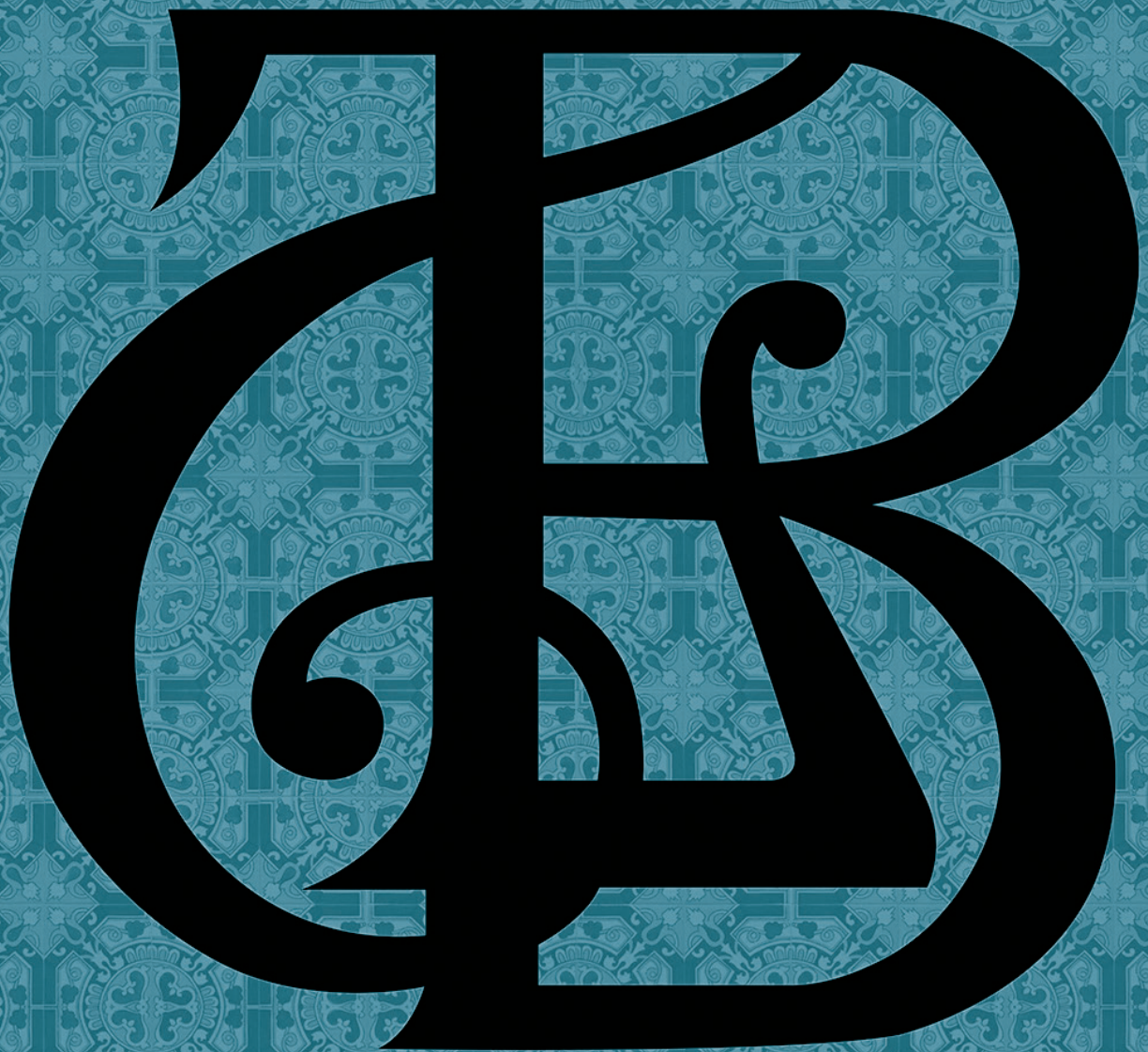

**CONSELL
TRIBUTARI
DE BARCELONA**

MEMÒRIA 2023

Composició del Consell Tributari

President

Tomàs Font i Llovet

Vicepresidenta

Maria Dolores Arias Abellán

Vocals

Antonia Agulló Agüero

Jaume Galofré i Crespi

Paloma González Sanz

Sergio Llebaría Samper

Funcionaris adscrits

Secretari

Pedro Javier Morales Montoya

Lletrada/Lletrats

Carolina González Torres

Luis Bordallo Montalvo

Joan Carles Saladich Abós

Personal administratiu

M. Teresa Lopezosa Alcañiz

M. Àngels Alsina i Ribó

Pilar Gallardo García

Us presentem la memòria de l'activitat duta a terme pel Consell Tributari durant l'any 2023, que torna a posar en valor la gran tasca que es realitza per part d'aquest òrgan independent en matèria de resolució de conflictes tributaris i d'assessorament a l'Ajuntament de Barcelona.

El document que teniu entre mans demostra, un cop més, l'encert en la creació d'aquest òrgan ja fa 35 anys. En aquest període, el Consell s'ha consolidat com una experiència d'èxit i un referent en matèria tributària per a institucions, operadors jurídics i altres municipis.

Gràcies al Consell Tributari, a l'Ajuntament de Barcelona comptem amb un instrument innovador i d'indubtable utilitat per a la millora constant de les nostres polítiques en matèria tributària, tant pel que fa als aspectes normatius i les ordenances fiscals. També en quant a les decisions a adoptar sobre els recursos dels contribuents en els procediments de gestió, inspecció i recaptació de tributs i altres ingressos de dret públic. En aquest sentit, vull reconèixer l'elevat nivell de les persones que integren el Consell, amb perfils experts i rellevants en matèria tributària i de reconeguda solvència tècnica, acadèmica i professional, fet que ha permès que els dictàmens i els informes del Consell siguin de gran qualitat i solidesa.

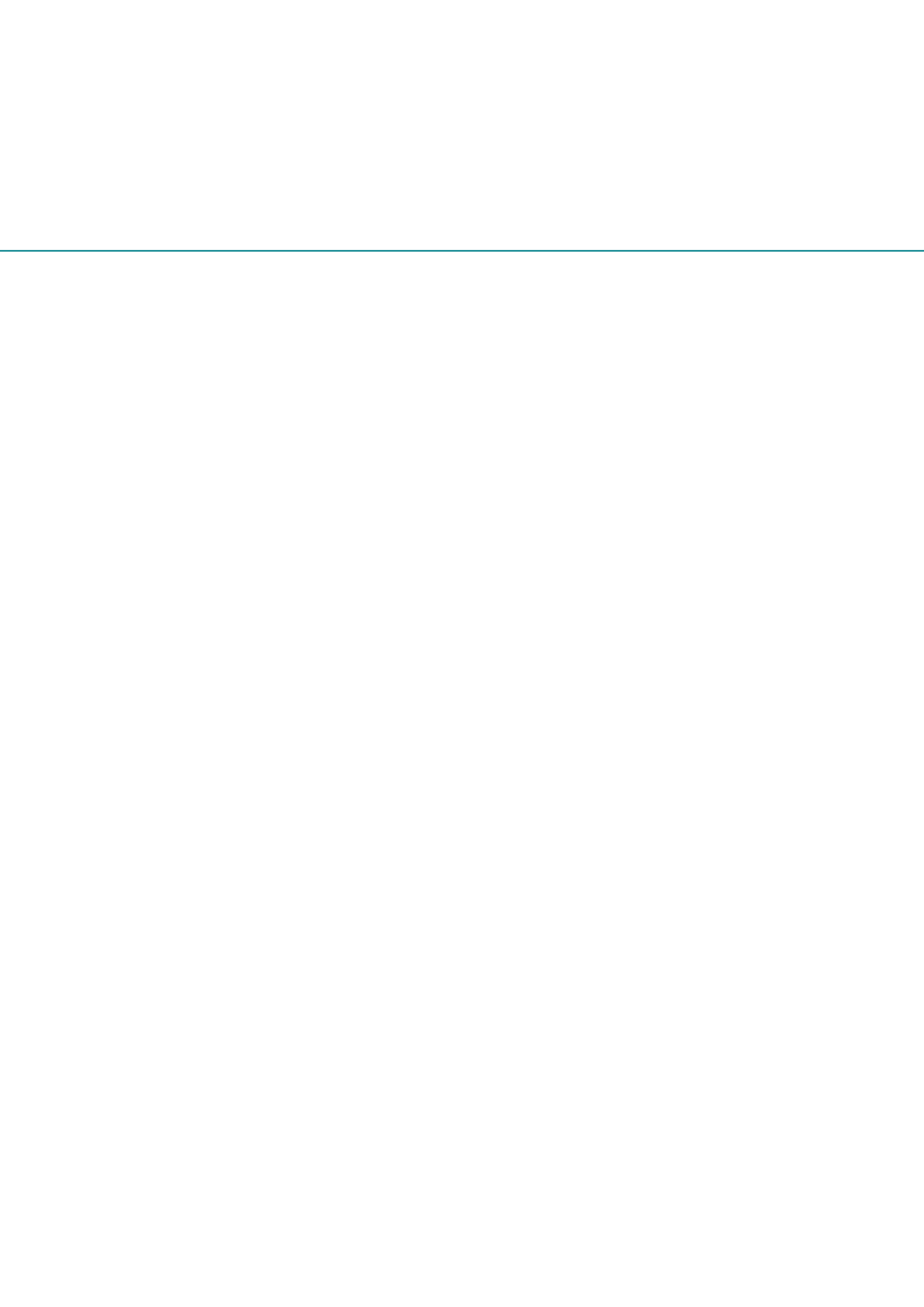
Un dels objectius estratègics del Consell Tributari és evitar la judicialització dels assumptes tributaris, atorgant més eficàcia en la resolució de les controvèrsies i per tant, una major satisfacció de les demandes de la ciutadania. Al mateix temps, cal tenir present que el contingut dels dictàmens es converteix en doctrina, a partir de la qual s'adopten criteris pels òrgans de gestió tributària, però també per part d'altres òrgans especialitzats i fins i tot en l'àmbit jurisdiccional.

En relació a l'activitat desenvolupada al 2023, vull destacar especialment l'alt nivell jurídic dels seus dictàmens, així com la intensitat de la feina feta. Com és sabut, el Tribunal Constitucional va dictar diverses sentències entre el 2017 i el 2021 en relació amb l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana, la plusvàlua, que han comportat un important desacord respecte al pagament d'aquest impost i un increment significatiu en quant als recursos relacionats amb aquest tema. Aquesta és una qüestió amb un impacte molt important sobre les finances municipals. L'any 2023 ha estat marcat per la clarificació en l'aplicació de l'impost, i això ha permès resoldre gran part dels recursos pendents. Per a entendre millor la dimensió de la què parlem, dels 822 expedients de tramitació ordinària aprovats pel Consell Tributari en aquest any, 529 han estat sobre la plusvàlua, el que significa que gairebé dues tercers parts dels expedients resolts estaven relacionats amb aquest tribut.

En la vessant dels informes realitzats a petició de l'Ajuntament, el Consell Tributari ha emès aquest any 17 informes, quantitat que se situa en línia amb els anys anteriors, un fet que demostra la confiança que des de l'Ajuntament dipositem en el criteri d'aquest òrgan consultiu i que, sens dubte, redunda en una major seguretat jurídica de l'acció municipal.

Per acabar, vull encoratjar al Consell Tributari a seguir duent a terme la seva tasca amb el rigor i compromís que han demostrat des de la seva creació, fa 35 anys. Sou un exemple de dedicació i servei públic, i us animo a continuar compartint la vostra àmplia experiència i coneixements, en benefici de l'administració, de tota la ciutadania i de Barcelona.

Jaume Collboni
Alcalde de Barcelona

Sumari

Pròleg	3
Introducció	9
PRIMERA PART: L'APLICACIÓ DE LES ORDENANCES FISCALS VISTA A TRAVÉS DE LES RECLAMACIONS	13
Ordenança fiscal núm. 1.1.	13
Impost sobre béns immobles	
1.- Subjecte passiu. Titular superficiari	13
2.- Meritació	14
2.1.- Data d'adquisició de la titularitat	14
2.1.1.- Transmissió d'immoble en subhasta pública	14
2.1.2.- Transmissió en contracte privat	16
3.- Tipus impositiu específic. Immoble amb ús cadastral d'aparcament	17
4.- Bonificacions	22
4.1.- Bonificació per la instal·lació de sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol	22
4.1.1.- Ús residencial d'immoble. Prova	22
4.1.2.- Tramitació del recurs. Incorporació a l'expedient d'un informe desfavorable	22
4.2.- Bonificació per a famílies nombroses	23
4.2.1.- Famílies nombroses amb membres amb discapacitat	23
4.2.2.- Residència habitual	24
4.2.3.- Ingressos de la família nombrosa. Separació del matrimoni	25
4.2.4.- Aplicació de la bonificació per l'Administració	25
5.- Procediments d'aplicació dels tributs	26
5.1.- Notificació del valor cadastral. Conservació de la notificació	26
5.2.- Notificació electrònica de la liquidació	30
6.- Tribut metropolità	31
Ordenança fiscal núm. 1.2.	33
Impost sobre vehicles de tracció mecànica	
1.- Fet imposable. Aptitud per circular del vehicle i l'embargament preventiu	33
2.- Subjecte passiu	33
3.- Beneficis fiscals. Exempció de vehicles matriculats a nom de persones amb discapacitat reconeguda	37
4.- Gestió de l'impost. Ajuntament competent per cobrar el tribut	37
5.- Recaptació. Via executiva seguida contra persona tutelada per una Fundació. Notificació	38
6.- Sancions	39
Ordenança fiscal núm. 1.3.	41
Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	
1.- Inconstitucionalitat de l'impost. Els efectes de la STC 182/2021, de 26 d'octubre	41
1.1.- Eficàcia temporal de la STC 182/2021	41
1.2.- Abast i efectes de la STC 182/2021: situacions consolidades	41
1.3.- Inexistència d'increment de valor. Admissió de la revisió a l'empara de la STC 182/2021: situacions consolidades	42
1.4.- Liquidació emesa en substitució de l'autoliquidació perquè l'aplicació informàtica no funcionava. Règim de revisió: situacions no consolidades	44

2.- Subjecció a l'impost	45
2.1.- Inexistència d'increment de valor. Apreciació "d'ofici"	45
2.2.- Transacció judicial en adjudicació hereditària. No existeix doble transmissió	46
3.- Meritació de l'impost. Data de transmissió. Contracte privat	48
4.- Sancions	50
4.1.- Efectes de la STC 182/2021 sobre la sanció que deriva d'una liquidació ferma	50
4.2.- Ocultació	51
5.- Revisió en via administrativa	52
5.1.- Nul·litat (determinació incorrecta del subjecte passiu). Admissió del recurs	52
5.2.- Rectificació d'errors. Art. 220 LGT: error material	52
5.2.1.- Identificació incorrecta de l'immoble objecte de liquidació: error material	52
5.2.2.- Error en resolució administrativa quina execució origina les liquidacions recorregudes: error material	53
5.3.- Recursos	55
5.3.1.- Inadmissió. Recurs contra la desestimació presumpta de sol·licitud de no subjecció i de devolució d'ingressos per autoliquidació quan la Inspecció ja havia regularitzat la situació tributària	55
5.3.2.- Admissió. Notificació incorrecta	56
Ordenança fiscal núm. 1.4.	58
Impost sobre activitats econòmiques	
1.- Fet imposable	58
1.1.- Alta d'activitats. Activitat de restauració realitzada única i exclusivament per a socis o afiliats, o no. Epígrafs 674.5 (serveis de bar, societats, casinos i clubs) i 671.5 (serveis de restaurant d'una forquilla)	58
1.2.- Paralització i restricció de l'activitat per la COVID-19 en centre comercial	59
2.- Exempcions	63
2.1.- Exempció per xifra de negocis acreditada per les dades de l'AEAT	63
3.- Recursos	64
3.1.- Error en la interposició de recurs davant la matrícula de l'impost	64
3.2.- Recurs de reposició extemporani formulat com a devolució d'ingressos indeguts, amb motiu de les restriccions d'activitat ocasionades per la pandèmia de la COVID-19	66
Ordenança fiscal núm. 2.1.	68
Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	
1.- Base imposable	68
1.1.- Estimació directa. Cost efectiu de l'obra: partides computables	68
1.1.1.- Cost dels "boxes" i de la seva instal·lació: instal·lacions necessàries i accessòries	68
1.1.2.- El benefici industrial i les despeses generals	70
1.2.- Estimació indirecta del cost efectiu de l'obra	73
Ordenança fiscal núm. 3.16.	76
Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil	
Base imposable. Dades declarades pel contribuent	76

SEGONA PART: INFORMES EMESOS A PETICIÓ DE L'AJUNTAMENT	80
1.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal general. (Exp. 266/23)	80
2.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.1, reguladora de l'impost sobre béns immobles. (Exp. 267/23)	91
3.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.2, reguladora de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica. (Exp. 268/23)	100
4.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.4, reguladora de l'impost sobre activitats econòmiques. (Exp. 269/23)	104
5.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.1, reguladora de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres. (Exp. 270/23)	116
6.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.2, reguladora del recàrrec a l'impost sobre les estades en establiments turístics. (Exp. 271/23)	123
7.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.1, reguladora de les taxes per serveis generals (Exp. 272/23)	125
8.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.2, reguladora de les taxes pels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament. (Exp. 273/23)	128
9.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.3, reguladora de les taxes per serveis urbanístics. (Exp. 274/23)	130
10.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.6, reguladora de les taxes de mercats. (Exp. 275/23)	132
11.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.8, reguladora de les taxes per presenciacions de la Guàrdia Urbana i circulacions especials. (Exp. 276/23)	134
12.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. (Exp. 277/23)	136
13.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis (respecte a l'ocupació del domini públic mitjançant terrasses). (Exp. 277/23 BIS)	156
14.- Informe sobre la nova modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis (respecte a l'ocupació del domini públic mitjançant terrasses). (Exp. 277/23 TER)	159

15.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.13, reguladora de les taxes per serveis culturals. (Exp. 278/23)	166
16.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.19, reguladora de la taxa pel manteniment dels serveis que presta el servei de protecció civil, prevenció, extinció d'incendis i salvament. (Exp. 279/23)	167
17.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança reguladora de les prestacions patrimonials públiques no tributàries dels serveis de cementiris (Exp. 305/23)	173
Annex I Expedients tramitats	178
Annex II Classificació per conceptes	179
Annex III Gràfics	180

1.- El Consell Tributari compleix 35 anys

L'any 2023 s'han complert 35 anys des de la creació del Consell Tributari de Barcelona per Acord del Consell Plenari de l'Ajuntament de 4 de desembre de 1988, que es va constituir el 20 de desembre del mateix any i va celebrar la seva primera sessió ja entrat l'any següent, el dia 4 de gener de 1989. La creació del Consell Tributari va ser fruit de la potestat d'autoorganització de l'Ajuntament, en ús de la seva autonomia, i posteriorment ha trobat la confirmació legislativa en la Llei 1/2006, de 13 de març, de Règim especial del municipi de Barcelona.

L'actual Consell constata, un cop més, que de manera unànime s'ha valorat positivament l'encert de l'Ajuntament per dotar els ciutadans de Barcelona d'un òrgan que vetlla per la resolució dels seus recursos de manera objectiva, independent, especialitzada i amb alta qualitat tècnica, amb l'únic límit del sotmetiment a la llei. Amb ell, s'ha aconseguit disminuir notablement la càrrega de recursos en la matèria dels jutjats i tribunals, i així evitar costos judicials als ciutadans. I al mateix temps, s'ofereix seguretat jurídica al propi Ajuntament en l'elaboració de les seves ordenances fiscals i en la formació de criteri sobre les rellevants qüestions que li són consultades.

El Consell Tributari ha estat referent en la creació legal i el funcionament dels diversos Tribunals economicoadministratius adoptats per les grans ciutats espanyoles, amb els quals manté una excel·lent relació, i en l'actualitat es planteja l'extensió del seu model cap a altres àmbits de l'actuació de les administracions locals (urbanisme, ocupació pública, sancions administratives, etc.).

Igual que ha vingut fent des de la seva creació, amb la publicació de la seva Memòria anual el Consell Tributari compleix el seu compromís de donar comptes públicament de la seva activitat i al mateix temps difondre el contingut de les seves resolucions més importants, de manera sistematitzada i extractada, per tal que la seva doctrina contribueixi a la deguda interpretació i aplicació pràctica de les ordenances fiscals i al debat científic i acadèmic entorn de la normativa i la jurisprudència en matèria tributaria local.

2.- L'activitat del Consell Tributari l'any 2023

Al final de la Memòria consten les dades numèriques de l'activitat del Consell. Ara en destaquem alguns aspectes significatius. Al llarg de l'any 2023, el Consell Tributari ha aprovat un total de 895 expedients. D'ells, 878 corresponen a recursos interposats pels ciutadans contra actes municipals d'aplicació i gestió dels tributs i 17 a projectes normatius de modificació de les ordenances fiscals.

Pel que fa als recursos, la matèria que ha estat més recurrent és la de l'impost de plusvàlua municipal, el que és lògic a la vista de les successives sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem que han anat incidint sobre aquet impost i que han anat creant noves expectatives en els contribuents.

Entre molts altres aspectes, que poden consultar-se en els apartats corresponents d'aquesta Memòria, el Consell s'ha pronunciat a favor de la producció dels efectes de la STC 182/2021 a partir de la data del dictat de la sentència i no de la de la seva publicació al BOE, a l'efecte de determinar l'univers d'expedients afectats temporalment per la mateixa. Aquesta posició del Consell ha estat confirmada pel Tribunal Suprem en la sentència de 12 de juliol de 2023. Així mateix, quant a l'abast material de la citada sentència constitucional, ha analitzat la casuística presentada de cara a la delimitació conceptual d'allò que s'entén per "situacions consolidades" que no poden ser objecte de revisió en base a dita sentència.

Els altres impostos que major conflictivitat han presentat són l'IBI i l'IAE. Respecte a aquest darrer, aquesta memòria recull, entre altres extrems, el posicionament del Consell davant la paralització d'activitat econòmica com a conseqüència de la pandèmia per la COVID-19. El Consell Tributari des del primer moment es va mostrar a favor d'estimar la reducció proporcional de quota d'IAE girada en aquells casos en què va existir una prohibició normativa de l'exercici de l'activitat corresponent. Val a dir que també aquí la seva posició s'ha confirmat pel Tribunal Suprem en tres sentències de data 30 de maig de 2023.

Quant al sentit dels dictàmens emesos pel Consell, diguem en primer lloc que 357 resolen el fons de l'assumpte, essent la resta, en gran part, de remissió a una possible revocació per l'Administració municipal o d'inadmissió, en la majoria dels casos per extemporaneïtat. D'aquests 357 dictàmens, 188 estimen total o parcialment les pretensions del recurrent. I és important indicar que en quasi bé el 50% d'aquests casos, l'estimació pel Consell té lloc "en conformitat" amb la proposta formulada en aquest sentit per l'Institut Municipal d'Hisenda.

Les anteriors dades volen dir que l'administració tributària municipal ha anat assumint i aplicant ja àmpliament la doctrina del Consell Tributari, i formula les seves propostes seguint els criteris del Consell, el que és de valorar de manera positiva i permet afirmar que, en el nostre cas, el sistema de recursos administratius, en contra del que s'afirma en altres àmbits, sí que funciona com a mecanisme de "auto-control" administratiu i de garantia dels drets dels ciutadans.

Pell que fa als informes emesos pel Consell Tributari en els procediments de modificació de les ordenances fiscals que ha promogut l'Ajuntament, cal assenyalar que en la immensa majoria dels casos el dictamen del Consell ha estat favorable a la proposta presentada, per entendre que no presentava problemes de legalitat.

Val la pena ressenyar, com un cas d'especial complexitat, els diversos informes emesos en relació a l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de les taxes per utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic i la prestació d'altres serveis, i que estan extractats a la part corresponent de la Memòria. En síntesi, els temes debatuts afecten, sobretot, a la publicitat en les bastides instal·lades sobre la via pública i a la ordenació fiscal de les ocupacions del domini públic municipal mitjançant la instal·lació de terrasses.

En fi, també ha sigut d'especial atenció l'Ordenança reguladora de les prestacions patrimonials públiques no tributàries dels serveis de cementiris.

3.- Relacions institucionals

Des de la perspectiva del govern municipal al qual el Consell Tributari presta la seva funció consultiva i de control, l'any 2023 ha estat significat per la celebració de les eleccions municipals el dia 28 de maig. Aquest fet, tant rellevant pel que fa a la renovació democràtica de les institucions públiques, no interfereix, però, en l'organització i el funcionament del Consell Tributari, que es caracteritza per la seva independència i per la inamobilitat dels seus membres al llarg del seu mandat, malgrat es puguin produir canvis, com així ha estat enguany, en el govern municipal.

Aquests canvis, en efecte, han incidit en les persones que dins del govern municipal tenen la responsabilitat de la relació institucional amb el Consell Tributari i que, per delegació de l'alcaldia, resolen els recursos administratius que el Consell ha dictaminat prèviament. En aquest context donem compte

que el dia 12 de juny de 2023, la senyora Montserrat Ballarín Espuña, regidora de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda, va visitar el Consell Tributari de Barcelona per acomiadar-se del seu personal, després d'haver-ho fet pocs dies abans amb els seus membres.

La Regidora en el seu parlament va destacar el paper d'aquest òrgan, la magnífica relació mantinguda amb tots els membres i personal del Consell Tributari i també va manifestar el seu agraïment pel suport donat durant aquests anys i la bona feina feta.

En nom del Consell Tributari de Barcelona, la seva vicepresidenta, la senyora María Dolores Arias Abellán, excusant l'absència del president, li va agrair el magnífic tracte dispensat, la seva inestimable col·laboració en l'enfortiment del Consell i el seu destacat paper per al seu bon funcionament. Ara, en publicar-se la memòria d'activitats del Consell, reiterem les expressions fetes en aquell moment i mostrem un cop més la satisfacció per l'excel·lent relació mantinguda amb la regidora Ballarín i l'exquisit respecte demostrat per la independència del Consell.

De manera certament correlativa, i responent a la invitació feta pel president del Consell Tributari, el dia 13 de juliol de 2023 el Sr. Jordi Valls Riera, quart tinent d'alcaldia d'Economia, Hisenda i Promoció Econòmica, va visitar al Consell a la seva seu. Va estar acompanyat per la Sra. Laia Claverol Torres, gerent d'Àrea d'Economia i Promoció Econòmica, i el Sr. Antoni Fernández Pérez, gerent de Pressupostos i Hisenda.

En aquellencontre cordial els responsables municipals es van interessar per l'activitat i el funcionament del Consell i va tenir lloc un complet canvi d'impressions sobre diferents temes d'interès municipal. El tinent d'alcalde va destacar el respecte de l'Ajuntament per l'autoritat i el prestigi del Consell Tributari, i el president d'aquest va reiterar el seu compromís de servei a la ciutadania de Barcelona i de garantia de legalitat per l'Ajuntament.

Dins del capítol de relacions institucionals, el dia 8 de febrer de 2023 el president del Consell Tributari, juntament amb la resta de vocals del Consell i el seu secretari, van lliurar la memòria d'activitats del Consell al president de la sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sr. Javier Aguayo Mejía, que va estar acompanyat pels magistrats integrants de la secció primera d'aquesta sala.

La trobada va tenir lloc a la seu del Tribunal i en els parlaments dels respectius presidents, així com en les posteriors intervencions dels assistents, es va destacar el paper del Consell Tributari com a referent dels diferents operadors del món jurídic. Així mateix, es va expressar el desideràtum d'estendre aquest model de funcionament administratiu propi de Barcelona a altres àmbits jurídics com podria ser l'urbanisme, els procediments sancionadors, etc., perquè, per una part, dona confiança a la ciutadania i, per altra, les opinions autoritzades dels seus membres són sinònim de garantia tècnica de les decisions que sustenten, facilitant en última instància la labor revisora per part dels Tribunals.

D'altra banda, el dia 19 d'abril de 2023 el Consell Tributari va rebre la visita del Sr. Gaietà Sala Prat, president de la Junta Arbitral de Consum, i del Sr. José Luis Velasco Corderi, secretari de la Junta. Fou de gran interès l'exposició del Sr. Gaietà Sala referent a l'activitat desenvolupada per la Junta Arbitral de Consum, organisme que en el seu àmbit competencial també desenvolupa, al igual que el Consell Tributari funcions de garantia dels drets dels ciutadans. Es tractaren diferents temes relatius al funcionament i activitats de la Junta Arbitral, s'intercanviaren impressions sobre temes d'interès comú. El Sr. Gaietà Sala lliurà al Consell Tributari un exemplar de la seva memòria d'activitats de l'exercici 2022, que fou agraïda pel president.

4.- Traspàs del Dr. Rafael Entrena Cuesta

Just en el pas de l'any 2023 al 2024 va morir qui va ser durant molts anys destacat membre del Consell Tributari, el professor Rafael Entrena Cuesta. En la seva primera sessió, ja dins l'any 2024, el president i els membres del Consell Tributari van recordar la figura de tant il·lustre jurista, que fou vocal del Consell durant els anys 2002 a 2016, i company i amic de molts dels actuals membres del Consell.

En aquella ocasió es va recordar que des de la seva càtedra de Dret Administratiu de la Universitat de Barcelona, el professor Entrena ha estat mestre de generacions de juristes que agraeixen els seus ensenyaments, el seu bon fer i el seu exemple com a persona i jurista. També en tots aquells àmbits de la vida pública en els que va ocupar llocs de responsabilitat, i en els quals es va requerir la seva col·laboració com a advocat i com a jurista, és avui recordada la seva labor, i valorades les seves contribucions i la seva vàlua excepcional.

Al Consell Tributari el professor Entrena Cuesta sempre serà recordat com el mestre pacient i atent a l'evolució de les lleis i de la doctrina, acurat amb el bon funcionament de les institucions i el respecte als ciutadans. Però també com l'impulsor de trobades que facilitessin el diàleg intern i reforcessin el clima de col·laboració, i com un ferm defensor de la projecció d'aquesta institució, a la que considerava un lloc excepcional per al debat jurídic obert, independent i lligat al dia a dia de la vida dels ciutadans. Així ho solia manifestar en els nombrosos i diferents fòrums que s'honoraven amb la seva presència i en els que mai va deixar de participar, gràcies a una vitalitat excepcional.

Es va destacar, finalment, com el professor Entrena era una font inesgotable d'optimisme i d'energia. El seu esperit obert cap a la joventut, el futur i la col·laboració en tots els àmbits constitueix un llegat del qual s'honra aquest Consell Tributari, que en la seva ja llarga i consolidada trajectòria s'ha vist enriquit amb les aportacions de l'il·lustre professor.

Tomàs Font i Llovet
President

Ordenança fiscal núm. 1.1. Impost sobre béns immobles

1.- Subjecte passiu. Titular superficiari

En l'expedient 84/23 s'examina un recurs d'alçada en el qual el recurrent al·lega que s'està davant d'un bé immoble respecte el qual les diverses titularitats que concorren no conflueixin sobre tot l'immoble sinó sobre els distints elements d'aquest (solar i edificació), de tal manera que, sent factible una valoració cadastral separada per cadascun d'aquests elements, l'IBI pot recaure sobre les diferents titularitats. Al·lega, a més, ser beneficiari de l'exempció prevista a l'article 62.1.a) del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLHL), perquè l'immoble es troba directament afecte a la seguretat ciutadana.

El Consell Tributari dictamina que:

«ha mantingut reiteradament que: "(...) existint un dret de superfície, mai el titular del dret de propietat sobre la finca pot ser subjecte passiu, cosa que te com a conseqüència la impossibilitat de dissociar el subjecte passiu entre propietari del sòl i el superficiari, ja que és aquest darrer l'únic subjecte passiu de l'impost..." (CT 1067/21).

Aquesta posició mantinguda pel Consell, relativa a la condició d'únic i exclusiu subjecte passiu de l'IBI del superficiari, ha estat repetidament recolzada per la jurisprudència del Tribunal Suprem, entre d'altres, a la STS de 12 de desembre de 2017, dictada en un recurs de cassació, per tant, es pot afirmar que, en els supòsits en què s'ha constituït el dret real de superfície, d'acord amb el que ja s'ha assenyalat, la qualitat de subjecte passiu en aquest impost, i a títol de contribuent, recau exclusivament en el superficiari.

(...)

Així mateix, s'ha de fer constar que sobre la qüestió de fons, relativa a l'exempció de la construcció en els supòsits de l'article 62.1.a) del TRLRHL quan el superficiari és l'Estat o un altre dels ens públics allà enumerats, es troba pendent de resolució per part del Tribunal Suprem el recurs de cassació núm. 3361/2022 l'acte d'admissió del qual (ECLI:ES:TS:2022:17557A), de data 14 de desembre de 2022, "por presentar interés casacional objetivo para la formación de jurisprudencia", planteja les següents qüestions:

"1.1. Determinar si la exención en el IBI prevista en el artículo 62.1.a) del TRLHL alcanza a la construcción de aquellos bienes inmuebles directamente afectos a alguno de los servicios previstos en dicho precepto en aquellos supuestos en los que la titularidad del Estado, de las comunidades autónomas o de las entidades locales, según proceda, se corresponda con un derecho de superficie.

1.2 (...)"

2.1.- Data d'adquisició de la titularitat

2.1.1.- Transmissió d'immoble en subhasta pública

En l'expedient 1402/21 es dictamina un recurs on calia determinar la data d'adquisició d'un immoble adjudicat en subhasta pública i, amb això, també s'havia de decidir si l'IBI de l'exercici 2021 l'havia de pagar el recurrent. Aquest va al·legar que n'era propietari des del 29 de gener de 2021 perquè és la data en què el Jutjat va emetre la diligència que testimonia la fermesa del decret d'adjudicació.

El Consell Tributari no comparteix aquest criteri i dictamina el següent:

«*Sisè.- La conclusió que la transmissió de la propietat es produeix amb la interlocutòria o decret d'adjudicació és la que s'ha de mantenir també a la llum de la nova LEC de l'any 2000. Així ve a disposar-ho la STS, Sala 1a, 139/2017, de 1 de març (ECLI:CA:TS:2017:712), la STS, Sala 1a, 480/2018, de 23 de juliol (ECLI:CA:TS:2018:3032), ATS de 23 de gener de 2019 (ECLI:CA:TS:2019:372A), ATS de 17 de juny de 2020 (ECLI:CA:TS:2020:3700A).*

Aquesta és la solució que es considera més ajustada a dret.

En primer lloc, perquè estem en presència d'una adquisició derivativa del dret de propietat de naturalesa no contractual, que té lloc en aplicació i per disposició de la llei (mitjançant voluntat de l'adquirent), és suficient l'adjudicació per produir aquest efecte derivatiu de la relació jurídica real (cf. art. 609 CC i art. 531-1 CC-Cat.).

En segon lloc, ja que la tradició, com a expressiva de la teoria del títol i de la forma, només és exigible en l'àmbit contractual, i no en tots els contractes (v. art. 606 CC i art. 531-3 i 4 CCCat.), sense que la subhasta judicial pugui ser equiparada, quant a la seva naturalesa, estructura i requisits, a un contracte.

En tercer lloc, ja que el valor i l'eficàcia del testimoni del decret d'adjudicació se cenyeix, d'acord amb l'art. 673 LEC, a constituir "títol bastant per a la inscripció al Registre de la Propietat", per la qual cosa tan sols constitueix un títol apte per accedir a aquest Registre, sense que, a partir d'aquesta simple eficàcia, se li pugui atorgar un autèntic valor "traditori". El testimoni del decret d'adjudicació no fa de vegades escriptura pública. El testimoni del decret d'adjudicació es limita a transcriure el que disposa el decret d'adjudicació, sense afegir substantivament res més. A nivell contractual l'escriptura pública pot complir una doble funció: serveix de tradició instrumental i és títol inscripció. En l'àmbit del procediment judicial, el testimoni del decret d'adjudicació només compleix aquesta segona funció i sense que aquesta autoritzi a estendre-la a la primera, sobretot quan la inscripció de drets reals al Registre de la Propietat no és constitutiva (llevat d'excepcions assenyalades).

(...)

Val a dir que la recurrent al·lega que la data de la transmissió dels immobles de referència és el 29 de gener del 2021, la data de la diligència d'ordenació en què s'acredita la fermesa dels decrets emesos pel jutjat. Això no obstant, la data d'efectes a tenir en compte és en la que es van emetre els decrets, és a dir el 3 de novembre i el 16 de desembre de 2020, i no la data de la diligència d'ordenació en què únicament s'acredita la fermesa dels dos decrets.»

En l'expedient 390/22 en idèntic sentit es va pronunciar el Consell, si bé, aquest cas presentava com a particularitat que, a més, s'havia iniciat indegudament la via executiva de cobrament de l'impost perquè l'Administració havia desconegut una resolució judicial que decretava una suspensió i així va indicar:

“Quart.- De tot això deriva la conclusió que la transmissió de la propietat de la finca situada a ..., a favor dels interessats, es va produir amb el decret d'adjudicació, és a dir, en data 21.01.2021. És, doncs, des d'aquesta data que s'han de considerar nous propietaris.

Tot i això, no es pot ignorar que, contra l'esmentat decret, es va interposar primer un recurs de revisió i, posteriorment, un recurs d'apel·lació, que va ser admès per l'Audiència de Barcelona en ambdós efectes, és a dir, devolutiu i suspensiu. Aquest darrer recurs va ser resolt mitjançant interlocutòria XX/2022, de 3 de març, dictada per la Secció 4a de l'Audiència Provincial de Barcelona, desestimària de les al·legacions de la part executada, i, en conseqüència, confirmant en tots els seus extrems el decret d'adjudicació de primera instància.

De conformitat amb l'efecte suspensiu vinculat a l'admissió a tràmit del recurs d'apel·lació, l'eficàcia d'aquell decret d'adjudicació va quedar paralitzada mentre aquest recurs no es resolgués, de manera que tota execució o compliment del decret d'adjudicació recorregut va quedar aturada a l'espera de la resolució definitiva del recurs d'apel·lació interposat. Aquesta paralització o suspensió, per descomptat, va afectar també l'efecte transmissor del domini inherent al decret d'adjudicació, i això explica que no es pogués, mentrestant, expedir el testimoniatge pertinent del decret d'adjudicació, com tampoc dur a terme cap actuació que fos contrària o incompatible amb una transmissió de la propietat cautelàrment no productora dels seus efectes immediats i típics. Conseqüentment, una vegada aixecada la suspensió en virtut de la interlocutòria que posa fi al recurs d'apel·lació interposat, cal tenir per produïts els efectes propis del decret d'adjudicació des de la data de la seva emissió, és a dir, 21.01.2021, sense cap obstacle per estimar els interessats propietaris de la finca esmentada com a conseqüència directa de tal decret d'adjudicació.

Com s'acaba d'argumentar, la suspensió dels efectes del decret d'adjudicació -provocada per l'admissió del recurs d'apel·lació- va ser impeditiva, mentre va durar aquesta suspensió, dels efectes jurídics associats al decret (el més substancial: la transmissió de la propietat), i no procedia, per tot el temps en què la suspensió va estar vigent, iniciar i donar curs als procediments de liquidació i recaptació d'un tribut el fet imposable del qual descansa, precisament, en la condició de titular del dret de propietat d'un immoble (com és l'IBI). Per aquest motiu, i sense necessitat d'entrar en altres consideracions, han de quedar anul·lades i sense efecte

totes les actuacions practicades en aplicació del tribut corresponents al període impositiu de 2022, per entendre que la suspensió dels efectes del decret d'adjudicació comprenia la suspensió dels efectes de la consideració de subjecte passiu de l'impost a les persones interessades, impedit així l'exigència del tribut.”

2.1.2.- Transmissió en contracte privat

En l'expedient 204/23 el Consell Tributari dictamina que procedeix desestimar un recurs en què la recurrent considera que no és el subjecte passiu de l'impost sobre béns immobles de l'exercici 2022 perquè va vendre l'immoble en contracte privat en data 9 de novembre de 2021 i no es va elevar a públic fins al 12 d'abril de 2022.

Atès que l'impost es merita el primer dia del període impositiu, que en aquest cas és l'1 de gener de 2022, el Consell Tributari considera que la qüestió fonamental consisteix en determinar si la transmissió, a efectes de l'IBI, s'ha de tenir per realitzada el 12 d'abril de 2022, data d'elevació a públic del contracte privat de compravenda o, si per contra, s'ha de considerar com a tal la data de signatura del document privat de compravenda, el 9 de novembre de 2021.

En aquest cas, ateses les circumstàncies concurrents, el Consell diu:

«En primer lloc, cal indicar que en el nostre sistema jurídic la transmissió de la propietat es regeix per la teoria del títol i el mode, principi que consisteix en el fet que la transmissió i adquisició de la propietat i altres drets reals precisa, a més del títol d'adquisició (aquí, el contracte), la realització de la tradició o els actes o formalitats establertes per les lleis (v. art. 531-1 del Codi civil de Catalunya; d'ara endavant, CCC). Aquesta tradició és la que comporta la transmissió de la propietat (art. 531-3 CCC), i consisteix, a la vegada, en el lliurament de la possessió del bé objecte del contracte al comprador (art. 531-2 CCC). La tradició també admet altres classes o maneres de manifestar-se, de conformitat al que es disposa en l'art. 531-4 i 5 CCC, destacant, per al cas que ens ocupa, l'atorgament de l'escriptura pública corresponent, si del document no resulta una altra cosa (la tradició instrumental de l'art. 531-4.2.a CCC).

En virtut de les normes exposades, la transmissió/adquisició del dret real de propietat i d'altres drets reals possessoris, es produeix mitjançant l'atorgament del respectiu títol, que consisteix en un contracte antecedent amb finalitat translativa, seguit del mode, que consisteix en la tradició o lliurament de la cosa (traspàs possessori) en qualsevol de les manifestacions recollides a la llei.

D'altra banda, l'article 1227 del Codi Civil disposa que la data d'un document privat no es comptarà respecte de tercers sinó des del dia en què hagués estat incorporat o inscrit en un registre públic, des de la mort de qualsevol que els van signar o des del dia en què es lliuressin a un funcionari públic per raó del seu ofici. No obstant això, la veritat és que els supòsits citats en aquests preceptes no són excloents ni limiten la possibilitat d'acreditar la data de la transmissió amb altres mitjans de prova, com ha vingut establint la jurisprudència del Tribunal Suprem.

“Pero no debe olvidarse que existe una reiterada doctrina de la Sala Primera de este Tribunal Supremo en torno al citado artículo 1227 del Código Civil (...), según la cual «la prevención establecida en dicho precepto sólo es aplicable cuando no existen otros medios de prueba que justifiquen la realidad de la fecha consignada en el documento privado», es decir, «cuando el hecho a que se refiere sólo puede tener demostración por el propio documento, lo que no ocurre cuando –como en el presente caso de autos acontece– existen otros medios de prueba que acreditan la realidad de la fecha que en él aparece»”.

No obstant això, en el cas que ens ocupa, el recurrent no ha aportat cap mitjà de prova addicional que demostrï que efectivament s’ha produït la transmissió de la propietat amb anterioritat a 1/01/2022, atès que la data consignada en la declaració per l’impost sobre l’increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana res acredita sobre aquest tema, en estar basada en la mera manifestació de les persones que realitzen la declaració, i va ser presentada amb posterioritat a la signatura del contracte privat.

Molt al contrari, en el contracte privat que aporta l’interessat per a demostrar la data de transmissió, i concretament en la seva estipulació novena, s’estableix que:

“[d]ebiendo la vendedora buscar una nueva instalación, realizar el traslado y las obras de adaptación necesarias, se fija la entrega de la posesión del inmueble el próximo día 30 de enero de 2022, momento en que se realizará la “traditio” real y efectiva a la compradora, con la entrega de la posesión efectiva del inmueble.”

Amb més raó, en el mateix contracte privat de compravenda, en la seva estipulació cinquena s’estipula que “los gastos del inmueble anteriores al otorgamiento de la escritura pública, tales como liquidaciones de los correspondientes tributos de IBI, y liquidaciones de cuotas comunitarias, serán de cuenta de la parte vendedora.”

En conclusió, de tot l’anterior es desprèn, en el present cas, que la transmissió de la propietat de l’immoble de referència va tenir lloc en un moment posterior a 1/01/2022, per aquesta raó, a la data de meritació del referit impost per a l’exercici 2022, el titular de l’immoble era l’interessat, ja que no s’havia produït encara la tradició requerida per a donar eficàcia a la transmissió i adquisició del domini a favor de la part compradora.»

3.- Tipus impositiu específic. Immoble amb ús cadastral d’aparcament

En l’expedient 85/22 es dictamina un recurs on el contribuent manifesta la seva disconformitat amb l’aplicació del tipus de gravamen diferenciat que estableix l’article 7.2 de l’Ordenança fiscal reguladora de l’IBI per a l’ús d’aparcament, al·lega que el tipus diferenciat previst per l’article 72.4 del TRLRHL només admet la seva aplicació als usos previstos a la normativa cadastral per a la valoració de les

construccions que es recullen en la Norma 20 del RD 1020/1993, de 25 de juny, pel que es va aprovar les normes tècniques de valoració i el quadre marc de valors del sòl i de les construccions per a determinar el valor cadastral dels béns immobles de naturalesa urbana.

El Consell Tributari en el seu dictamen, diu:

«La disposició transitòria 15a estableix, per tant, que la diferenciació per tipus de gravamen en funció dels usos es realitzi segons els establerts al quadre de coeficients del valor de les construccions recollit a la norma 20 de l'annex al Reial decret 1020/1993, de 25 de juny.

(...)

Al quadre de coeficients de valor anterior no consta l'ús "magatzem estacionament" establert a l'Ordenança fiscal reguladora de l'IBI. La consideració de l'ús "magatzem estacionament" com a independent obeeix a la disposició transitòria 15a del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, que estableix, a més de la referència al quadre de coeficients de valor de les construccions, de la norma 20, del Reial decret 1020/1993, una sèrie d'especificacions i nou ús, quan indica que s'hauran de tenir en compte les especialitats següents:

En primer lloc, a l'apartat 1 a) el precepte disposa que quan els immobles tinguin diversos usos i no es tracti d'immobles en propietat horitzontal, si coincidissin diversos usos amb la mateixa superfície, s'atendrà a l'ordre de prevalença següent: residencial, oficines, comercial, espectacles, lleure i hostaleria, industrial, magatzem-estacionament, sanitat i beneficència, esports, cultural i religiós i edifici singular.

És a dir, es parla d'usos que si coincideixen s'estableix una prevalença entre ells i tot seguit de l'ús industrial s'indica, en aquest ordre de prevalença, l'ús "magatzem-estacionament". Si l'ús "magatzem-estacionament" no fos un ús diferent de l'industrial no s'hagués esmentat, no hauria estat necessari ni pertinent. Amb això estem davant la primera indicació de l'existència d'un ús de nova creació com és l'ús "magatzem-estacionament".

En segon lloc, la següent especialitat que introdueix la disposició transitòria esmentada 15a és la que estableix l'apartat 2 que, per a la identificació de l'ús de les edificacions o dependències que tinguin la consideració de bé immoble, se seguiran les regles següents:

a) Els garatges i trasters que s'ubiquin en edificis d'ús residencial, així com els edificis destinats exclusivament a garatges i estacionaments, tindran assignat l'ús "magatzem-estacionament".

Si la disposició transitòria 15a, de referència contínua, no hagués volgut crear l'ús "magatzem-estacionament" com un nou ús, no hagués estat necessari especificar-ho, perquè al quadre de coeficients de valor de les construccions de la norma 20 del RD 1020/93 figura l'ús 1. residencial i com a classe d'aquest l'1.1 habitatges col·lectius de caràcter urbà i com a modalitat 1.1.3 garatges, trasters i locals en estructura.

(...)

D'altra banda, la disposició transitòria 15a assimila en el mateix ús de “magatzem-estacionament” tant als garatges i trasters que s'ubiquin en edificis d'ús residencial com als edificis destinats exclusivament a garatges i estacionaments. Si com pretenen l'ús “magatzem-estacionament” es tractés d'una subclasse de l'ús industrial, resultaria que els garatges i trasters ubicats en edificis d'ús residencial tindrien com a ús assignat l'industrial, la tipologia constructiva del qual no té res a veure amb la que existeix a aquests edificis residencials. I el mateix es conclou respecte dels edificis destinats exclusivament a garatges i estacionaments, quan la seva tipologia constructiva no és la industrial.

El TRLHL clarament ha volgut establir l'ús “magatzem-estacionament” com un nou ús que no estava previst al quadre de coeficients de valor de les construccions de la norma 20 del Reial decret 1020/1993, de 25 de juny, i que respon a una tipologia constructiva que no té res a veure amb la que correspon a l'ús industrial i dins aquest ús a la classe corresponent a 2.2 garatges i aparcaments.

(...)

Doncs bé, quan la disposició transitòria 15a del TRLRHL estableix el nou ús de “magatzem-estacionament” ho efectua per les especials característiques de les construccions dels garatges i trasters als edificis residencials i en aquells edificis destinats exclusivament a garatges i estacionaments, els quals no es poden classificar en el quadre a què fa referència la norma 20, per no poder enquadrar-se en les tipologies constructives dels usos del quadre i en especial de l'ús industrial com pretén la interessada.

Per això, s'ha realitzat una valoració amb el mètode valoratiu que ha previst la Ponència de Valors Total dels béns immobles urbans del municipi de Barcelona de 2017. En diversos documents dels quals la conformen, es contempla el garatge (aparcament) com un producte immobiliari propi.

(...)

El Tribunal Suprem (TS) en la Sentència de data 31 de gener de 2023 (ECLI:ES:TS:2023:412), s'ha pronunciat en el sentit que l'ús aparcament no es recull en el RD 1020/1993, de 25 de juny i, en conseqüència, interpreta:

“Los artículos 72.4 y disposición transitoria 15ª TRLHL deben ser interpretados en el sentido de que los usos de los bienes inmuebles que habilitan la imposición de un tipo de gravamen agravado o cualificado, en las condiciones y con los límites de la primera de las normas citadas, son los que indica la mencionada transitoria, por la remisión expresa que efectúa al cuadro de coeficientes del valor de las construcciones, sin que por tanto sea admisible respecto de usos combinados o de segundo y sucesivos grados distintos de los que figuran en la columna denominada usos en el referido cuadro.”

En relació a aquesta sentència el Consell Tributari considera que:

« (...) la sentència anterior només té en compte la relació d'usos establerts al quadre de coeficients de valor de les construccions, sense analitzar la resta del contingut del quadre.

En aquest sentit, la norma tècnica de valoració en establir el quadre de coeficients del valor de les construccions ho fa en funció de dos atributs principals tal com figura al quadre, el primer, la TIPOLOGIA CONSTRUCTIVA i, el segon, la CATEGORIA CONSTRUCTIVA (que jerarquitzava en nou trams).

El nucli central de la controvèrsia aquí analitzada rau en la correcta entesa del primer atribut, la TIPOLOGIA CONSTRUCTIVA, que la configuren TRES ELEMENTS: l'Ús constructiu, la Classe constructiva i la Modalitat constructiva (tècnicament conegut com a UCM). Cap d'aquests atributs no opera aïlladament, ja que en conjunt defineixen una tipologia constructiva concreta.

Quan la disposició transitòria 15a refereix l'ús "magatzem-estacionament" està regulant a efectes tributaris un ús concret i no una classe constructiva de l'ús industrial que, com a tal, ja s'ha dit que no existeix a la norma tècnica, ni encaixa en cap de les tipologies constructives assignades a l'ús industrial, ni de bon tros en les que corresponen a les classes 2.1 (Nau de fabricació i emmagatzematge) i 2.2 (garatges i aparcaments), perquè obeeixen a REALITATS CONSTRUCTIVES diferents.

Així doncs, l'ús industrial està connectat a una TIPOLOGIA CONSTRUCTIVA CONCRETA d'EDIFICIS, en el cas del municipi de Barcelona els continguts al DOC 3 de la ponència de valors de Barcelona de 2017. Atribuir al producte immobiliari "magatzem-estacionament" l'ús industrial és desconèixer la realitat constructiva objecte de valoració i la praxi de la valoració tècnica.

Quan la disposició transitòria 15a del TRLRHL estableix el nou ús de "magatzem-estacionament" ho efectua per les especials característiques de les construccions dels garatges i trasters als edificis residencials i en aquells edificis destinats exclusivament a garatges i estacionaments, els quals no es poden classificar en el quadre a què fa referència la norma 20, per no poder enquadrar-se en les tipologies constructives dels usos del quadre i en particular de l'ús industrial i els graus successius com indica el Tribunal Suprem.

Per això, com ja s'ha exposat anteriorment, s'ha realitzat una valoració amb el mètode valoratiu que ha previst la Ponència de Valors Total dels béns immobles urbans del municipi de Barcelona de 2017. En ella, en diversos documents que la conformen, es contempla el garatge (aparcament) i trasters com un producte immobiliari propi.

El Tribunal Suprem al fonament jurídic tercer apartat 7 indica:

"7) Tal como está enunciada esta norma, la referencia al uso de almacén-estacionamiento lo es solo a los efectos que la propia disposición transitoria

-que ya no parece con finalidad transitoria, sino perenne, porque no se ha modificado desde 2004- esto es, el de establecer un orden de prevalencia, por usos, en caso de que el inmueble comparta dos o más, en cuyo caso, la primera regla es la de la mayor superficie y, de ser la misma, entra en juego esta regla subsidiaria.”

Com el mateix Tribunal indica tal com està enunciativa aquesta norma, cal assenyalar que es refereix a l'apartat 1 a) de la disposició transitòria 15a, ho és als efectes d'establir un ordre de prevalença per usos en propietats verticals i horitzontals quan concorren diversos d'ells i, contempla i enumera, per aquest ordre, els següents USOS: sic “...residencial, oficines, comercial, espectacles, lleure i hostaleria, industrial, magatzem-estacionament, sanitat i beneficència, esports, cultural i religiós i edifici singular...”. Aquests són tots els usos recollits al quadre de coeficients de valoració, excepte l'ús “magatzem-estacionament” que s'afegeix com a nou, encara que no es digui expressament que és nou, però que clarament es pot deduir en considerar-se com un ús que es relaciona tot seguit de l'ús industrial. Si la norma no ho considerés com un ús específic, no tindria raó de ser que es referenciés en l'ordre de prevalença per “USOS”.

D'altra banda, la referida sentència del Tribunal Suprem al fonament jurídic tercer apartat 9) realitza la següent afirmació:

“9) Cabe añadir que la confusión conceptual que resulta del juego combinado del artículo 72.4 y la transitoria 15a TRLHL debe diluirse atendiendo a un principio de preponderancia de la regla común o general o excepcional-que es la que aquí permite establecer un tipo de gravamen superior al inicialmente previsto para la generalidad de los casos, pues tales mayores cargas impositivas deben deducirse inequívocamente de normas claras, comprensibles y de contenido inequívoco, como disposiciones agravatorias de situaciones jurídicas que son, atendiendo, con ello, al principio de buena regulación establecido en los artículos 129 y concordantes de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del Procedimiento Administrativo Común de las Administraciones Públicas.”

La disposició transitòria 15a en establir l'ús magatzem-estacionament ho realitza de manera clara, comprensible i de contingut inequívoc, com s'explica a continuació.

Quan la literalitat de la norma refereix expressament que el “magatzem-estacionament” és un ús, no té sentit, com fa la sentència referida, negar-li aquesta entitat (la d'ús) per, seguidament, atribuir-li una classe constructiva que, a més, com a tal (magatzem-estacionament) no existeix al quadre de coeficients de valor i així, per la seva interpretació de la norma, reconduir-lo a l'ús industrial. Si fos el que diu el Tribunal, la Llei no hauria hagut d'establir com a especialitat l'ús “magatzem-estacionament” o bé hagués especificat que els garatges, trasters i estacionaments tindrien l'ús industrial.

En aquest sentit, l'apartat 2n de la disposició transitòria 15a atribueix o connecta diferents tipus de construccions (per exemple, càmpings, sitges, bars musicals, disco-

teques, etc.) als seus usos respectius (refereix la norma, entre d'altres, l'industrial, el comercial, etc.) i, no té sentit que, quan la norma assigna als garatges i trasters que s'ubiquin en edificis d'ús residencial i als edificis destinats exclusivament a garatges i estacionaments, l'ús "magatzem-estacionament", aquesta referència concreta no ho sigui també, com en la resta de supòsits que regula, a un ús concret, que en aquest cas és a l'ús que torna a crear com a part de les especialitats que estableix.

Arribats a aquest punt, és important destacar que el Tribunal Suprem no ha analitzat a la seva sentència l'apartat 2n de la disposició transitòria 15a del TRLRHL, de crucial importància per a la consideració de l'ús "magatzem-estacionament" com un ús nou que no pot respondre a les característiques constructives de l'ús industrial.»

4.- Bonificacions

4.1.- Bonificació per la instal·lació de sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol

4.1.1.- Ús residencial de l'immoble. Prova

En l'expedient 3/22 s'analitza un supòsit de bonificació de l'IBI per la instal·lació d'un sistema per a l'aprofitament tèrmic o elèctric d'energia.

El Consell examinant els requisits exigits per l'ordenança fiscal reguladora de l'IBI de l'any 2019 per gaudir d'aquesta bonificació i els documents incorporats a l'expedient administratiu, argumenta que, tot i que a la data de sol·licitud del benefici fiscal per part de l'interessat l'immoble en qüestió tenia assignat al Cadastre Immobiliari un ús d'oficines, aquesta dada queda desvirtuada per l'acord d'alteració de la descripció cadastral de data 16 de juny de 2021, amb efectes de 17 de juny de 2021, dictat per la Gerència Regional del Cadastre Immobiliari de Catalunya en què s'indica expressament que l'immoble "erròniament figura com a oficina quan en realitat és un habitatge". Reforça aquest fet l'escriptura d'adquisició de l'habitatge –que el descriu com a habitatge- i el fet que al Padró d'habitants de Barcelona figure aquest immoble, des del 10 d'agost de 2006, com a domicili del recurrent.

I així el Consell Tributari conclou:

"Per això, tant dels termes de l'Acord d'Alteració Cadastral esmentat com de la resta de les proves que obren a l'expedient es desprèn que la destinació a habitatge de l'immoble per al qual se sol·licita la bonificació de l'art. 9.8 de l'OF de l'IBI de 2019, i que és expressament reconegut per aquest Acord, deriva d'un error de fet, per la qual cosa res no obsta a l'aplicació de la bonificació sol·licitada per als exercicis 2020, 2021 i 2022."

4.1.2.- Tramitació del recurs. Incorporació a l'expedient d'un informe desfavorable

En l'expedient 188/23 s'estudia un recurs en què es planteja l'efecte d'una omisió en el procediment de tramitació del recurs. El Consell observa que el recurs d'alçada es va interposar el dia 5 d'octubre de 2022, mentre l'informe tècnic de l'Agència

d'Energia de Barcelona que informa desfavorablement respecte del compliment de les condicions de la bonificació és de data 30 de desembre de 2022, data posterior a la interposició de l'esmentat recurs i, per tant, el recurrent desconeixia l'informe en el moment de interposar-lo.

El Consell dictamina:

“El problema que es planteja és de si és possible incorporar un fet nou rellevant a un expedient després que l'interessat ja s'hagi instruït del seu contingut -art. 82.1 de Llei 39/15, del Procediment administratiu comú de les administracions públiques- sense donar-li la corresponent audiència.”

I després de transcriure la normativa actualment vigent en relació al tràmit d'audiència i d'al·legacions el Consell Tributari conclou que:

“La finalitat d'aquestes disposicions és que no es produeixi indefensió, el que s'ha produït en el present supòsit, en que l'interessat havia aportat tota la documentació que se li havia requerit, però no se li ha posat de manifest l'informe de l'Agència d'Energia, per raons obvies, al ser de data posterior al recurs que es va interposar dins del seu termini.

Per les esmentades consideracions i a fi de no produir indefensió a l'interessat, aquest Consell Tributari entén que s'han de retrotraure les actuacions a la data en què es va aportar a l'expedient l'informe de l'Agència d'Energia de Barcelona, i donar vista del mateix al recurrent a fi de que pugui al·legar al que al seu dret convingui.”

4.2.- Bonificació per a famílies nombroses

4.2.1.- Famílies nombroses amb membres amb discapacitat

En l'expedient 1331/21 es considera un recurs on es demana l'aplicació del percentatge de bonificació que l'ordenança reguladora del tribut determina per a les famílies nombroses (en endavant, FN) de tipus especial. Al·lega l'interessat, titular del carnet de la família nombrosa, que va acreditar el reconeixement d'un grau de discapacitat del 67% i, per tant, entenia que l'apartat 9.6.a) de l'ordenança fiscal de l'IBI li permet gaudir del percentatge establert per les FN especials.

El Consell Tributari per fer la correcta interpretació de l'ordenança de l'IBI realitza un anàlisi de les tipologies de famílies nombroses existents i, examina la Llei 40/2003, de 18 de novembre de protecció a les famílies nombroses (LPFN), al respecte dictamina:

“Quart.- Dels termes de la normativa que es reproduïx als FJ anteriors es dedueix que no existeix a la normativa general reguladora de les FN la categoria “família nombrosa amb membres amb discapacitats” que utilitza l'ordenança. Només hi ha en aquesta normativa les categories FN General i FN Especial. Les famílies nombroses en què algun dels seus membres tinguin una discapacitat s'integren en una categoria o en una altra.

Les FN amb membres amb discapacitats es contemplen a les lletres a i b de l'apartat 2 de l'article 2 LPFN, abans transcrit, als efectes exclusius d'establir dues tipologies concretes de FN, la FN amb fills amb discapacitats i la FN amb ascendents amb discapacitats."

I, el Consell conclou:

"En conseqüència, s'ha d'entendre que les famílies nombroses amb membres amb discapacitat a les quals és aplicable els percentatges de bonificació previstos per a les FN especials o amb membres amb discapacitat són les següents:

a) Un o dos ascendents amb dos fills, siguin comuns o no, sempre que almenys un d'aquests tingui una discapacitat o estigui incapacitat per treballar. (ex art. 2.2.a) LPFN).

b) Dos ascendents, quan tots dos tinguessin una discapacitat, o, almenys, un tingués un grau de discapacitat igual o superior al 65 per cent, o estiguessin incapacitats per treballar, amb dos fills, siguin o no comuns. (ex art.2.2.b) LPFN).

c) Família nombrosa amb tres o més fills, siguin o no comuns, en què un dels ascendents que la integrin tingui reconegut un grau de discapacitat entre el 33% i el 65%. (ex art. 9.6.c OF)."

4.2.2.- Residència habitual

En l'expedient 55/23 s'examina un supòsit de bonificació de l'IBI de FN i, en concret, s'analitza el requisit de la residència de les persones que tenen la condició de titulars de família nombrosa en l'immoble objecte de la bonificació.

Es constata que la normativa reguladora exigeix com a requisit indispensable per a l'aplicació d'aquesta bonificació que els titulars de família nombrosa tinguin el domicili habitual a l'immoble de referència a la data de meritació de l'impost, és a dir, en el cas examinat, a 1 de gener de 2022.

En aquest supòsit concret les persones interessades consten empadronades en l'immoble objecte del tribut des del 20 de gener de 2022, és a dir amb posterioritat a la data de meritació del tribut, si bé el Consell Tributari interpreta que *"el fonamental és que a la data de la meritació de l'impost l'habitatge constitueixi el domicili habitual no que hi estigui empadronat, i aquesta darrera previsió és una presumpció iuris tantum que admet prova en contra. En definitiva, el que és fonamental és que l'immoble constitueixi el domicili habitual i és prova, a aquests efectes, l'empadronament en aquesta."*

Doncs bé, a la vista de la documentació incorporada a l'expedient administratiu –fonamentalment les escriptures notariales d'adquisició de l'immoble de data 31/12/2021 en que els interessats declaren que l'habitatge adquirit constitueix el seu domicili habitual i els documents que acrediten que el mateix dia 31 de desembre de 2021 els interessats van demanar cita prèvia a l'Ajuntament de Barcelona per formalitzar el seu empadronament en el mateix- el Consell Tributari conclou que cal admetre la pretensió dels recurrents als efectes sol·licitats.

4.2.3.- Ingressos de la família nombrosa. Separació del matrimoni

En l'expedient 178/23 el Consell considera que procedeix estimar parcialment un recurs que revisa el percentatge de bonificació aplicat per concorre la situació de FN. Manifesta el recurrent que el percentatge de bonificació aplicat és incorrecte perquè s'han tingut en consideració els ingressos de la seva ex parella.

El Consell considera que la qüestió principal que es planteja és la de determinar si, als efectes de la present bonificació, s'han de tenir en compte els ingressos només de la recurrent o també els de l'ex parella.

A la vista de l'expedient administratiu es dictamina que:

“La interessada ha aportat al present recurs còpia de la sentència judicial de cessament (extinció) de la unió estable de parella recaiguda el 17/04/2013 així com el contracte d'arrendament de la seva ex parella signat el 18/05/2018. A més, segons la informació del padró municipal, la interessada consta empadronada amb els seus tres fills al domicili del carrer Dr. R... (el domicili habitual) des de el 8/02/2018, sense que consti en ell l'ex convivent de la parella estable.

De la documentació i informació que consta al expedient, resulta evident que, des de l'any 2013, la parella estable formada per la interessada i el Sr. T... va quedar extingida (art. 234-6.2 CCC), sent incompatible el concepte de “unitat familiar” amb els supòsits de cessament o ruptura de la convivència, o de vida separada del progenitors. I aquest cessament de la parella estable consta prou provada en el present expedient, per la qual cosa la “unitat familiar” als efectes de determinar els ingressos per al gaudi de la bonificació, a partir del 2013, va ser la formada només per la interessada amb el seus tres fills.”

4.2.4.- Aplicació de la bonificació per l'Administració

En l'expedient 153/23 s'analitza l'aplicació d'ofici de la bonificació de FN en els casos en què la bonificació no s'ha aplicat en l'exercici recorregut, però si consta l'aplicació en exercicis anteriors.

El Consell Tributari, sobre la base de l'art. 9.6.b) de l'Ordenança Fiscal reguladora que estableix que aquesta bonificació es tramitarà per l'Administració tributària d'acord amb la informació sobre famílies nombroses del Departament de Benestar Social i Família de la Generalitat, dictamina:

«A efectes pràctics, l'intercanvi de dades entre l'Institut Municipal d'Hisenda i el Departament de Benestar Social i Família de la Generalitat no es produeix de forma directa. Es realitza una cruïlla de dades entre el programa informàtic del Padró Municipal i les bases de dades del Departament de Benestar Social i Família de la Generalitat. Només es procedeix amb l'aplicació del benefici fiscal referit sense petició específica de l'interessat si troba coincidència a l'interessat i al domicili.

Ateses les circumstàncies concurrents i, en particular, l'aplicació d'ofici de la bonificació esmentada en diferents exercicis, aquest cas guarda similitud amb l'ex-

pedient 519/19 i en aquest expedient el Consell Tributari es va pronunciar en el sentit següent:

“L'exempció és aplicable d'ofici en tots els seus aspectes i per tant una actuació concreta de l'Administració ometent-la no pot donar lloc a la seva transformació en pregada perquè això impediria l'exercici del dret dels interessats a ser escoltats. La falta de compliment del termini previst en el precepte controvertit no pot tenir la mateixa conseqüència jurídica que l'absència de sol·licitud de les exempcions qualificades com a pregades en les quals l'Administració actua d'acord amb la informació presentada per l'obligat tributari en compliment d'un deure sense el que no cap l'activitat administrativa reconeixent-la, en el seu cas. En el cas que ara s'analitza es tracta, per contra, de donar una oportunitat als interessats perquè comuniquin, posin en coneixement de l'Administració la possible discordança existent entre la seva situació i l'acte de liquidació acordat per aquesta última.”

(...)

Així doncs, en aquest cas, on s'ha constatat l'alternança de la bonificació en diferents exercicis, és a dir, amb els antecedents existents relatius a l'aplicació de la bonificació, l'Administració que gestiona l'aplicació del benefici fiscal no pot romandre passiva i inactiva, ja que si la decisió s'assenta exclusivament en la informació facilitada per un altre ens públic, en aquest cas la Generalitat de Catalunya, el principi de bona administració condueix a la seva proactivitat per evitar perjudicis al contribuent, que ha de comptar amb les màximes possibilitats de reaccionar àmpliament davant d'una situació que no és conseqüència dels seus actes sinó d'un error de les administracions públiques intervinents i, amb això, si fos del seu interès, poder acreditar el seu dret.»

5.- Procediments d'aplicació dels tributs

5.1.- Notificació del valor cadastral. Conservació de la notificació

En l'expedient 9/23 se sotmet a consideració un recurs on s'argumenta que les liquidacions de l'IBI dels exercicis 2017 a 2020 eren nul·les perquè no s'havia rebut la corresponent notificació de valors amb caràcter previ a la notificació de les liquidacions. La revisió de valors cadastrals que refereix el recurs és la que correspon a l'aprovació de la Ponència de valors del 2007 dels Béns immobles de característiques especials (BICES, 2007).

Consta a l'expedient que el Cadastre sí que disposava d'informació sobre la notificació del valor cadastral (així resulta en els seus registres informàtics, que assenyalen que la notificació es va lliurar en data 28 de febrer de 2008) i la Gerència Regional de Cadastre va informar que no conservava aquesta notificació de valors perquè per Resolució, de 25 d'abril de 2017, de la subsecretària del Ministeri d'Hisenda es va autoritzar l'eliminació de determinades fraccions de sèries documentals.

De l'expedient també resulta que l'entitat recurrent va rebre en data 7 de novembre de 2008 la primera liquidació de l'IBI amb els nous valors cadastrals fixats en

el procediment de valoració col·lectiva dels béns de característiques especials i, a més, va sol·licitar mitjançant la presentació de la instància 2009/..., en data 7 de febrer de 2009, l'aplicació sobre la liquidació de l'IBI de l'any 2008 d'una exempció de la superfície d'ús públic i gratuït i la variació corresponent del valor cadastral, que finalment li va ser concedida i per la qual va rebre la devolució de 3XXXXXX euros. Resolució i devolució que no van ser impugnades i, per tant, van ser pacíficament acceptades per la recurrent.

Amb aquests antecedents el Consell va dictaminar:

«Per això mateix, no hi ha cap mena de dubte que l'entitat XXXX estava al corrent dels nous valors cadastrals i tot i així, tal com es va manifestar a l'anterior resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda, des de l'any 2008 que es va dictar el nou valor cadastral, aplicable a partir de l'any 2008, fins a l'any 2020 en què sol·licita informació respecte a la notificació del nou valor davant la Gerència Regional del Cadastre i la posterior sol·licitud d'ingressos indeguts davant aquesta administració, ha deixat passar més d'una dècada durant la qual en cap moment, amb excepció de la sol·licitud d'exempció de la primera liquidació, ha manifestat la seva oposició a les liquidacions girades any rere any, procedint al pagament de les mateixes durant més de 10 anys, i per tant consentint-ne la fermesa i els valors cadastrals corresponents.

Com s'ha indicat a l'anterior fonament jurídic, les liquidacions objecte de sol·licitud de devolució van ser notificades mitjançant edictes de padró i una vegada finalitzat el termini per a la seva impugnació, aquestes esdevingueren fermes i consentides.

(...)

En aquest cas, el motiu de nul·litat que al·lega la societat recurrent seria enquadrable en el supòsit e) de l'anterior article 217.1 de la LGT, però tenint en compte que consta als registres cadastrals que la notificació individual dels valors cadastrals va ser correctament notificada i que a més el recurrent va tenir també coneixement dels nous valors cadastrals a través de la notificació de la liquidació d'IBI de 2008 que va realitzar aquesta administració local, no es pot sostenir en cap cas, com defensa la recurrent, que s'hagi prescindit total i absolutament del procediment legalment establert i que ens puguem trobar davant d'un supòsit de nul·litat absoluta.

Tal com estableix la Sentència de 4 de desembre de 2007 de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, les causes de nul·litat de ple dret s'han d'entendre i interpretar de manera restrictiva:

“Situados ya en esta perspectiva de enjuiciamiento, es de advertir que la nulidad de pleno derecho, en cuanto grado de invalidez, es la regla general en materia de disposiciones generales, pero es la excepción cuando se trata de los actos administrativos, cuyos supuestos de nulidad absoluta o radical aparecen tasados legalmente, mientras que la norma general es que la infracción por los mismos del ordenamiento jurídico genera tan solo su anulabilidad. Sentado lo anterior, la interpretación de los supuestos de nu-

lidad de pleno derecho ha de ser restrictiva, según viene manteniendo la jurisprudencia, dado el carácter excepcional de tales supuestos en el ámbito del Derecho administrativo (odiosa restringenda sunt)."

Així mateix, cal indicar que el TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa Administrativa, Secció 1a) Sentència núm. 780/2001 de 13 juliol, ja va resoldre un assumpte similar i va dictaminar el següent:

"Y desde luego, no existe nulidad de pleno derecho alguna por un pretendido vicio en la ausencia de notificación de la revisión catastral. Ya ha quedado resaltado que el art. 70.4 de la Ley de Haciendas Locales no puede ser de aplicación al caso, pero aún en la hipótesis de que lo hubiera, sido o de que las mismas consecuencias se derivaran de la presunta infracción del art. 270.4 del RDL 78 1/1986, nunca estaríamos ante una nulidad de pleno derecho, pues no suponen prescindir total y absolutamente del procedimiento ni lesionan derechos y libertades susceptibles de amparo, por cuanto si la recurrente-apelada ingresó las liquidaciones de los sucesivos ejercicios (hasta un total de diez) quiere decir que las consintió, sin oponer tacha alguna sobre la falta de notificación de la revisión catastral, de la que tuvo cabal conocimiento al serle giradas las liquidaciones abonadas."

D'altra banda, tampoc no ens trobem davant d'un cas d'anul·labilitat atès que l'apartat 2 de l'article 48 de la Llei 39/2015 del procediment administratiu comú estableix que "No obstante, el defecto de forma sólo determinará la anulabilidad cuando el acto carezca de los requisitos formales indispensables para alcanzar su fin o dé lugar a la indefensión de los interesados."

En el cas que aquí ens ocupa, no es pot fonamentar de cap manera que una suposada manca de notificació de la nova ponència de valors hagi causat indefensió a la interessada, ja que, com ha quedat exposat, va tenir coneixement dels nous valors cadastrals mitjançant la liquidació notificada per aquesta administració i arran d'això, va poder defensar el seu dret a la bonificació sobre la quota de la liquidació esmentada i que a més, li va ser concedida. Per tant, ja en l'exercici 2008, podria haver recorregut davant el Cadastre la manca de notificació de la ponència de valors, i en l'hipotètic cas de no poder-se acreditar la seva correcta posada a disposició, la Gerència del Cadastre hagués tornat a notificar-la i així la recurrent hagués obtingut un nou termini d'impugnació dels valors esmentats. No obstant això, tot i disposar d'aquesta informació per via de l'Ajuntament, l'entitat recurrent no va efectuar cap actuació en aquell moment.

En aquest sentit es manifesta el TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa Administrativa, Secció 1a) en Sentència núm. 876/2010 de 30 setembre, que entre les seves consideracions, indica que:

"Siendo cierto que una reiterada jurisprudencia destaca que las liquidaciones giradas sin la previa notificación de los valores catastrales aplicados en ellas son contrarias a derecho, y por ende, nulas y que sólo en los casos de incrementos porcentuales establecidos por la Ley, habitualmente de Presupuestos, cabe prescindir de tal notificación y está permitido continuar con

las notificaciones colectivas de los recibos de cobro periódico mediante edictos, no es menos cierto, de acuerdo con dicha doctrina jurisprudencial, que el presupuesto de la liquidación no consiste en la inexistencia de supuestos defectos formales en las notificaciones, sino que es necesario que se haya suprimido un requisito procedimental -el derecho a la reclamación económico-administrativo-, de carácter esencial e imprescindible, con la correspondiente indefensión.

No se trata sino de la aplicación del principio básico recogido en el art. 63.2 de la Ley 30/1992, de Procedimiento Administrativo Común, según el cual los defectos de forma sólo determinarán la anulabilidad cuando den lugar a indefensión. De tal principio resulta: 1.º) Que a salvo el supuesto de prescindirse total y absolutamente del procedimiento, los defectos de forma sólo determinan la anulabilidad y nunca la indebidamente invocada nulidad de pleno derecho; y 2.º) Que, como es obvio, se establecen dos presupuestos diferentes y autónomos: defecto de forma e indefensión, de manera que la indefensión no se produce, sin más, por la concurrencia de un defecto de forma. En el presente supuesto, el constatado y no negado conocimiento real del nuevo valor catastral aplicado excluye cualquier posible indefensión, pues el interesado dejó pasar los plazos legales bien para impugnarlo en la vía económico-administrativa procedente o bien para invocar entonces la falta de notificación en legal forma, siendo irrelevante que el conocimiento del valor catastral provenga de su órgano emisor (aquí, el Catastro) o de quien tenga interés (aquí, el Ayuntamiento y, por delegación del mismo, el Organismo apelado). Cuando, ya en julio de 2007, se invoca por vez primera la falta de notificación de la alteración del valor catastral, habían precluido indudablemente aquellos plazos legales.”

Cinquè.- A més a més, i en virtut de la doctrina d'actes propis no es poden acceptar les pretensions de l'interessat conforme desconeixia els nous valors cadastrals fins al 17/02/2021 en què la Gerència Regional del Cadastre de Catalunya va notificar a la mercantil interessada còpia de la notificació individualitzada de l'expedient .../08 del procediment de valoració col·lectiva BICE.

Va ser el Tribunal Constitucional qui en la STC 73/1988, de 21 d'abril, va assentar ja les claus d'aquesta doctrina:

“la llamada doctrina de los actos propios o regla que decreta la inadmisibilidad de venire contra factum proprium surgida originariamente en el ámbito del Derecho privado, significa la vinculación del autor de una declaración de voluntad generalmente de carácter tácito al sentido objetivo de la misma y la imposibilidad de adoptar después un comportamiento contradictorio, lo que encuentra su fundamento último en la protección que objetivamente requiere la confianza que fundadamente se puede haber depositado en el comportamiento ajeno y la regla de la buena fe que impone el deber de coherencia en el comportamiento y limita por ello el ejercicio de los derechos objetivos”

Així mateix, el Tribunal Suprem situa aquesta regla o aforisme entre la família dels principis troncats de l'ordenament jurídic: «Els principis de seguretat jurídica, bona fe, protecció de la confiança legítima i la doctrina dels actes propis infor-

men qualsevol ordenament jurídic, ja sigui estatal o autonòmic, i constitueix un component elemental de qualsevol d'ells, al qual s'han de sotmetre en tot moment els poders públics» (STS de 15 de gener de 2019).

Per tant, en aquest cas, en aplicació del principi d'actes propis, l'entitat recurrent no es pot beneficiar d'una bonificació sol·licitada per ella mateixa sobre la liquidació de l'IBI de l'exercici 2008 que ja contenia els nous valors cadastrals i, posteriorment, més d'una dècada després, sostenir que ignorava aquesta informació i que per això havia pagat totes les liquidacions posteriors sense oposar-se en cap moment»

5.2.- Notificació electrònica de la liquidació

En l'expedient 119/22 s'analitza una qüestió relativa a una notificació electrònica. Contra la providència de constrenyiment notificada al·lega l'entitat X (integrada en el sector públic) que no va tenir coneixement de les liquidacions de l'Impost sobre béns immobles dels exercicis 2019 a 2020. Aquestes es van posar a disposició del recurrent mitjançant la plataforma de notificació electrònica EACAT. La recurrent diu que només havia utilitzat aquesta plataforma per a la contractació administrativa electrònica.

El Consell Tributari va dictaminar que procedeix estimar el recurs:

«L'EACAT esdevé la plataforma de tramitació que permet a qualsevol entitat adherida a la mateixa, comunicar-se amb les entitats que integren el sector públic de Catalunya, administracions públiques catalanes, organismes i institucions del sector públic de Catalunya, així com realitzar entre elles tramesa de documentació. Les comunicacions que es fan dins de l'EACAT queden registrades com a assentaments telemàtics de sortida de l'ens emissor i com a assentaments d'entrada en el registre de l'ens destinatari. Per tant, són comunicacions electròniques segures i vàlides a efectes jurídics, que compleixen totes les garanties procedimentals i es poden fer valer en el còmput de terminis i efectes legals.

(...)

Doncs bé, segons es desprèn de la documentació que obra a l'expedient administratiu, l'entitat recurrent està adscrita a la plataforma EACAT des de, al menys, el 2020, però com a un altre ens i com al·lega la interessada als únics efectes de la contractació pública.

Per altra part, no consten evidències sobre que la societat interessada hagués rebut l'avís del dipòsit de les notificacions de les liquidacions de l'IBI, ni de les provisions de constrenyiment, així com tampoc hagués obert les notificacions dipositades al seu Registre electrònic, malgrat ser el procediment previst. L'avís de recepció i notificacions posteriors reconeix s'han produït a partir de quan s'ha donat d'alta al servei de notificacions electròniques municipals.

L'Ajuntament al tenir la certesa que la interessada no havia accedit a les notificacions de les liquidacions, ni a les provisions de constrenyiment posteriors, i més tenint en compte que es tractava de una societat participada pel propi Ajuntament, hauria d'haver intentat la notificació pel sistema de notificació per correu postal.

En aquest sentit, la recent Sentència del Tribunal Constitucional núm. 147/2022, de 29 de novembre de 2022 (ECLI:ES:TC:2022:147), en relació al supòsit de fet del recurs d'empara núm. 3209-2019 que guarda similitud amb el present cas, en el seu fonament 5, considera:

“Por otro lado, se censura el proceder de la Agencia Tributaria por conferir eficacia a las notificaciones y requerimientos efectuados en la dirección electrónica habilitada asignada a la entidad recurrente, al limitarse a constatar que transcurrió el tiempo exigido por la normativa para considerar válidos los intentos de notificación, pero sin tener en cuenta la indefensión sufrida por esta última, puesto que fue sabedora de que aquella no accedió a la referida dirección electrónica habilitada y, por tanto, no tuvo conocimiento de las comunicaciones remitidas”

I més endavant s'indica:

“(…) ante lo infructuoso de las comunicaciones practicadas por vía electrónica, la administración debería haber desplegado una conducta tendente a lograr que las mismas llegaran al efectivo conocimiento de[la] interesada[a], pues a ello viene obligada conforme a la síntesis doctrinal expuesta”.

En conseqüència, en aquest cas concret, procedeix anul·lar les actuacions de notificació i recaptació practicades i retrotraure les actuacions al moment de procedir a notificar de nou les liquidacions de l'IBI dels immobles referenciats.»

6.- Tribut metropolità

En l'expedient 152/23 es revisa la reducció aplicada sobre la quota del tribut metropolità (TM) dels anys 2013 a 2017. S' al·legava l'existència d'un error en el càlcul del coeficient d'increment anual màxim previst a l'ordenança, fet que comportà que l'import de la devolució de les quantitats ingressades de més en pagament del TM fos incorrecta.

Considera el Consell que:

“En el cas que ens ocupa, de la relació de fets exposada es desprèn que, el valor cadastral de l'immoble de Plaça XXXXX va ser objecte no només d'una alteració sinó de dos alteracions amb efectes posteriors a l'exercici 2006 i per tant, per al càlcul de la reducció en el TM és d'aplicació en ambdós casos l'article 7 lletra d) apartat 1, anteriorment transcrit i s'haurà de calcular per dos vegades el valor cadastral d'aplicació en l'exercici 2005 i així calcular la reducció de referència en l'exercici 2006 per determinar la quota de referència d'aquest exercici, d'acord amb les dues alteracions de valor produïdes.

D'acord amb la resolució de la Gerència Regional del Cadastre de Catalunya de data 14 de maig de 2018, que estableix un valor cadastral per l'exercici 2017 de 6.739.821,78 euros amb data d'efectes 29 de juny de 2013, i amb efectes tributaris per l'exercici 2014, l'Ajuntament ha calculat, d'acord amb l'article 7 lletra d) de la

Ordenança fiscal reguladora del tribut Metropolità, el valor cadastral aplicable a l'exercici 2005 d'acord amb el valor establert a l'anterior resolució de la Gerència regional del Cadastre i, per tant, s'ha calculat la reducció de referència en l'exercici 2006 per determinar la quota de referència d'aquest exercici i aplicar posteriorment els coeficients d'increment anual màxim establerts a les ordenances fiscals reguladores d'aquest tribut per l'ús hotel·ler, no residencial, i determinar així la quota líquida de l'exercici 2013.

Finalment, la reducció aplicable al TM de l'exercici 2014 s'ha obtingut de la diferència positiva entre la quota íntegra de l'exercici 2014 i la quota líquida de l'exercici 2013, multiplicada aquesta última pel coeficient màxim anual d'increment per a usos no residencials previstos a l'ordenança corresponent. Dels càlculs anteriors s'ha obtingut una quota líquida del TM per l'exercici 2014 de 8.250,66 euros.”

D'acord amb l'exposat anteriorment, el Consell Tributari conclou que les devolucions que es van efectuar a favor de la interessada pels imports pagats en excés en relació als exercicis 2014 a 2017 va ser correctes.

1.- Fet imposable. Aptitud per circular del vehicle i l'embargament preventiu

Respecte a un recurs presentat en relació a un deute de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica el Consell Tributari en l'expedient 262/23 dictamina que, per extemporani, no es pot admetre; no obstant això, a títol merament informatiu es pronuncia també sobre l'anotació preventiva d'embargament i l'aptitud per circular del vehicle en els termes següents:

“Doncs bé, l'embargament preventiu administratiu és aquell acte dictat per les administracions públiques, en el present cas la Tresoreria de la Seguretat Social i l'Agència Estatal d'Administració Tributària, que serveix per garantir que es podrà cobrar l'import corresponent a l'obligació de pagament pendent.

L'anotació preventiva d'embargament d'un bé efectuada en un registre públic té caràcter provisional i cautelar, suposa que el titular del bé continuarà sent-ho però en constar la inscripció de l'embargament preventiu, les possibles persones a les quals es vulgui transmetre el vehicle podran conèixer que existeix una càrrega sobre el mateix consistent en la mesura cautelar d'embargament preventiu.

(...)

En el present supòsit, la societat XXX figurava en el registre de vehicles de la Direcció General de Trànsit com a titular del vehicle 37XXXXX durant tots els exercicis dels quals se li reclama ara el pagament de la quota de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica, com ja s'ha indicat únicament consta en el Registre de Béns Mobles la inscripció d'embargament preventiu del vehicle a favor de la Tresoreria de la Seguretat Social i l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, figurant des del 21 de desembre de 20XX cancel·lades ambdues inscripcions.

(...)

En conseqüència, la societat recurrent ha figurat tots els anys en què es reclama l'impost com a titular del vehicle amb matrícula 37XXXXX, essent aquest apte per circular i, per tant, li correspon l'obligació de satisfer el deute per l'esmentat impost”.

2.- Subjecte passiu

En l'expedient 384/22 es proposa la desestimació d'un recurs d'alçada interposat contra el rebut de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica dels anys 2018 a 2020 en què la persona interessada al·legava no estar obligada al pagament perquè d'ençà del robatori del vehicle ella ja no n'era titular sinó que ho era la companyia d'assegurances XXX.

El Consell Tributari, examinant la documentació incorporada a l'expedient administratiu, destaca el correu electrònic de la Direcció General de Trànsit (DGT) en el que s'informa que:

“La anotación de una Baja Temporal por sustracción en el Registro de Vehículos se realiza desde la misma comisaría de policía en la que se presenta la denuncia de robo. De la misma manera, también desde una comisaría de policía se pone fin a la situación de Baja Temporal por sustracción de un vehículo cuando éste ha sido recuperado.

Puestos en contacto con los Mossos d'Esquadra, éstos nos comunican que, según les consta en las diligencias policiales ---/2016 de la USC de SSAA, el vehículo ---DNM fue recuperado en Bulgaria en fecha 19/10/2016 y que, por parte de la misma USC de SSAA, se comunicó este hecho a la compañía XXX ya que el titular registral del vehículo manifestó que había sido indemnizado por esta compañía aseguradora”.

El Consell examina l'article 53 de la Llei 50/1980 del contracte d'assegurança que respecte dels robatoris preveu:

“Si el objeto asegurado es recuperado transcurrido el plazo pactado, y una vez pagada la indemnización, el asegurado podrá retener la indemnización percibida abandonando al asegurador la propiedad del objeto asegurado, o readquirirlo, restituyendo, en este caso, la indemnización percibida por la cosa o cosas restituidas”.

I el Consell Tributari conclou que si bé a la vista d'aquesta normativa efectivament la propietària del vehicle ho seria la companyia d'assegurances, en aquest supòsit concret la persona interessada no ha aportat cap prova documental que acrediti allò que al·lega en el seu recurs, tenint en compte que d'acord amb l'art. 105 de la Llei general tributària (LGT), en els procediments tributaris, la càrrega de la prova recau en la persona que faci valer el seu dret. És per això que el Consell Tributari resol:

«Quart.- Pel que fa al que ha al·legat la persona interessada sobre que és la Cia. d'assegurances qui ostenta la titularitat del vehicle cal assenyalar que l'article 53 de la Llei 50/1980, de 8 d'octubre, de contracte d'assegurança, respecte a l'assegurança contra el robatori, estableix:

“Producido y debidamente comunicado el siniestro al asegurador, se observarán las reglas siguientes:

Primera.- Si el objeto asegurado es recuperado antes del transcurso del plazo señalado en la póliza, el asegurado deberá recibirlo, a menos que en ella le hubiera reconocido expresamente la facultad de su abandono al asegurador.

Segunda.- Si el objeto asegurado es recuperado transcurrido el plazo pactado, y una vez pagada la indemnización, el asegurado podrá retener la indemnización percibida abandonando al asegurador la propiedad del objeto asegurado, o readquirirlo, restituyendo, en este caso, la indemnización percibida por la cosa o cosas restituidas.”

Així, en virtut de la segona regla establerta a l'article transcrit anteriorment, la Cia. d'assegurances seria la propietària legal del vehicle perquè el recurrent (i assegurat) ha abandonat a l'assegurador la propietat del vehicle en retenir efectiva-ment la indemnització.

Això no obstant, el recurrent no ha aportat prova documental a aquest efecte a fi d'acreditar el que s'al·lega al seu recurs. La càrrega de la prova és competència de l'interessat, de conformitat amb el que estableix l'article 105 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, que prescriu:

“1. En los procedimientos de aplicación de los tributos quien haga valer su derecho deberá probar los hechos constitutivos del mismo.

2. Los obligados tributarios cumplirán su deber de probar si designan de modo concreto los elementos de prueba en poder de la Administración tributaria.”

Pel que fa al paràgraf anterior i respecte a la petició de la realització d'un requeriment de documentació a la Cia. d'assegurances perquè aportí còpia de la documentació acreditativa de la indemnització i de la transmissió del vehicle objecte del present recurs, cal respondre que és una prova documental que correspon aportar al mateix recurrent en virtut de l'article anteriorment transcrit. A més, cal tenir en compte que la documentació a requerir corresponent a una relació jurídica privada en què aquesta administració no té res a veure ni reclamar.

Per tant, amb les dades relacionades fins aquí, el recurrent en constar com a titular del vehicle amb matrícula ... a la DGT en els períodes del 2018 al 2021 objecte d'im-pugnació, continuaria sent subjecte passiu del tribut en els exercicis reclamats.

Cinquè.- Davant la manca d'informació sobre si el vehicle després de recuperar-lo havia estat tornat a Espanya i al recurrent, a petició d'aquest Consell Tributari, l'Institut Municipal d'Hisenda va tornar a sol·licitar informació a la Comissaria de Sant Andreu dels Mossos d'Esquadra, que en data 24/04/2023 va informar:

“Que en data 30/06/2009 i diligències ... lliurades el 01/07/2009 a Barcelona al Jutjat d'Instrucció en funcions de guàrdia, es recollia denúncia per sostracció del vehicle marca PEUGEOT model 307 amb matrícula número ... al seu titular, el Sr. DRC amb NIE número

Posteriorment, en data 04/11/2016 i diligències ampliatives ..., s'informava el Jutjat d'Instrucció en funcions de guàrdia de Barcelona de la recuperació del vehicle per la policia de Bulgària el dia 18/09/2016.

El vehicle segons la base de dades de DGT continuava sent titularitat del Sr. DRC i constava donat de baixa per sostracció en data 07/08/2009.

En data 26/10/2016 es va poder contactar telefònicament amb el Sr. DRC, que ja era coneixedor de la recuperació a Bulgària del seu vehicle, ja que els seus pares vivien allà i van ser informats per la Policia; i així mateix, el Sr. DRC va informar que la companyia d'Assegurances A l'havia indemnitzat i que ell ja no era titular del vehicle, sinó que el titular era A.

Des del servei jurídic de la companyia A van informar el 04/11/2016 que el vehicle no els constava com a indemnitzat.

Realitzades gestions amb el Centre de Compensacions d'Assegurances van informar que cap companyia d'assegurances havia realitzat indemnització sobre el vehicle i que l'última companyia d'assegurances havia estat A amb data d'inici el 04/02/2009 i data final 25/06/2009.

Aquesta informació va anar facilitada a la Policia de Bulgària, que també van respondre informant que el vehicle havia estat matriculat a Bulgària el 20/07/2009 a nom d'un tal PVD, la mateixa persona a qui se li va intervenir el vehicle el dia 18/09/2016.

A la nostra petició de si disposaven de les dades de la persona que li podria haver venut el vehicle al Sr. D, no ens consta resposta.

Com a destí i lliurament del vehicle, finalment la Policia de Bulgària va informar que en data 21/11/2016 la Fiscalia de Sofia (Bulgària) passats els seixanta dies preceptius sense reclamació de cap persona o entitat per a la recuperació del vehicle, va emetre un edicte perquè li fos retornat i lliurat al ciutadà búlgar al qual li van intervenir: PVD.

A la informació de la Policia Búlgara ja no es fa referència al fet que el vehicle Marca PEUGEOT model 307 tingui matrícula espanyola, sinó que fan referència a la matrícula búlgara

Sobre PVD i el vehicle amb plaques de matrícula de Bulgària ... no consten més dades”.

Sisè.- Pel que fa al trasllat d'un vehicle a un altre país on serà matriculat, l'article 35.4 del Reial Decret 2822/1998, de 23 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament general de vehicles.

“4. A petición del titular o de tercera persona que acredite su propiedad, por traslado del vehículo a otro país donde vaya a ser matriculado, debiendo acompañarse los documentos que se establecen en el anexo XV.

Una vez tramitada la baja por traslado a otro país, el traslado efectivo del vehículo deberá llevarse a cabo en los siguientes 3 meses. En caso de que, pasados 3 meses, exista constancia de que el vehículo continúa circulando en España, se procederá de oficio a la rehabilitación del vehículo.”

Setè.- De la informació facilitada pels Mossos d'Esquadra es desprèn que des del 20/07/2009 el vehicle consta matriculat a Bulgària a nom d'una altra persona, situació que era coneguda pel recurrent, segons consta a l'informe, i tot i això, segons la informació facilitada per la Direcció General de Trànsit, no ha tramitat la baixa definitiva per trasllat del vehicle a cap altre país.

Per tant, de tot allò relatat i del contingut de l'expedient no es pot deduir que el vehicle en qüestió no hagi estat apte per circular a Espanya durant el període recorregut del 2018 al 2021, ni tampoc que durant aquest període hagi decaïgut la competència de l'Ajuntament de Barcelona per exigir l'impost, perquè és el municipi on se situa el domicili que consta al permís de circulació espanyol, que, com s'ha dit, no ha estat anul·lat. El que condueix a mantenir l'existència del fet imposable i la competència de l'Ajuntament d'aquest municipi per exigir l'impost corresponent a l'esmentat període, d'acord amb els articles 92 i següents del Reial Decret Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals.»

En l'expedient 1229/21 el Consell Tributari, no admetent per extemporani el recurs presentat contra la resolució que desestimava l'exempció sol·licitada pel contribuent a l'empara de l'art. 93.1.e) del TRLRHL, en aquest cas concret, va començar a l'Administració a posar en marxa el procediment legal escaient per anul·lar aquesta resolució i, en conseqüència, a reconèixer el benefici fiscal esmentat. Efectivament, l'expedient constata que el contribuent acomplia els requisits necessaris per gaudir d'aquest benefici fiscal i, fent referència al seu dictamen 80/17, considera el Consell:

«Per tant, el requisit consistent en la impossibilitat de gaudir de l'exempció “por más de un vehículo simultáneamente” com a subjecte passiu beneficiari de la mateixa, que estableix l'article 93.1.c) del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, pot donar-se per complert en el present cas, tenint en compte que la recurrent ha estat titular dels dos vehicles exempts, i per tant subjecte passiu de l'impost, de forma successiva i no simultània, excepte el breu període de temps necessari per fer els tràmits corresponents, i no obstant la duplicitat merament formal respecte del nou adquirent.»

El dictamen del Consell Tributari va concloure dient que:

«Per tot això en aquest cas concret, en què consta documentada la venda i l'adquisició dels vehicles de referència en la mateixa data, 31-10-2018, no cal parlar en puritat de titularitat simultània de dos vehicles, per la qual cosa, d'acord amb el que assenyala el Consell en el dictamen transcrit -80/17-, l'exempció “pot donar-se per complert en el present cas, tenint en compte que la recurrent ha estat titular dels dos vehicles exempts, i per tant subjecte passiu de l'impost, de forma successiva i no simultània,...”. Aquesta mateixa conseqüència és aplicable en el cas que es considerés perfeccionada la venda del vehicle a la data d'emissió de la factura en què consta el preu de venda del vehicle amb matrícula ..., dia xx/xx/18, ja que tampoc no es podria considerar la doble titularitat dels vehicles. Tot això d'acord amb allò declarat pel Consell en el dictamen esmentat.»

4.- Gestió de l'impost. Ajuntament competent per cobrar el tribut

En l'expedient 45/23 s'examina un recurs en el qual s'al·lega que l'Ajuntament d'XX ha reconegut al recurrent l'exempció de pagament de l'IVTM del seu vehicle i que l'Ajuntament de Barcelona pretenia cobrar el mateix impost. S'analitza si l'Ajuntament de Barcelona té competència per exigir el tribut i, en aquest cas, malgrat que al Registre de la Direcció General de Trànsit constava el vehicle domiciliat a Barcelona, es dictamina:

“Ara bé, en el present cas, consta en el Registre de la Direcció General de Trànsit que el titular del vehicle no té el seu domicili en el municipi de Barcelona i, en principi, si bé l'impost es paga en el municipi on el vehicle tingui la seva adreça fiscal a dia 1 de gener, aquest hauria de coincidir amb el municipi en el qual esti-

gui empadronat el seu titular, resultant de la documentació abans referida que el recurrent resideix legalment des del 2010 a XX i pel mateix vehicle que origina el deute tributari a Barcelona apareix donat d'alta en el padró de l'impost de vehicles de tracció mecànica d'aquest Ajuntament que, a més, li va reconèixer l'exempció al·legada amb efectes a partir de l'exercici 2011.

En cas de ser requerit el pagament del mateix tribut per l'Institut Municipal d'Hisenda de Barcelona s'estaria produint una duplicitat impositiva no permesa per ordenament jurídic, en relació a que el mateix fet impossible és objecte del mateix impost en dos municipis diferents.”

El contribuent també al·lega la nul·litat del procediment en el que es desestima el benefici fiscal demanat perquè abans de rebre la resolució no se li va notificar la proposta desestimadòria per tal que formulés les al·legacions que considerés oportunes (art. 136 del RD 1065/2007 de 27 juliol) i respecte d'aquesta al·legació el Consell Tributari conclou que *“Té raó el contribuent a atribuir-li a aquest acte caràcter essencial en relació a que se li va privar del seu dret de defensa respecte a la desestimació produïda, que va ser total i es va estendre a exercicis posteriors al de la seva sol·licitud qualificada d'extemporània.”*

5.- Recaptació. Via executiva seguida contra persona tutelada per una Fundació. Notificació

En l'expedient 1504/21 el Consell, en discrepància amb l'IMH, proposa estimar un recurs d'alçada interposat contra la diligència d'embargament dictada en el procediment executiu per al cobrament de diferents tributs. El recurs va ser interposat per una fundació que actuava en representació d'una persona amb la capacitat d'obrar parcialment modificada, reconeguda per un Jutjat de Primera Instància de Barcelona. Es va al·legar que l'interessat es trobava en una situació equiparable a la de minoria d'edat des de l'any 2018 i que, els diferents actes emesos en el procediment de recaptació seguit en via executiva, no havien estat notificats degudament a la Fundació.

L'expedient posava de manifest que havien transcorregut més de dos anys i nou mesos des de la sentència d'incapacitació del Sr. GZC, i més de dos anys i sis mesos des de l'acta de presa de possessió del càrrec de tutora de la FSV, no sent, sinó fins després d'aquest transcurs de temps, que la tutora posa en coneixement de l'Ajuntament de Barcelona la situació legal d'incapacitació del recurrent. Malgrat això i, en benefici de l'interessat, el Consell Tributari va dictaminar:

«Quart.- La Fundació tutora al·lega en el seu escrit de 27 d'octubre del 2021 que va tenir coneixement de la notificació de la diligència d'embargament ... “per casualitat”, diligència que porta causa de notificacions de diferents provisions de constryiment que es remunten més de quatre anys enrere, i respecte de drets patrimonials que ja eren titularitat de l'interessat. Respecte d'això, convé no desconèixer el deure que imposa el Codi Civil de Catalunya a la tutora de fer inventari del patrimoni del tutelat en el termini de dos mesos des de la presa de possessió (art. 222-21), deure que troba el seu fonament a permetre el cabal coneixement de l'estat

econòmic i patrimonial del tutelat (SAP de Barcelona, Secció 18a, 56/2020, d'11 de febrer [ECLI:ES:APB:2020:689A]), suposant així una garantia per al tutelat en facilitar la preceptiva rendició de comptes (SAP Albacete, Secció 2a, 14/2003, de 23 de gener [ECLI:ES:APAB:2003:74]).

Així mateix, s'imposa sobre la tutora el deure d'actuar, com a representant i administradora del patrimoni del tutelat, amb la diligència d'un bon administrador (art. 222-40.1 CCC). El compliment dels deures de fer inventari i d'actuar amb la diligència exigible haurien de portar la tutora al coneixement de l'estat dels drets i les càrregues patrimonials del tutelat, del seu actiu i del seu passiu, així com de les obligacions inherents a la concreta situació patrimonial inventariada. Conseqüència de tot això és que l'art. 45 de la Llei general tributària imposa al representant legal el deure d'actuar davant l'Administració en nom i interès de la persona tutelada, en presentar, precisament, la seva capacitat d'obrar modificada per sentència ferma.

Per aquest motiu, es considera que totes les notificacions de les provisions de constrenyiment i de la diligència d'embarcament realitzades al Sr. GZC s'han practicat de forma vàlida, complint-se amb les formalitats previstes a la llei. No obstant això, en aquest cas concret i ateses les circumstàncies especials que l'acompanyen, no s'acredita de manera suficient que aquelles notificacions hagin complert els requisits d'eficàcia que n'assegurin el coneixement efectiu tendent a facilitar el compliment de les obligacions. En virtut d'això, no poden produir efectes aquestes notificacions realitzades a persona incapacitada judicialment (per administrar despeses ordinàries i extraordinàries, i per realitzar actes burocràtics complexos), ja que no és apta per defensar els seus interessos i exercir amb plenitud de facultats el dret a reaccionar davant elles.»

El Consell Tributari, a més de proposar l'estimació del recurs, també va proposar donar compte de la resolució al Jutjat que havia reconegut la incapacitat dels subjecte passiu i havia acordat la seva tutela per part d'una fundació.

6.- Sancions

En l'expedient 1415/21 es proposa la inadmissió a tràmit per extemporani d'un recurs interposat contra una sanció tributària. Consta acreditat que la sanció impugnada va ser notificada el 5 de juny de 2020 i el recurs contra aquesta es va presentar el 12 de desembre de 2020, àmpliament superat el termini legal per a la interposició del recurs.

Al·legava el recurrent la nul·litat del procediment sancionador perquè no se li havia donat audiència respecte el canvi de qualificació de la sanció que passa de greu a lleu.

Cita el Consell la Sentència del Tribunal Constitucional 60/2015 de 18 de març (ECLI:ES:TC:2015:60) que disposa:

“El principio de seguridad jurídica (art. 9.3 CE) reclama la intangibilidad de las situaciones jurídicas consolidadas; no sólo las decididas con fuerza de cosa juzgada, sino también las situaciones administrativas firmes”.

No obstant la inadmissió del recurs, el Consell incorpora al seu dictamen el següent pronunciament:

“A més a més i, deixant al marge l’extemporaneïtat del recurs, idèntiques al·legacions a les aquí formulades van ser considerades per l’Ajuntament en els expedients abans referits i, sobre això, el Jutjat de la Contenció administratiu núm. 8 de Barcelona, en data 13 de setembre de 2022, va dictar sentència en què va decidir, en primer lloc, que el recurs presentat contra la sanció s’inadmetia per resultar extemporani i, en segon lloc, després de determinar que el canvi de qualificació de la sanció de greu a lleu sense conferir nou tràmit d’al·legacions no li va produir cap indefensió, “ad cautelam” va desestimar la resta d’al·legacions formulades. El Consell Tributari comparteix plenament els fonaments d’aquesta sentència que, per conèixer-los el recurrent i per raons evidents d’economia procedimental, no es transcriuen.”

1.- Inconstitucionalitat de l'impost. Els efectes de la STC 182/2021, de 26 d'octubre

1.1.- Eficàcia temporal de la STC 182/2021

En relació a l'Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana (en endavant, IIVTNU) el Consell Tributari ha continuat treballant sobre expedients on el motiu d'oposició al·legat refereix problemes d'inconstitucionalitat de l'impost, principalment, a l'empara de la STC 182/2021.

En primer lloc, calia determinar la data que tancava la configuració de l'univers d'expedients susceptibles de revisió a l'empara de la declaració d'inconstitucionalitat. El Consell Tributari en els dictàmens emesos es va posicionar a favor de la data del dictat de la sentència en comptes de la data de publicació en el BOE d'aquesta. Finalment, la qüestió ha estat resolta pel Tribunal Suprem en la Sentència de 12 de juliol de 2023, recurs núm. 4.701/2022 (ECLI:ES:TC:2023:3100), fitxant com a doctrina (FJ5^a):

“Como conclusión de todo lo expuesto establecemos como doctrina jurisprudencial que, de conformidad con lo dispuesto en la STC 182/2021, de 26 de octubre, las liquidaciones provisionales o definitivas por Impuesto sobre Incremento del Valor de los Terrenos de Naturaleza Urbana que no hubieran sido impugnadas a la fecha de dictarse dicha sentencia, 26 de octubre de 2021, no podrán ser impugnadas con fundamento en la declaración de inconstitucionalidad efectuada en la misma, al igual que tampoco podrá solicitarse con ese fundamento la rectificación, ex art. 120.3 LGT, de autoliquidaciones respecto a las que aún no se hubiera formulado tal solicitud al tiempo de dictarse la STC26 de octubre de 2021”.

1.2.- Abast i efectes de la STC 182/2021: situacions consolidades

La segona casuística analitzada gira entorn a l'abast material de la sentència del TC i, per tant, té a veure amb la delimitació conceptual d'allò que s'entén per “situacions consolidades”.

A l'expedient 403/22 la controvèrsia rau en l'abast i els efectes de la declaració d'inconstitucionalitat realitzada per la sentència i, en concret, quines són les situacions consolidades que resten excloses de revisió a l'empara de la sentència.

Diu el Consell:

«Així, es disposa que ho són totes les que suposen una situació, vinculada a “obligaciones tributarias devengadas”, sobre la qual hauria recaigut una sentència judicial ferma o una resolució administrativa ferma el dia en què es dicta la sentència o, com declara el Tribunal, a la “fecha de dictarse la misma”. Aquesta és la regla que determina l'aplicació dels seus efectes i, en virtut d'això, són situacions susceptibles de revisió totes les que a la data esmentada no siguin fermes, és a

dir, sobre les que no hi hagués pronunciament judicial o administratiu que hagués “decidido definitivamente” sobre aquestes, en els termes esmentats. Aquesta regla és la que ha de presidir qualsevol anàlisi sobre l'aplicació de la transcrita lletra b), incís primer, de la sentència 126/2021, de 26 d'octubre del mateix any, ja que el pronunciament realitzat pel TC a les lletres (i) i (ii) no constitueix sinó una equiparació, en la mateixa sentència i a aquests efectes exclusius, de situacions particulars que afecten bé concretes actuacions dels obligats, autoliquidacions, bé actuacions particulars de l'Administració, liquidacions.

(...)

Doncs bé, en el cas concret sobre el qual s'ha de pronunciar el Consell Tributari, se'n deriva de l'expedient que la resolució recorreguda, desestimatòria de la sol·licitud de declaració de no subjecció presentada per l'interessat, va ser notificada el dia 15-10-2021. Per tant, el dia 26-10-2021, dia en què es dicta la sentència, la resolució administrativa no havia adquirit fermesa, és a dir, no se li podia atribuir la qualificació de consolidada prevista a la lletra b) de l'incís primer. En efecte, d'acord amb l'ordenament jurídic, l'interessat sol·licita l'esmentada declaració sobre la base de la manca de realització del fet imposable de l'impost per a la qual cosa aporta la documentació que en considera acreditativa. En conseqüència, la resolució denegatòria, que és una declaració de voluntat de l'Administració, recau sobre la subjecció esmentada que és la qüestió debatuda i respecte de la qual s'obre la via de la impugnació d'acord amb l'ordenament jurídic, és a dir, la interposició del recurs administratiu en el termini d'un mes. En aquest cas concret, l'interessat exerceix aquest últim dret amb aquest recurs en els termes legalment establerts, pel que fa a la data en què es dicta la sentència invocada no es pot atribuir a l'acte recorregut la condició de resolució administrativa ferma que és exigida per el TC al FJ Sisè. En definitiva, l'interessat presenta el 30-11-2020 l'esmentada sol·licitud de declaració de no subjecció, és a dir, amb anterioritat al 26-10-2021, dictant-se, així mateix abans de la data esmentada, la resolució denegatòria però sense que se li pugui atribuir la condició de fermesa requerida pel ja esmentat FJ Sisè, lletra b) incís primer.»

El recurs s'estima.

1.3.- Inexistència d'increment de valor. Admissió de la revisió a l'empara de la STC 182/2021: situacions consolidades

En l'expedient 120/23 s'estima un recurs en el que la mercantil interessada va demanar la no subjecció a l'impost de plusvàlua per considerar que entre les dates d'adquisició i de transmissió de l'immoble objecte del tribut no es va produir cap increment de valor. La particularitat d'aquest cas es troba en el fet que la liquidació tributària impugnada es va notificar el 4 d'octubre de 2021 i el recurs es va interposar el 28 d'octubre de 2021, és a dir dins del termini d'un mes, però amb posterioritat a la STC núm. 182/21 de 26 d'octubre de 2021, per la qual cosa el Consell Tributari conclou, amb fonament en el Fonament Jurídic Sisè de la referida sentència del Tribunal Constitucional, que “*en aquest cas ens trobem amb una situació consolidada que no pot ser revisada amb fonament en aquesta sentència. No obstant això, el recurs d'alçada es va interposar en termini i, encara que es*

va presentar amb posterioritat a la data en què va ser dictada la STC 182/2021, aquesta no impedeix que pugui analitzar-se aquest recurs, fonamentat en la il·legalitat de la liquidació per inexistència de fet imposable, és a dir, perquè no s'ha produït increment de valor en la transmissió de l'immoble.”

En aquest punt resulta molt il·lustrativa la interlocutòria del Tribunal Suprem núm. 856/2023 de 25 de gener (ECLI:ES:TS:2023:856A) en la que es disposa que:

“La STC 182/2021 declara que no pueden considerarse situaciones susceptibles de ser revisadas con fundamento en la citada sentencia (-si podrán revisarse con fundamento en las otras sentencias en atención a la propia limitación de los efectos en ellas establecidas-) las liquidaciones provisionales o definitivas que no hayan sido impugnadas a la fecha de dictarse esta sentencia.”

Per tot això, finalment el Consell conclou per al cas que ens ocupa que *“es tracta d'una situació consolidada no susceptible de revisió amb fonament a la STC 182/21, però això no impedeix que sigui procedent la seva revisió conforme a altres motius d'oposició, com ho és la manca de l'increment de valor al·legada a l'empara de pronunciaments constitucionals anteriors a la sentència del TC de 26 d'octubre de 2021.”*

En els mateixos termes es va pronunciar en l'expedient 223/23 argumentant:

«No obstant això, el recurs d'alçada es va interposar en termini i, tot i que es va presentar amb posterioritat a la data en què va ser dictada la STC 182/2021, aquesta no impedeix que es pugui analitzar el present recurs fonamentat en la il·legalitat de la liquidació per inexistència de fet imposable, és a dir, per no haver-se produït increment de valor en la transmissió de l'immoble.

I referent a això, és important assenyalar que la STC número 108/2022 de 26 de setembre de 2022, dictada en recurs d'empara (ECLI:ES:TC:2022:108), ha delimitat en els seus Fonaments Jurídics 3r i 5è l'abast de la nul·litat derivada de la inconstitucionalitat continguda en la STC 59/2017, d'11 de maig, en els següents termes: (...)

“b)... esta sentencia de este tribunal (STC 59/2017) declaró la inconstitucionalidad y nulidad de los arts. 107.1, 107.2 a) y 110.4 TRLHL, en la medida en que sometían a tributación situaciones de inexistencia de incrementos de valor. Y lo hizo ex origine [FJ 5 c)], esto es, con efectos ex tunc y sin introducir limitación alguna respecto de las situaciones eventualmente consolidadas. Con ello estaba habilitando a los obligados tributarios – ex art. 40.1 LOTC– a instar la devolución de las cantidades pagadas –a través de los instrumentos legalmente previstos para la revisión de los actos de naturaleza tributaria– en los supuestos de no incremento o de decremento en el valor de los terrenos de naturaleza urbana, en los que se habría producido el gravamen de «una renta ficticia» y, por tanto, se habrían sometido a tributación «situaciones de hecho inexpresivas de capacidad económica, lo que contradice frontalmente el principio de capacidad económica que garantiza el artículo 31.1 CE (...)). (FJ3 STC 108/2022).

(...)

“b) (...); de otro, porque su negativa a la devolución del tributo indebidamente ingresado se fundó en la limitación del alcance de la nulidad declarada por STC 45/1989 (con relación a la Ley 44/1978, de 8 de septiembre, del impuesto sobre la renta de las personas físicas), cuando lo cierto es que la nulidad declarada en la STC 59/2017 (respecto de unos preceptos del texto refundido de la Ley reguladora de las haciendas locales, aprobado por el Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo), lo fue sin limitación de los efectos asociados a la nulidad declarada.” (FJ5 STC 108/2022).

(...)

En conseqüència, s'ha de concloure que si bé en el present cas ens trobem davant d'una situació consolidada no susceptible de revisió amb fonament en la STC 182/2021, de 26 d'octubre de 2021, això no impedeix que procedeixi la seva revisió conforme a altres motius d'oposició, com ho és la falta de l'increment de valor al·legada a l'empara de pronunciaments constitucionals anteriors a l'esmentada sentència, com ho podria ser, en el seu cas, la STC 59/2017, també al·legada pel recurrent.»

1.4.- Liquidació emesa en substitució de l'autoliquidació perquè l'aplicació informàtica no funcionava. Règim de revisió: situacions no consolidades

En l'expedient 711/21 el recurrent va acreditar que durant un període de temps l'aplicació que l'Ajuntament posa a disposició dels contribuents per autoliquidar l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys no funcionava, la qual cosa, determinava la impossibilitat de practicar l' autoliquidació en termini. Així el contribuent es va veure obligat a presentar una declaració que va comportar que l'Administració li girés la liquidació corresponent.

Hi ha una substancial diferència en el termini per sol·licitar la revisió de l' autoliquidació respecte al de revisió de la liquidació i, en el cas analitzat, el contribuent, quan ja havia transcorregut el termini per recórrer la liquidació, va sol·licitar la devolució d'allò que havia ingressat acreditant que no hi havia hagut increment de valor en la transmissió. Contra el silenci de l'Administració va presentar el corresponent recurs i l'IMH va proposar la inadmissió per presentació extemporània.

El Consell Tributari es va pronunciar en els termes següents:

“Doncs bé, en aquest cas a la vista de les circumstàncies anteriors, s'ha d'afirmar que el subjecte passiu va complir amb les seves obligacions tributàries i, per tant, el tractament que ha de tenir és el corresponent al que procediria en cas d'haver autoliquidat l'impost. Així, doncs, la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts, presentada el 31 de juliol de 2018, ha de ser considerada com una sol·licitud de rectificació d'autoliquidació presentada de conformitat amb els articles 120 de la Llei general tributària i 126 del Reial decret 1065/2007, de 27 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament general de les actuacions i els procediments de gestió i inspecció tributària i de desenvolupament de les normes comunes dels procediments d'aplicació dels tributs.”

Seguidament, el Consell analitza les al·legacions formulades per la recurrent sobre el fons de l'assumpte –la existència o inexistència d'increment de valor del sòl- i conclou:

“Doncs bé, el cas concret sobre el qual s’ha de pronunciar el Consell Tributari deriva de l’expedient del recurs d’alçada interposat el 31 de maig de 2019 contra la desestimació presumpta de la sol·licitud de devolució d’ingressos indeguts, formulada el 31 de juliol de 2018, que ha de ser considerada com una rectificació de les autoliquidacions, com consta al fonament segon anterior. El 26-10-2021, dia en què es va dictar la sentència del Tribunal Constitucional, no hi havia constància de resolució administrativa de la sol·licitud de rectificació de les autoliquidacions, ni del subsegüent recurs d’alçada formulat en termini, per tant, cap dels dos actes havien adquirit fermesa ni se’ls podia atribuir la qualificació de situació consolidada prevista a la lletra b) de l’incís primer. En efecte, d’acord amb l’ordenament jurídic, l’interessat va sol·licitar la rectificació de les autoliquidacions sobre la base de la manca de realització del fet imposable de l’impost per a la qual cosa va aportar la documentació que en considerava acreditativa. Transcorregut el termini de 6 mesos des de la sol·licitud sense que es dictés resolució expressa es va obrir la via de la impugnació d’acord amb l’ordenament jurídic, és a dir, la interposició del recurs administratiu. En aquest cas concret, l’interessat exerceix aquest últim dret amb aquest recurs en els termes legalment establerts, pel que a la data en què es va dictar la sentència invocada no es podia atribuir a l’acte recorregut la condició de resolució administrativa ferma que és exigida per el TC al FJ Sisè.

En conclusió, l’acte objecte del present expedient és susceptible de revisió amb fonament a la mateixa sentència del Tribunal Constitucional 182/2021, en no considerar-se situació consolidada, d’acord amb la declaració del mateix TC a l’esmentat FJ6 de la darrera sentència.”

2.- Subjecció a l'impost

2.1.- Inexistència d'increment de valor. Apreciació “d’ofici”

En l’expedient 388/23 s’analitza un cas en què el contribuent presenta un recurs contra les liquidacions d’IVTNU girades per la Inspecció fonamentat en l’aplicació del supòsit de no subjecció derivat del règim especial regulat en el capítol VII del títol VII i en l’art. 87.1 lletres a) i b) de la Llei 27/2014 de l’impost sobre societats, relatius a les operacions de reestructuració empresarial. Val a dir que la transmissió es va produir en data 12 de maig de 2022 i, per tant, la norma vigent ja responia a allò establert pel RDL 26/2021, de 8 de novembre i, amb ocasió del recurs, el contribuent aporta els títols que documenten les transmissions.

En aquest cas, tot i que el recurrent no havia al·legat la manca d’increment de valor el Consell estima el recurs al comprovar la inexistència d’increment de valor en aquesta transmissió. Diu el Consell:

“Tercer.- En el present cas, de la documentació aportada pels interessats es constata la inexistència d’increment de valor, ja que de la comparació dels valors decla-

rats en les escriptures d'adquisició i de transmissió se'n desprèn una minusvàlua, i com que no s'ha desvirtuat aquesta prova indiciària per part d'aquesta administració, s'ha de concloure la falta de realització del fet imposable de l'Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana.

Amb aquest mateix criteri, correspon citar els dictàmens del Consell Tributari de Barcelona relatius als expedients 263/23 i 264/23.”

El recurs s'estima i la transmissió de l'immoble es declara no subjecte al l'IIVTNU.

2.2.- Transacció judicial en adjudicació hereditària. No existeix doble transmissió

La controvèrsia jurídica que presenta el cas que planteja l'expedient 137/23 versa sobre l'aplicació de l'article 10.3 de l'Ordenança fiscal 1.3 que reconeix el dret a la devolució de l'impost pagat en els supòsits en què per resolució judicial o administrativa es declari la ineficàcia de l'acte o el contracte determinant de la transmissió de l'immoble, recollint expressament com a causes d'ineficàcia la nul·litat, la rescissió o la resolució. Tot i això, la devolució de l'impost no procedeix, segons l'article 10.4 de la mateixa Ordenança, si el contracte ha esdevingut ineficaç per “*acord mutu de les parts contractants*”.

En el cas objecte d'aquest recurs, les parts litigants (Sra. JFS i altres, d'una banda, i MVS, de l'altra) van decidir de mutu acord i en virtut d'una transacció judicial deixar sense efecte l'adjudicació hereditària inicialment realitzada, posant així fi al plet que mantenien.

El Consell estima el recurs i reconeix la devolució amb els fonaments següents:

“Cinquè.- (...) En virtut de l'anterior, cal afirmar que l'adjudicació hereditària realitzada a favor de la recurrent va resultar ineficaç com a conseqüència d'un acord mutu amb la nova persona adjudicatària, ambdues parts litigants en un procés civil finalitzat com a conseqüència de la transacció judicial entre elles. Tot i això, la qüestió a dirimir no és tant la causa de la ineficàcia sobrevinguda d'aquella adjudicació (una transacció com a “contracte extintiu”) sinó la identificació i naturalesa del títol que va resultar ineficaç. I això és així perquè, si bé els apartats 2, 3 i 5 de l'article 10 de l'Ordenança fiscal 1.3 fan referència a “actes” i “contractes”, l'apartat 4 es refereix exclusivament al “contracte”. Més explícitament, es tracta de saber si qualsevol acord mutu entre les persones afectades modificatiu de la titularitat del bé immoble constitueix una excepció a la devolució de l'impost en els termes de l'article 10.4 esmentat, o només aquesta excepció conforma l'acord mutu dels contractants que provoca la ineficàcia del contracte que va donar lloc a una transmissió originària.

Sisè.- És notori que la interessada no va rebre l'adjudicació de la part indivisa de l'immoble referit en virtut d'un contracte, sinó com a conseqüència d'una delació hereditària. No cal assimilar el títol successori testamentari al títol contractual, per la qual cosa el primer no té cabuda en la qualificació de “contracte”, i sí en la més genèrica d'“actes”, referència, aquesta última, que no apareix recollida a l'article 10.4 de l'Ordenança.

Més enllà de la prohibició de l'ús de l'analogia (art. 14 de la Llei general tributària) que impediria extrapolar a un acte no contractual el previst per a un contracte, no sembla fútil argumentar la raó per la qual l'esmentat article 10.4, com a excepció a la devolució de l'impost en casos d'ineficàcia del títol, s'hagi d'aplicar només a l'"acord mutu" que deixa sense eficàcia un contracte, però no al que, sense ser un autèntic mutu dissens, deixa sense eficàcia altres actes jurídics diferents del contracte (com aquí succeeix)."

Aplicant aquesta argumentació, el Consell continua sobre el cas concret que:

"El supòsit que integra el fet imposable de l'impost que ens ocupa és la transmissió de la propietat de terrenys urbans (o la constitució/transmissió de drets reals de gaudi) (arts. 104.1 TRLRHL i 2.1 OF 1.3). La transmissió o adquisició derivativa de la propietat és un procés integrat per dos elements: el títol i la tradició, o aquells actes o formalitats establerts per la llei (art. 531-1 del Codi civil català). Si el títol és un contracte, "l'acord mutu" que deixa sense efecte la transmissió/adquisició del dret de propietat és un conveni que necessàriament es produeix entre les parts contractants, ja que va dirigit a provocar la ineficàcia del títol, per la qual cosa només resulten legitimats els que hi han estat parts. Aquest "acord mutu" deixa sense fonament civil la transmissió i adquisició operades, en assolir la ineficàcia tant al títol (contracte) com al mode (tradició). És a dir, són les mateixes parts que van atorgar el títol les que, després, acorden deixar-ho sense efecte. Aquell "acord mutu" o dissentiment mutu destrueix l'eficàcia del títol transmissor-adquisitiu, i ho fa per una causa exclusivament imputable a la lliure voluntat dels contractants, i és del tot indiferent que el contracte pateixi algun vici o irregularitat que pugui provocar la seva nul·litat, rescissió o resolució.

Res de tot això succeeix en el cas objecte del present recurs. Si bé la transacció judicial pot ser qualificada d'"acord mutu", cal subratllar que aquesta transacció va deixar intacte, vàlid i plenament eficaç el títol transmissor, que no és altre que el testament contenint la disposició del llegat. Precisament perquè aquest títol és vàlid i eficaç, el conflicte va sorgir entre els qui es van creure amb dret a rebre aquest llegat, conflicte resolt en virtut d'aquella transacció judicial. En conseqüència, aquesta transacció es va produir entre les parts en conflicte, i no entre les parts del títol transmissor (d'altra banda, impossible, en ser mortis causa). En conclusió, i a diferència del que passa amb el dissentiment mutu al contracte, aquí l'acte o títol transmissor (el llegat) va continuar sent vàlid i produint tots els seus efectes, i la transacció judicial es va inscriure, precisament, en la seva eficàcia, ja que a través d'ella va quedar determinada la persona amb millor dret per ser legatària i, per tant, per adquirir definitivament l'objecte del llegat.

En síntesi, només quan l'acord mutu es dirigeix a deixar ineficaç el títol de transmissió, estem en presència de l'excepció a la devolució de l'impost pagat regulada a l'art. 10.4 de l'Ordenança fiscal 1.3. I, per produir el mateix efecte, s'assimilen l'avenència a l'acte de conciliació i l'aplanament a la demanda.

Setè.- En virtut del que s'ha argumentat, la transacció homologada judicialment va suposar la declaració d'ineficàcia de l'acte que va determinar l'adquisició de l'immoble per part de la recurrent. Però aquest acte que va esdevenir ineficaç s'ha

d'identificar amb l'acceptació i l'addició d'herència, i no amb el llegat com a disposició particular mortis causa. La ineficàcia causada per la transacció judicial va afectar només l'acte adquisitiu del bé per part de la recurrent, però no el títol transmissor del mateix, que va acabar desplegant la seva normal eficàcia, només que a favor de persona diferent de la inicialment considerada com a adjudicatària. El supòsit de fet s'emmarca, doncs, a l'apartat 3 -i no al 4- de l'article 10 de l'Ordenança fiscal 1.3. Resta per analitzar si es compleixen els altres requisits recollits a la norma per estimar la sol·licitud de devolució de l'impost pagat.”

I conclou el Consell que:

“En aquest cas, consta que la ineficàcia de l'acte d'adquisició no va ocasionar a la recurrent cap efecte lucratiu, ja que la mateixa interlocutòria judicial indica que reconeix al legatari el dret a totes les rendes arrendatícies que s'hagin meritat des de la mort de l'últim usufructuari. Així mateix, la interessada ha sol·licitat la devolució dins el termini de 4 anys marcat per la norma.

En conclusió, es compleixen els requisits expressats a l'article 10.3 de l'Ordenança fiscal 1.3 per procedir a la devolució de l'impost pagat, sense que el supòsit es pugui configurar dins de l'excepció a la devolució contemplada a l'article 10.4 de l'Ordenança esmentada”.

S'estima, doncs, el recurs.

3.- Meritació de l'impost. Data de transmissió. Contracte privat

A l'expedient 1197/21 s'al·lega que els immobles objecte del tribut es van vendre el 15 de juny de 2006 i el 3 de juliol de 2009 però que no va ser fins el 15 de febrer de 2021 que es van elevar a públic ambdós contractes de compravenda. Considera la recurrent que la tradició de l'immoble es va produir en aquells actes, en la data dels contractes privats. La controvèrsia es centra, doncs, en determinar la data de la transmissió dels immobles ja que aquesta és la que determina el moment de la meritació de l'impost.

El Consell, en el seu dictamen, exposa:

“D'acord amb el Codi civil, l'adquisició de la propietat es fonamenta en el títol i el mode, és a dir, per adquirir la propietat d'un immoble per compravenda no n'hi ha prou amb el mer contracte translatiu, sinó que a més cal el lliurament de la possessió de l'immoble.

A la mateixa solució s'arriba a la vista dels articles 531-3 i 531-4.2.a) i b) del Codi civil de Catalunya, el llibre cinquè del qual va ser aprovat per Llei 5/2006, de 10 de maig, i que resulten d'aplicació a la segona de les compravendes formalitzades en document privat, de data 3 de juliol de 2009.

En el cas que ara ens ocupa, als contractes privats de compravenda de data 15 de juny de 2006 i 3 de juliol de 2009 es va acordar que el lliurament de les claus i la

transmissió de la propietat es produïa en aquell moment, autoritzant-se al comprador per realitzar obres als immobles amb total exclusió del venedor. És a dir, en aquest moment es va produir el lliurament real i efectiu dels immobles venuts produint-se així la transmissió de la propietat dels mateixos.

De la mateixa manera, a l'escriptura notarial d'elevació a públic de contractes privats de compravenda autoritzada el 15 de febrer de 2021 per l'Il·lustre notari Jesús ... s'acredita que la part compradora i la venedora reconeixen que la possessió de les dues finques es va lliurar en els moments dels contractes i que el comprador ha gaudit de manera ininterrompuda de la possessió fins a la data de l'escriptura.

En conclusió amb tot això, i d'acord amb el Codi civil espanyol i amb el Codi civil de Catalunya, podem dir que la transmissió dels immobles es va produir a la data dels contractes de compravenda privats, els dies 15 de juny de 2006 i 3 de juliol de 2009, i aquesta és la data en què es produeix el lliurament de la possessió d'ambdós immobles, consumant-se així l'adquisició de la propietat pel comprador, és a dir, es produeix la transmissió de l'immoble.

(...)

Tenint en compte que el TRLRHL determina que l'impost que ara ens ocupa es merita a la data de la transmissió de la propietat dels terrenys i que, tal com s'ha exposat anteriorment, d'acord amb el Codi civil, la transmissió de la propietat es produeix amb la perfecció del contracte (títol) i amb la traditio o lliurament dels immobles (mode), podem considerar que la meritació de l'impost en qüestió es va produir els dies 15 de juny de 2006 i 3 de juliol de 2009.”

El Consell Tributari també es remet al seu dictamen 234/8 que incorpora com a fonamentació jurídica en el present expedient. En ell es recull diversa jurisprudència on s'estableix que:

«Per altra banda, la sentència de 25 de gener de 2002 (RJ 2002\859) estableix:

“(...) la conjunción del título y el modo en las transmisiones onerosas inmobiliarias o, incluso, los efectos de alguno de los hechos indicados en el artículo 1227 del CC se entienden también producidos cuando las noticias del acto gravado acceden ante un organismo no incardinado en la propia Administración Tributaria (pues lo esencial es que se acredite la fecha de la transmisión y no la fecha en que tuvo conocimiento de la celebración del negocio jurídico y del hecho imponible del impuesto la Corporación liquidadora del mismo)”.

I la sentència de 24 de juny de 2005 (RJ 2005\5520) recorda “el cambio de orientación producido en la jurisprudencia recientemente, admitiendo la prueba de la fecha de un documento privado, a efectos de la prescripción, por medios distintos a los contemplados en el art. 1227 del CC. Así, la sentencia de 14 de julio de 1999, que se basa en pronunciamientos del Tribunal Constitucional –sentencias 25/1996, de 13 de febrero, y 189/1996, de 25 de noviembre, donde se interconexiona la indefensión contemplada en el art. 24.1

de la Constitución con el derecho a utilizar los medios de prueba pertinentes para la defensa-, establece que el derecho a la prueba impide cualquier reducción que no venga impuesta de manera clara y tajante por la propia Ley, de manera que las presunciones «iuris et de iure» y con mayor razón las «fictio legis» deben quedar claramente establecidas en precepto legal que, de manera indubitada, excluya o prohíba la prueba en contrario.»

I conclou el Consell:

“En aquest cas, podem considerar que els contractes privats de compravenda de data 15 de juny de 2006 i 3 de juliol de 2009, i l'escriptura notarial de 15 de febrer de 2021 són prova suficient que acrediten que s'han complert els requisits de títol i mode amb què es perfecciona la transmissió dels immobles per compravenda.”

Respecte de la prescripció al·legada, el Consell recorda que el dret de l'Administració per a determinar el deute tributari amb la liquidació corresponent té un termini de prescripció de 4 anys que s'inicia l'endemà a aquell en el que finalitzi el termini per a presentar la corresponent autoliquidació, que en aquest cas era de 30 dies hàbils des de la data de la meritació de l'impost, és a dir, des de la data de la transmissió dels immobles objecte del tribut, i conclou que *“l'impost en qüestió es va meritjar els dies 15 de juny de 2006 i 3 de juliol de 2009, dates dels contractes privats de compravenda en què es va produir la transmissió dels immobles de referència. Des d'aquestes dates ha transcorregut un termini superior als 4 anys de prescripció, sense que als arxius i les bases de dades municipals consti que s'ha produït cap de les causes d'interrupció de la prescripció previstes a l'article 68.1 de la Llei general tributària.”*

4.- Sancions-

4.1.- Efectes de la STC 182/2021 sobre la sanció que deriva d'una liquidació ferma

El Consell Tributari en l'expedient 198/23 respecte d'una sanció tributària imposada pels Serveis d'Inspecció en relació a l'IIVTNU analitza, entre altres, l'al·legació del contribuïent on sol·licita l'anul·lació d'aquesta per aplicació de la sentència del Tribunal Constitucional 182/2021 que declara inconstitucionals i nuls els articles 107.2.a) i 107.4 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) que regulen l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana, i que afecten el sistema per determinar la base imposable d'aquest impost. En aquest cas, la liquidació que va regularitzar la situació tributària del contribuïent ja era ferma.

Respecte a la sanció imposada dictamina el Consell:

“Tercer.- La STC 182/2021 que invoca l'interessat no resulta d'aplicació a l'obligació tributària que està en la base de la sanció imposada, com erròniament s'argumenta en l'escrit d'interposició, doncs, segons el FJ 6è d'aquesta sentència, l'aplicació de la qual s'invoca, l'obligació tributària de referència es troba en una situació jurídica de les que allí es contemplen com a consolidada i, consegüentment, exclosa de revisió amb fonament en la pròpia sentència.”

I quant a la qüestió de la possible revisió de la sanció impugnada a l'empara de l'esmentada sentència, tenint en compte la falta de fermesa de la sanció en el moment de dictat de la STC 182/2021, la resposta ha de ser així mateix negativa. En primer lloc, perquè la sentència no afecta la realització del fet imposable, ni la possible comissió d'infraccions tributàries. En segon lloc, perquè els efectes de la sentència se circumscriuen a la quantificació i exigibilitat de l'obligació tributària meritada per aquest tribut, amb l'abast que la mateixa sentència determina, i això exclou la seva aplicació directa a les sancions tributàries en els termes que s'expliquen més endavant.

(...)

Per tant, la STC 182/2021, de 26 d'octubre, no ha declarat la inconstitucionalitat i nul·litat del fet imposable de l'IIVTNU que defineix l'art.104.1 del TRLRHL, sinó, exclusivament, la de determinats preceptes que regulen la base imposable d'aquest impost i que afecten la quantificació de l'obligació tributària meritada (arts. 107.1, 107.2.a) i 110.4 TRLRHL); i ha concretat els seus efectes en la inexistència d'aquesta obligació fins que no tingui lloc una nova regulació de l'impost que sigui d'acord amb el text constitucional, i sempre que no es tracti de situacions fermes o consolidades.

No existeix per tant, cap afectació directa de la STC 182/2021 a les sancions imposades per falta d'ingrés de l'obligació tributària. Sens perjudici que, lògicament, en aquelles situacions en què l'impost no sigui exigible per aplicació de l'esmentada sentència, tampoc ho siguin les sancions que en el seu cas s'haguessin imposat.

En el present cas, l'obligació tributària meritada per la realització del fet imposable de l'IIVTNU, la quantificació del qual va ser materialitzada en la liquidació corresponent, que va servir de base a la sanció imposada, és plenament exigible per ser una situació consolidada en els termes del FJ6º de la STC 182/2021. Per tant, la sanció imposada resulta plenament vàlida i és inatacable amb fonament en aquesta sentència.”

El Consell declara la inadmissió del recurs extraordinari de revisió plantejat.

4.2.- Ocultació

En l'expedient 680/21 es declara ajustada a dret una sanció tributària lleu imposada a la societat recurrent que, arran de la venda d'un immoble, va presentar en termini una declaració que incorporava tots els fets amb transcendència per a l'impost de plusvàlua i sol·licitava la pràctica de la liquidació del tribut adduint el desconeixement dels elements fonamentals per dur-la a terme.

Entén el Consell Tributari que amb la seva forma de procedir la societat no va complir amb l'obligació de presentar en el termini de trenta dies hàbils la corresponent autoliquidació de l'impost de plusvàlua –respecte de la qual existien al temps de la venda de l'immoble tots els elements necessaris per practicar-la, ja que la finca estava identificada per una referència cadastral i tenia assignada un valor del sòl- i tampoc va complir amb l'obligació de realitzar el pagament del tribut.

No obstant, el fet, precisament, de presentar aquella declaració, evidència que no hi va haver ocultació per part de la societat, raó per la qual –juntament amb la quantia deixada d’ingressar- determinen que la sanció tingui caràcter lleu.

Finalment i a la vista de l’expedient –en el qual no consta la presentació per part de la societat de recurs o reclamació alguna contra la liquidació de l’impost resultant de la regularització de la situació tributària- el Consell Tributari, de conformitat amb allò previst a l’article 188.1 b) de la Llei general tributària en relació amb l’article 187.1 d) del mateix cos legal, estima que correspon la reducció de la sanció en un trenta per cent per conformitat.

5.- Revisió en via administrativa

5.1.- Nul·litat (determinació incorrecta del subjecte passiu). Admissió del recurs

L’expedient 89/23 tracta un recurs interposat contra una liquidació de plusvàlua respecte del qual l’IMH proposava la seva inadmissió a tràmit per ser notòriament extemporani, atès que s’havia presentat un cop transcorregut amb escreix el termini d’un mes previst a la llei. No obstant el Consell Tributari, remetent-se a la seva doctrina (per tots, la continguda en l’expedient 355/15), entén que el transcurs del termini d’impugnació no pot ser obstacle per admetre un recurs en el qual s’al·lega l’error en la determinació del subjecte passiu de l’impost, atès que aquest error, si queda acreditat, és causa de nul·litat de ple dret de la liquidació.

Així, un cop examinat l’expedient administratiu, el Consell Tributari conclou:

“Quart.- (...) De les escriptures notariales resulta que la interessada va heretar tres immobles, cap dels quals coincideix amb el que és objecte del tribut. En canvi, l’immoble identificat a l’herència amb la referència cadastral esmentada, resulta adjudicat al Sr. CMD. A la vista de les dades esmentades, obrants en l’expedient administratiu, la recurrent no té la qualitat de subjecte passiu, en no ser propietària de la finca objecte del tribut.

Cinquè.- En conclusió, ja que la recurrent no és subjecte passiu del tribut reclamat, procedeix, d’acord amb allò que s’ha exposat (...), admetre i estimar els recursos interposats, amb els efectes corresponents.”

S’admet i estima el recurs.

5.2.- Rectificació d’errors. Art. 220 LGT: error material

5.2.1.- Identificació incorrecta de l’immoble objecte de liquidació: error material

En el marc de l’expedient 11/23 es proposa l’estimació del recurs interposat per un contribuent que al·legava l’existència d’un error en la identificació de l’immoble objecte d’IIVTNU, atès que en la liquidació practicada l’Administració no havia tingut en compte la segregació prèvia de la finca.

Així diu el Consell:

“Segon.- La liquidació amb número de rebut PV2020... la rectificació de la qual es demana identifica l'immoble objecte de la transmissió que origina el fet imposable liquidat utilitzant la referència cadastral que consta en la corresponent escriptura de compravenda.

Tanmateix aquesta identificació és errònia, doncs, tal com es dedueix de la documentació que obra en l'expedient, atesa la simultaneïtat de dates de les diverses operacions que es refereixen en el primer dels antecedents d'aquesta proposta, segregació i canvi d'ús, sol·licitud d'alteració cadastral, i compravenda d'una de les finques resultants de l'anterior segregació, en l'escriptura corresponent a aquesta compravenda es va utilitzar la referència cadastral corresponent a la finca matriu, tenint en compte la inexistència en aquell moment de referència cadastral de la finca segregada que era objecte de transmissió. En aquesta escriptura, no obstant això, la finca segregada objecte de transmissió es descriu amb claredat com una de les finques objecte de segregació, en els mateixos termes que consten en l'escriptura de segregació aportada, per la qual cosa no hi ha cap dubte jurídic sobre la seva identificació.

És per això que la utilització errònia per part de l'Administració de la referència cadastral de l'immoble derivada de l'escriptura de compravenda, en la liquidació de l'impost, en lloc de la que li correspon en el cadastre, ha de ser considerada, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Suprem, com un error material o de fet. Més concretament, com un error de transcripció de la referència cadastral de l'immoble la correcció del qual no requereix cap operació jurídica, per la qual cosa troba perfecta cabuda en l'article 220 de la LGT.”

S'admet la sol·licitud de rectificació d'errors presentada.

5.2.2.- Error en resolució administrativa quina execució origina les liquidacions recorregudes: error material

El cas analitzat en l'expedient 111/22 és singular perquè es dictamina una petició de rectificació d'una resolució de la Regidoria de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda per considerar que conté un error de fet relatiu al valor cadastral del sòl emprat per a determinar la base imposable de l'IIVTNU meritat l'any 2017; en concret, aquesta resolució va identificar incorrectament la resolució de Cadastre que referia el valor cadastral del sòl vigent.

El Consell aclareix que no figura entre les seves competències el dictaminar la rectificació d'errors materials, de fet o aritmètics però que, en aquest cas, al tractar-se d'una rectificació d'una resolució de la Regidoria prèviament dictaminada per aquest Consell, considera pertinent analitzar-ho.

Entrant en el fons de la qüestió plantejada s'analitza el concepte d'error material, de fet o aritmètic i s'assenyala que la qüestió ha estat tractada per la jurisprudència i, en concret, es cita la Sentència del Tribunal Suprem núm. 3505/2016 de 13 de juliol de 2016, (Id Cendoj: 28079130022016100313) i la Sentència del Tribunal Suprem de 6 d'octubre de 1994 (RJ\1994\7563) en les que es determinen els requisits necessaris per a que es produeixi l'error de fet.

Diu el Consell:

“Doncs bé, l’error s’ha de desprendre de la documentació obrant a l’expedient, ha de ser un error evident, fàcilment rectificable, ja sigui en dates, operacions aritmètiques o transcripció de documents, sense que es puguin fer interpretacions o judicis de valor, perquè la rectificació de valors, com s’indica en les sentències referenciades no pot suposar l’anul·lació de l’acte, dictant-se un altre sobre bases diferents i sense les garanties degudes per a la persona afectada, per la qual cosa sempre s’ha d’aplicar un criteri restrictiu.

Per error, en la resolució de la Regidoria de Comerç, Mercats, Consum, Règim Interior i Hisenda dictada en l’expedient 2020/... es tenen en consideració els valors cadastrals continguts en l’acord de la Gerència Regional del Cadastre de Catalunya d’alteració de la descripció cadastral dictat, el 29 de juliol de 2019, dins l’expedient de declaració núm. XXX/19, que es detallen a continuació:

(...)

En canvi, calia tenir en compte la resolució estimatòria del recurs de reposició dictada per la Gerència del Cadastre Regional de Catalunya en l’expedient número YYY/19, documents núm. A, B, C, que té data d’efectes 30/12/2011 i es refereix a la ponència de valors publicada el 16 abril de 2001. Així, els valors cadastrals a tenir en compte havien de ser (....)

Atès l’error de fet detectat derivat de la documentació que consta a l’expedient es considera procedent rectificar la resolució de la Regidoria dictada en l’expedient 2020/... i, conseqüentment, la liquidació de l’impost sobre increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana núm. PV2021..., meritat sobre l’immoble amb referència cadastral ...1001YI, que es deriva de l’execució de la resolució de la Regidoria considerant que el valor cadastral correcte són 56.266,01 euros.

Respecte les altres dues liquidacions que es van practicar en execució de la resolució de la Regidoria, les núm. PV202121... i PV202122..., corresponents als immobles amb referència cadastral ...0003PS i ...0004AD respectivament, tot i que, en la seva pràctica, també s’ha emprat una valoració cadastral errònia cal dir que la valoració cadastral que caldria haver tingut en compte és superior a la que erròniament es va utilitzar.

Per aquest motiu, en virtut de la reformatio in peius, en el present procediment iniciat per la interessada, no correspon rectificar el valor cadastral tingut en compte en les liquidacions núm. PV202121... i PV202122.... Això d’acord amb l’article 223.4 de la Llei general tributària i de l’art. 88.2 de la Llei 39/2015 del procediment administratiu comú de les administracions públiques, en els que es preveu que en els procediments tramitats a sol·licitud de l’interessat, la resolució serà congruent amb les peticions formulades, sense que en cap cas es pugui agreujar la seva situació inicial, sense perjudici de la potestat de l’Administració d’incoar d’ofici un nou procediment, si escau.

Atès que no ha transcorregut el termini de 4 anys de prescripció previst a l'article 66 de la Llei general tributària es considera oportú rectificar la liquidació de l'impost sobre increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana núm. PV2021... meritat a conseqüència de la transmissió de la finca amb referència cadastral núm. ...1001YI.”

S'admet la pretensió.

5.3.- Recursos

5.3.1.- Inadmissió. Recurs contra la desestimació presumpta de sol·licitud de no subjecció i de devolució d'ingressos per autoliquidació quan la Inspecció ja havia regularitzat la situació tributària

A l'expedient 1266/21 el Consell proposa la inadmissió a tràmit d'un recurs d'alçada presentat contra la desestimació per silenci administratiu d'una sol·licitud de no subjecció i devolució del ingressat mitjançant autoliquidació de l'IIVTNU. Cal precisar que des del Servei d'inspecció de l'IMH es va detectar un error en aquesta autoliquidació i es va iniciar un procediment de comprovació limitada que va finalitzar amb la notificació, en data 7 d'octubre de 2015, de la corresponent liquidació complementària. La sol·licitud del contribuent abans esmentada és posterior a la liquidació de la inspecció; en concret, la va presentar en data 11 de juny de 2018.

En aquest cas, es proposa la inadmissió del recurs amb fonament en l'art. 126 del Reial decret 1065/2007, de 27 de juliol. El Consell considera:

«El que s'ha indicat anteriorment és motiu suficient per inadmetre el recurs presentat contra la desestimació presumpta de la sol·licitud de devolució de l'ingrés realitzat mitjançant autoliquidació ja que quan l'entitat interessada va presentar aquesta sol·licitud, l'Administració ja havia practicat liquidació que regularitzava la situació tributària de l'entitat en relació amb l'autoliquidació practicada per la transmissió de referència, tenint en compte que no és aplicable el que preveu l'apartat 3 del mateix article 126 abans esmentat segons el qual:

3. “Cuando la Administración tributaria haya practicado una liquidación provisional, el obligado tributario podrá solicitar la rectificación de su autoliquidación únicamente si la liquidación provisional ha sido practicada por consideración o motivo distinto del que se invoque en la solicitud del obligado tributario.”

En aquest cas, tal com s'argumenta en els FJ següents, la inconstitucionalitat de la norma al·legada per la recurrent per sol·licitar la rectificació de l'autoliquidació, encara que sigui un motiu diferent de l'invocat a la liquidació provisional, no permet admetre la impugnació d'una liquidació ferma i consentida i, per tant, tampoc la rectificació d'una autoliquidació sobre la qual ha recaigut una liquidació provisional ferma i consentida.»

De la mateixa manera, el Consell entén que, en aplicació del principi “in dubio pro actione” i, en base a l'art. 115.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, en el que es pre-

veu que l'error o l'absència de qualificació del recurs no serà obstacle per a la seva tramitació, sempre que es dedueixi el seu caràcter vertader, es podria interpretar que la recurrent està interposant un recurs d'alçada contra la liquidació de l'II-VTNU practicada per la inspecció municipal. Si aquest fos el cas, el recurs també s'hauria d'inadmetre doncs s'estaria formulant fora del termini d'un mes per a fer-ho. La liquidació hauria guanyat fermesa a aquests efectes. El Consell repassa la jurisprudència relativa a la fermesa dels actes administratius i conclou que:

“La doctrina establerta per nombroses sentències del Tribunal Suprem sobre la fermesa de la liquidació o actes amb transcendència tributària i la seva immutabilitat es concreta en el fet que quan el contribuent ha consentit formalment un acte administratiu de caràcter tributari o d'una liquidació tributària, per no haver utilitzat en el seu moment el dret a la seva impugnació, resulta improcedent, davant de la indubtable fermesa del referit acte tributari, pretendre, després, la devolució del que s'ha abonat com a pagament de tal exacció amb fonament en què es tracta d'un ingrés indegut.

Aquesta revisió és possible quan els actes dictats en via de gestió tributària hagin incorregut, per ells mateixos i per les seves circumstàncies, no per la nul·litat de la disposició general sota l'empara de la qual es van dictar, en algun dels casos que determinen la nul·litat de ple dret regulats a la LGT.”

En relació a la inconstitucionalitat dels articles del TRLRHL declarada per la sentència del Tribunal Constitucional 59/2017, s'analitza com afecta aquesta als actes administratius que han adquirit fermesa i es fa un repàs de la normativa actualment vigent al respecte, fent esment de l'art. 19.2 del TRLRHL referit a l'anul·lació per sentència judicial ferma del text d'una ordenança fiscal que preveu:

“(#) Salvo que expresamente lo prohibiera la sentencia, se mantendrán los actos firmes o consentidos dictados al amparo de la ordenanza que posteriormente resulte anulada o modificada.”

Seguidament es revisa la diferent jurisprudència del Tribunal Suprem i del Tribunal Constitucional al respecte i es conclou que: *“La intangibilitat de les situacions jurídiques consolidades, entenent per tals les decidides amb força de cosa jutjada i les situacions administratives firmes, és una constant a la doctrina del Tribunal Constitucional. (...) Així mateix, els efectes erga omnes que es deriven d'una sentència que declara la inconstitucionalitat d'una norma no estan dotats de caràcter retroactiu, llevat dels supòsits recollits expressament a la llei, ni condueixen a la revisió de les situacions consolidades que s'hagin produït a l'empara de la norma que es declari inconstitucional.”*

5.3.2.- Admissió. Notificació incorrecta

A l'expedient 49/23 se resol un recurs en el que la part interessada demana la no subjecció a l'II-VTNU per no haver-se produït un increment de valor en la transmissió de l'immoble. Des de l'IMH es proposa la seva inadmissió per haver estat interposat fora del termini d'un mes per a fer-ho, però el Consell Tributari considera que:

«Primer.- La resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda consta notificada en data 18.08.2020, en el domicili del presentant de la sol·licitud, Sr. ALCB al carrer Pau XXXX, de Barcelona. Aquesta notificació no pot tenir-se per vàlida segons es desprèn de les dades que consten en les actuacions.

L'escrit sol·licitant la rectificació de l'autoliquidació de l'impost i la consegüent devolució de l'ingrés realitzat, va ser presentat el 20.03.2019 pel Sr. ALCB, mitjançant instància-model del propi Ajuntament. En aquesta instància ni en la resta de l'expedient no consta que el Sr. ALCB actués en condició de representant voluntari de la interessada, la Sra. SBB, perquè l'espai reservat a tal fi apareix sense emplenar, en blanc i sense cap expressió en tal sentit. No obstant això, en l'apartat relatiu a "Datos de la solicitud", i, més en concret, a "Datos de notificación", s'expressa com a "Domicili de contacte" el corresponent a la Sra. SBB, al carrer RogXXXX, de Barcelona. Aquest domicili "de notificación" roman inalterable durant tot el procediment, sent així que, en el recurs d'alçada, s'assenyala a l'efecte de notificacions aquest mateix domicili al carrer RogXXXX.

Per tal motiu, la resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda de data 17.07.2020 degué ser notificada en el domicili corresponent al del carrer RogXXXX, i no en el carrer Pau XXXX. Al no fer-ho així es va vulnerar el que es disposa en els arts. 46.1 i 110.1 de la Llei general tributària que regulen la representació i la pràctica de les notificacions. En conseqüència, el recurs d'alçada ha de ser considerat interposat dins del termini legal, perquè la notificació defectuosa produeix els seus efectes "a partir de la fecha en que el interesado realice actuaciones que supongan el conocimiento del contenido y alcance de la resolución o acto objeto de la notificación, o interponga cualquier recurso que proceda" (art. 40.3 de la Llei del procediment administratiu comú de les administracions públiques).»

Ordenança fiscal núm. 1.4. Impost sobre activitats econòmiques

1.- Fet imposable

1.1.- Alta d'activitats. Activitat de restauració realitzada única i exclusivament per a socis o afiliats, o no. Epígrafs 674.5 (serveis de bar, societats, casinos i clubs) i 671.5 (serveis de restaurant d'una forquilla)

En l'expedient 1365/21 s'analitzen els recursos d'alçada interposats per una entitat mercantil que, en síntesi, al·lega la seva disconformitat amb l'epígraf d'activitat (671.5, relatiu a Serveis de restaurant d'una forquilla), en el qual ha estat inclosa per la Inspecció després de la regularització efectuada per l'impost sobre activitats econòmiques (IAE) del període 2015 a 2019, donat que l'activitat principal de la recurrent és la de bingo, no sent el servei de restauració més que una activitat complementària, ofertada només als clients jugadors, no al públic en general com ha entès la Inspecció. Per aquest motiu i en considerar que l'epígraf d'activitat pel qual ha de tributar és el 674.5 (serveis de bar, societats, casinos i clubs), sol·licita l'anul·lació de la citada liquidació de l'IAE de 2020.

Sobre aquest punt considera el Consell Tributari:

“La qüestió llavors, consisteix a determinar si la recurrent realitza l'activitat de restauració única i exclusivament per a socis o afiliats o no.

Segons la nota informativa del Registre Mercantil de Barcelona, emesa el 16/05/2019, l'objecte de la interessada és l'explotació del joc de bingo i d'uns altres que puguin ser autoritzats en sales de bingo i la dels serveis complementaris d'aquestes. Les citades activitats podran ser desenvolupades totalment o parcialment, de manera indirecta, mitjançant la participació en altres societats d'objecte anàleg. Consta així mateix en el contracte d'arrendament de local de negoci, situat en c. C. XXXX de Barcelona, formalitzat en data 1/04/2007 per un termini de 20 anys a comptar de la citada data, que el local serà destinat a explotació d'una sala de bingo, cafeteria, restaurant i en la resolució del Director General de Tributs i Joc de la Generalitat de Catalunya, de 3/11/2011, per la qual es concedeix a la interessada la renovació de l'autorització de la instal·lació de la sala de bingo en Bingo Passeig de Gràcia de c. XXXX, es faculta a la interessada per a dins de l'horari marcat, obrir abans o tancar després en funció de l'assistència de públic.” (FJ 3).

A aquests efectes, destaca el Consell la consulta vinculant de la Direcció General de Tributs V0528, en la qual per a un cas similar, aquest òrgan estatal declara el següent:

«El epígrafe 674.5 de la secció primera de las Tarifas del Impuesto sobre Actividades Económicas, aprobadas junto con la Instrucción para la aplicación de las mismas por el Real Decreto Legislativo 1175/1990, de 28 de septiembre, clasifica los servicios especiales de restaurante, cafetería y café bar que se prestan en sociedades, círculos, casinos, clubes y establecimientos análogos, teniendo asignada su cuota en función del número de socios o afiliados.

Del contenido de dicha rúbrica se desprende claramente una característica singular que concurre en el ejercicio de dicha actividad, cual es que la prestación de tales servicios se realiza en establecimientos o locales con entrada restringida a los socios o afiliados de los mismos.

Como consecuencia de lo anteriormente expuesto, cabe señalar que la prestación del servicio de alimentación en cafés-bares-restaurante situados en centros hospitalarios deberá clasificarse y tributar en el mencionado epígrafe 674.5 de la sección primera de las Tarifas, siempre y cuando la entrada a dichos establecimientos esté reservada a las personas de dicho centro exclusivamente.

En caso contrario, es decir, cuando el servicio se preste al público en general, sin restricción en cuanto a la entrada al establecimiento, pudiendo acceder al mismo tanto el personal que forma parte de dicho centro como cualquier otra persona ajena al mismo que lo desee, entonces por no concurrir en la actividad que se contempla la circunstancia especial anteriormente indicada, tal actividad deberá clasificarse y tributar en el epígrafe que corresponda, según la categoría y tipo de establecimiento, de los grupos 671, 672 ó 673 de la sección primera de las Tarifas que comprenden los servicios de alimentación en restaurantes, en cafeterías o en cafés y bares con y sin comida, respectivamente.”

En el mateix sentit es pronuncia la consulta vinculant V4240-16.»

En conseqüència, conclou el Consell, que:

“El fet que per a entrar a la sala de bingo existeixi un control d'accés, no significa en absolut que només tinguin accés a aquest bingo persones denominades “sòcies o afiliades”, llenguatge que és propi d'una altra mena d'establiment i no d'una sala de bingo. Aquesta mesura de validació o control a l'entrada, obeeix a altres causes (nombre de persones assistents de cara a l'horari d'obertura i tancament, control de possible entrada de ludòpates o en risc de ser-ho etc.), cosa que no significa que només puguin entrar els anomenats socis o afiliats, tractant-se d'una activitat de lliure accés per al públic en general, que pot a total discreció, fer ús del servei de restauració i bar, per la qual cosa l'epígraf 671-5 proposat per la Inspecció, és correcte per així establir-lo el Reial decret que aprova les tarifes de l'impost. Ha d'afegir-se a més que aquest concret epígraf 671-5, la quota mínima municipal per a poblacions de més de 500.000 habitants, és comparativament, de menor import que l'assenyalada per a altres epígrafs.”(FJ 4).

1.2.- Paralització i restricció de l'activitat per la COVID-19 en centre comercial

El Consell Tributari, com va fer l'any passat, ha analitzat diferents recursos interposats contra liquidacions de l'Impost sobre activitats econòmiques on s'al·legava la paralització de l'activitat com a conseqüència de la pandèmia per la Covid-19. El posicionament del Consell Tributari ja es va reflectir a la memòria de l'any passat.

Doncs bé, aquest criteri s'ha continuat aplicant en els diferents recursos analitzats en el 2023 i, així, per exemple, s'ha recollit al expedient 1421/21, on es diu:

“Per tant, hi ha una situació d'inexistència durant una part del període impositiu, que coincideix amb l'any natural ex art. 89 del TRLRHL, del pressupost de fet, del substrat fàctic -la facultat d'exercir l'activitat, que justifica l'obligació tributària. Hi ha una situació sobrevinguda que es produeix durant el període impositiu que interfereix en el pressupost de la imposició, pressupost que justifica el pagament del tribut, i l'exclou. Per tant, si no hi ha la possibilitat de desenvolupar l'activitat, per estar prohibida, no s'ha pogut donar la situació fàctica que empara la tributació i, en conseqüència, cal estimar el recurs pel que fa al període de temps en què aquesta prohibició va estar vigent, és a dir, pel nombre de dies en què va estar vigent la prohibició. Això deriva clarament de la naturalesa de l'IAE, ja que si aquest grava el “mer exercici” de l'activitat ha d'existir, almenys, la possibilitat de desenvolupar-la, circumstància que no concorre quan hi ha una prohibició normativa que impedeix aquest desenvolupament i fa que no arribi a materialitzar-se el supòsit de fet que origina el naixement de l'obligació tributària.

I dit això, en canvi, no es pot admetre de cap manera la manca de pressupost fàctic justificatiu de la imposició durant aquells períodes de temps en què l'activitat no va estar prohibida i es va poder dur a terme, amb independència de si efectivament es va realitzar o no, i això encara que el seu exercici estigués sotmès a limitacions imposades normativament, ni tampoc durant el temps en què l'activitat no es va reprendre per decisió del subjecte passiu en atenció a les circumstàncies econòmiques, socials, o de qualsevol altra índole que haguessin pogut existir i que el contribuent hagi pres en consideració. Això resulta de la pròpia naturalesa del tribut, tractada a l'inici de la present resolució, i de la configuració normativa i jurisprudencial que s'ha efectuat del fet imposable de l'IAE i de les notes que es prediquen de la seva realització, ja que aixecada l'obligació de tancament l'exercici de l'activitat és possible i la realització del fet imposable torna a produir efectes plens amb total normalitat”.(FJ5).

En aquest mateix sentit, en l'expedient 345/22 en el que s'analitza un recurs presentat per un centre comercial de la ciutat donat d'alta en l'epígraf 661.1 (comerç en grans magatzem) i s'al·legava que, atesa la impossibilitat legal de desenvolupar l'activitat de comerç en gran magatzem en la totalitat de la superfície dels seus centres comercials, corresponia la devolució parcial de l'impost pagat en els percentatges que assenyalava en funció de la superfície utilitzada i els temps de durada de l'afectació. Al respecte el Consell Tributari va dictaminar:

«Així, doncs, el criteri del Consell Tributari es concreta a reconèixer que no hi ha fet imposable en aquells casos en què ha existit una prohibició normativa que va impedir l'exercici de l'activitat i, per tant, quan aquesta no s'ha pogut dur a terme, i no fer-ho quan s'han produït meres restriccions a l'exercici de l'activitat. Aquestes restriccions afecten els ingressos reals que, com hem dit, no són els gravats per aquest impost, que té naturalesa censal.

En aquest cas, XX ha sofert una restricció, no una impossibilitat de dur a terme la seva activitat com a conseqüència de la normativa motivada per l'estat d'alarma

a la pràctica totalitat dels centres comercials que domicilien la seva activitat, com reconeix al seu escrit la pròpia interessada, per la qual cosa, d'acord amb la doctrina del Consell Tributari abans assenyalada, sí que ha realitzat el fet imposable de l'impost. En conseqüència, atesa la naturalesa censal i independent dels resultats efectius de l'activitat que caracteritza la configuració d'aquest fet imposable, no és possible, per tant, cap graduació de l'impost atenent les restriccions sofertes.

XX consta donat d'alta als centres comercials objecte del present expedient, a l'epígraf 661.1 de les tarifes de l'impost i és important ressaltar que l'alta en aquest epígraf suposa l'exercici per part de la interessada d'una única activitat econòmica de caràcter comercial. El desenvolupament d'aquesta activitat no ha estat prohibit íntegrament per la normativa abans esmentada, com s'admet a l'escrit de la interessada, sinó només "restringit" a l'activitat de comerç minorista d'alimentació, begudes, productes i béns de primera necessitat, cosa que va impedir que la seva activitat comercial es realitzés "en les mateixes condicions quant a superfície". La normativa esmentada va suposar doncs, per a la interessada, una variació de les condicions quant a superfície de l'exercici de la seva activitat.

L'activitat desenvolupada per la recurrent consisteix, segons els termes del mateix epígraf 661.1 abans esmentat, a "l'activitat de comerç en grans establiments que ofereixen un assortiment ampli i, en general, profund de diverses gammes de productes (principalment, articles per a l'equipament de la llar, confecció, calçat, perfumeria, alimentació, etc.)". L'obligació de pagament corresponent a aquesta activitat es quantifica als efectes d'aquest impost en funció de la superfície utilitzada pel conjunt d'aquesta activitat, sense cap referència a la superfície relativa que resulti atribuïble als diferents tipus de productes que es comercialitzen.-

Es tracta, per tant, d'una activitat comercial, de caràcter únic, però d'objecte ampli i diversificat, en què l'element superfície fa referència exclusivament al conjunt de l'activitat desenvolupada i no a la superfície ocupada pels diversos tipus de productes oferts. Ocupació específica que, a l'efecte de l'exacció de l'impost, és irrellevant.

La interessada no realitza als centres comercials objecte d'aquest expedient una pluralitat d'activitats econòmiques de comercialització diferenciades, associades als productes que ven, que requereixen altes específiques, amb atribució de superfície o sense, sinó una sola activitat comercial, de caràcter únic, l'objecte del qual és ampli i diversificat, i la tributació del qual es quantifica atenent exclusivament el paràmetre de la totalitat de la superfície utilitzada per l'activitat de comercialització desenvolupada considerada en conjunt amb independència de la superfície ocupada per cadascun dels diversos tipus de productes objecte de comercialització.

En conseqüència, atès que l'activitat comercial que es realitza és única i, en aquest sentit, independent del tipus de productes que s'ofereix, la restricció normativa imposada a la comercialització de determinats productes que formen part d'aquesta única activitat afecta les condicions del dit exercici quant a superfície, i per tant, a la intensitat del mateix, però no a l'existència de l'activitat. Si l'activitat és única,

les restriccions que afecten determinats productes afecten l'activitat en conjunt, quant a volum o intensitat. Com passa amb les limitacions d'aforament, d'horaris o de superfícies de qualsevol activitat.

Per tant, l'entitat mercantil sí que va desenvolupar l'activitat de l'epígraf 661.1, si bé va veure limitat l'exercici de la seva activitat respecte a determinats productes per un temps concret per aplicació de l'art. 10 del RD 463/2020, de 14 de març.

Així doncs, els càlculs que ofereix la recurrent per determinar-ne l'afectació parteixen de la modificació prèvia de la quota de tarifa resultant de l'epígraf 661.1 que, segons els trams de superfície afectats, caldria recalcular per determinar la part de quota municipal que resultaria improcedent. Càlcul que, per operar sobre elements que conformen la matrícula, no correspon a l'Ajuntament.

(...)

En conseqüència, aquest Consell Tributari considera que s'ha de desestimar el recurs, ja que en els períodes abans referits s'ha exercit l'activitat de l'epígraf 661.1 amb les restriccions assenyalades a la normativa, és a dir, amb les establertes a l'art. 10 del RD 463/2020, de 14 de març, respecte a la comercialització de certs productes a les superfícies que per a la venda destinava el reclamant i, posteriorment, en relació a la superfície i els aforaments d'ocupació que la normativa de la Generalitat va establir per als centres comercials amb motiu de la desescalada de l'estat d'alarma.»

Finalment, com a fet destacat, cal esmentar que, el Tribunal Suprem en Sentències de data 30/05/2023, núm. 724/2023 (ECLI:CA:TS:2023:2291), núm. 725/2023 (ECLI:CA:TS:2023:2292), i núm. 726/2023 (ECLI:CA:TS:2023:2314), sobre la paralització de l'activitat econòmica per la pandèmia i la incidència en l'IAE, ha fixat la jurisprudència següent:

“1) La paralización de actividad y el cierre de establecimientos ordenada por el Real Decreto 463/2020, de 14 de marzo, por el que se declara el estado de alarma para la gestión de la situación de crisis sanitaria ocasionada por el COVID-19, en particular su artículo 10, apartados 1º y 4º, no determina, dadas sus fechas y el previo acaecimiento del devengo, la inexistencia, o no producción, del hecho imponible durante el periodo de inactividad.

2) Procede, en cambio, la aplicación al caso del régimen de paralización de industrias que establece el apartado 4 de la regla 14 del Real Decreto Legislativo 1175/1990, con rebaja de la parte proporcional de la cuota, según el tiempo que la industria, comercio o actividad hubiera dejado de funcionar.

3) No es preciso, a tal efecto, ni probar en especial la paralización o cierre de la empresa, ni poner en conocimiento de la Administración tal cierre o inactividad, pues ambas circunstancias derivan directamente de la ley. (...)”

Precisament, recollint ja aquesta doctrina el Consell es va pronunciar en l'expedient 1445/21 en el sentit següent:

“El Tribunal Suprem ha declarat recentment que la prohibició imposada per l'article 10, apartats 1r i 4t, del Reial decret 463/2020, no determina “la inexistència, o no producció, del hecho imponible durante el periodo de inactividad”, ja que la meritació ja s'havia produït (el primer dia del període impositiu, de l'any natural) per a un fet imposable que s'estén a tot l'any natural -tret de declaracions d'altres i baixes-. Així, SSTS, Sala del Contenciós, Secc. 2, núm. 724/2023, de 30 de maig (ECLI:CA:TS:2023:2291), núm. 725/2023, de 30 de maig (ECLI:CA:TS:2023:2292), i núm. de 30 de maig (ECLI:CA:TS:2023:2314).

Aquesta afirmació, però, no resulta incompatible amb l'apreciació que concorre una situació sobrevinguda que es produeix durant el període impositiu que interfereix en el pressupost de la imposició. Concretament, si no hi ha la possibilitat de desenvolupar l'activitat, per estar prohibida, no s'ha pogut donar íntegrament la situació fàctica que empara la tributació i, en conseqüència, cal estimar el recurs pel que fa al període de temps en que aquesta prohibició va estar vigent, és a dir, pel nombre de dies en què va estar vigent la prohibició. Això deriva clarament de la naturalesa de l'IAE, ja que si aquest grava el “mer exercici” de l'activitat ha d'existir, almenys, la possibilitat de desenvolupar-la, circumstància que no concorre quan hi ha una prohibició normativa que impedeix aquest desenvolupament.

I dit això, en canvi, no es pot admetre de cap manera la manca de pressupost fàctic justificatiu de la imposició durant aquells períodes de temps en què l'activitat no va estar prohibida i es va poder dur a terme, amb independència de si efectivament es va realitzar o no, tot i que el seu exercici estigués sotmès a limitacions imposades normativament, ni tampoc durant el temps en què l'activitat no es va reprendre per decisió del subjecte passiu en atenció a les circumstàncies econòmiques, socials, o de qualsevol altra índole que haguessin pogut existir i que el contribuent hagi pres en consideració. Així resulta de la naturalesa pròpia del tribut, tractada anteriorment, i de la configuració normativa i jurisprudencial que s'ha efectuat del fet imposable de l'IAE i de les notes que es prediquen de la seva realització. En conseqüència, aixecada l'obligació de tancament, l'exercici de l'activitat és possible i la realització del fet imposable torna a produir efectes plens amb total normalitat.

Conclusió a què així mateix s'arriba per aplicació de la doctrina legal establerta per les recents sentències del Tribunal Suprem núms. 724/2023, 725/2023, així com de la sentència 726/2023, totes de data 30 de maig de 2023, favorable a “la rebaja de la parte proporcional de la cuota, según el tiempo que la industria, comercio o actividad hubiera dejado de funcionar” en els termes que estableix l'apartat 4 de la regla 14 del RDLg 1175/1990 a què fa referència el recurrent.”

2.- Exempcions

2.1.- Exempció per xifra de negocis acreditada per les dades de l'AEAT

En l'expedient 398/22 s'examina un recurs d'alçada en el qual la mercantil interessada entén que, tot i formar part d'un grup d'empreses, no està obligada a presentar els comptes anuals consolidats i, per tant, en base a la seva xifra de negocis

està exempta del pagament del tribut. La societat recurrent fonamenta les seves peticions en la sentència del Tribunal Suprem 356/2018 de 6 de març.

En aquest dictamen s'analitza l'esmentada Sentència, així com la posterior modificació de la normativa legal aplicable en la matèria duta a terme per l'article 15 de la Llei de mesures de prevenció i lluita contra el frau fiscal, Llei 11/2021 de 9 de juliol, que modifica la regla 3a de l'article 82.1.c del TRLRHL per al càlcul de l'import net de la xifra de negocis en el sentit d'independitzar l'esmentat càlcul de l'obligació de consolidació comptable.

Atès que la determinació de la xifra de negocis i de la formació de la matrícula de l'IAE és competència de l'Agència Estatal Tributària i que, en les seves bases de dades, l'import de la xifra de negocis que hi consta és superior al milió d'euros, el Consell Tributari va desestimar el recurs.

Argumentant la seva conclusió, el Consell recull part de la Sentència núm. 323/2022 dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 8 de Barcelona, que en un cas similar al present, resol el següent en favor de l'Ajuntament de Barcelona:

“En el Impuesto sobre Actividades Económicas la determinación de la cifra de negocios se realiza a partir de los datos contenidos al Impuesto sobre Sociedades (IS), que es competencia de la Agencia Estatal Tributaria, así como, la formación de la matrícula del impuesto. En el caso enjuiciado, el Ayuntamiento de Barcelona consultó ante la AEAT cuál era el importe neto de la cifra de negocios (I.N.C.N.) de la ahora recurrente a efectos de IAE, ejercicio 2019, obteniendo como resultado que la actora estaba “no exento” por superar el importe legalmente establecido de 1.000.000€ (folio 17 EA y documento 1, aportado en fase probatoria por la Administración demandada en relación a la consulta de datos realizada por el Ayuntamiento ante la AEAT, en fecha 17-11- 2022, en el que aparece un I.N.C.N. de la actora de 62.303.586 €), por lo que la Administración Pública demandada venía obligada a girar la oportuna liquidación en concepto de IAE, ejercicio 2019. Cuestión distinta es que si la actora no está conforme con los datos contenidos en la matrícula del impuesto deberá instar, en ese caso, ante la AEAT la correspondiente modificación, acreditando que no se trata de un grupo consolidado que por imperativo legal tenga que presentar sus cuentas anuales en régimen de consolidación, y solo en el caso de que finalmente se modifiquen los datos contenidos en la matrícula el Ayuntamiento podrá determinar la procedencia o no de la liquidación”.

3.- Recursos

3.1.- Error en la interposició de recurs davant la matrícula de l'impost

A l'expedient 345/22, en principi, el recurs s'havia interposat extemporàniament, però es donava la circumstància que en el període d'exposició de la matrícula el recurrent hi havia interposat reclamació economicoadministrativa davant el Tribunal economicoadministratiu regional de Catalunya (en endavant, TEAR), el qual, va declarar la inadmissibilitat de la reclamació per manca de competència, empla-

çant al recurrent a interposar-hi el recurs davant l'Ajuntament. L'IMH proposava la inadmissió del recurs i el Consell va dictaminar:

«Aquest recurs, que ha estat interposat després del transcurs del termini d'impugnació de les liquidacions de padró de l'IAE de l'any 2020 a què es dirigeix la reclamació, ha de ser admès en aquest cas concret, a la vista dels antecedents exposats i, en particular, a la vista de la Resolució del TEAR de 26.05.2022 que ha estat citada als antecedents d'aquesta proposta, en base als arguments següents.

La recurrent va plantejar en termini la seva oposició a la matrícula de l'impost motivada per les circumstàncies que van sobrevenir a la declaració de l'estat d'alarma, al·legant principalment les limitacions legals que es van derivar per a l'exercici de la seva activitat i que van suposar la utilització limitada de la seva superfície d'activitat, per entendre erròniament que, essent aquesta superfície un element configurador de la matrícula de l'impost, la revisió de la quota pretesa era de competència estatal.

Aquest error de la interessada, que ha estat assenyalat per la Resolució del TEAR abans esmentada, pot ser explicat per l'absència de precedents legals que li poguessin servir de referència i per la manca de posicionaments jurídics clars entre els operadors jurídics, incloses les diferents administracions Públiques, en el moment en què la reclamant va haver de formular la reclamació, i no ha de causar perjudici al contribuïent que de bona fe va plantejar en circumstàncies tan excepcionals i especials la seva oposició a l'impost en ocasió de la publicació per part de l'Ajuntament de la matrícula de l'IAE.

Així ho posa en relleu la Resolució del TEAR, de data 26 de maig de 2022, amb precedent a la resolució del TEAC de 22 de març de 2022 que versa sobre un cas idèntic, la qual declara la inadmissió de la reclamació formulada per la interessada, amb cita de la següent doctrina del TEAC que considera aplicable en aquest cas:

“Sin perjuicio de lo anterior, en este caso entran en conflicto dos principios y valores: la legalidad que obliga a inadmitir un recurso improcedente y la seguridad jurídica que aconsejaría que el error de la administración no repercutiera en un perjuicio al contribuyente que de buena fe planteó la reclamación en primera instancia, por lo que este Tribunal Central deja expedita la posibilidad de la reclamante para dirigirse al órgano competente para resolver las pretensiones planteadas.

En idéntico sentido se ha pronunciado el TEAC en otra resolución de la misma fecha (RG 00-0639-2022).”

En aquest cas concret, el recurs presentat davant l'Ajuntament, en data 22 de juny de 2022, s'ha interposat assumint que el TEAR de Catalunya, tot i que no hi ha un error de l'administració, va deixar expedita aquesta via al contribuïent a partir del 27 de maig de 2022, data en què se li va notificar la resolució.

Per tant, aquest Consell entén que, amb vista als principis de seguretat jurídica, bona fe, confiança legítima i servei al ciutadà, que sempre han de presidir l'actuar de l'Administració, en aquest cas concret el recurs ha de ser admès.»

3.2.- Recurs de reposició extemporani formulat com a devolució d'ingressos indeguts, amb motiu de les restriccions d'activitat ocasionades por la pandèmia de la COVID-19

En l'expedient 338/22 es proposa la inadmissió a tràmit, per extemporani, d'un escrit, que es qualifica com a recurs d'alçada. En aquest es demana la devolució de les quotes pagades per l'IAE dels exercicis 2020 i 2021. S'al·lega les restriccions imposades per la normativa dictada amb ocasió de la pandèmia de la Covid-19.

El Consell Tributari entén que, en aquest cas concret, l'escrit presentat per la interessada s'ha de qualificar com a recurs, con referencia a la STS de 18 de octubre de 2022, perquè per accedir a la seva sol·licitud de devolució s'han de revisar necessàriament les liquidacions quina devolució es pretén i respecte de les que no es planteja consistència impugnatòria relativa a altres procediments de revisió de revisió, en conseqüència, dictamina:

«Respecte d'això, resulta de gran importància tenir en compte que si l'acte administratiu de liquidació ja és ferm, com passa en aquest cas, s'aplica allò que disposa l'art. 221.3 de la LGT:

“Cuando el acto de aplicación de los tributos o de imposición de sanciones en virtud del cual se realizó el ingreso indebido hubiera adquirido firmeza, únicamente se podrá solicitar la devolución del mismo instando o promoviendo la revisión del acto mediante alguno de los procedimientos especiales de revisión establecidos en los párrafos a), c) y d) del artículo 216 y mediante el recurso extraordinario de revisión regulado en el artículo 244 de esta ley”.

Per tant, quan es tracti d'actes fermes només es pot instar la devolució per mitjà d'algun dels procediments de revisió establerts als apartats a), c) i d) de l'art. 216 o a través del recurs extraordinari de revisió, art. 244, i no suscitant una pretensió autònoma. A l'apartat a) de l'art. 216 de la LGT es preveu la revisió d'actes nuls de ple dret, al c) la revocació i al d) la rectificació d'errors. És a dir, davant d'un acte ferm, únicament es pot sol·licitar la devolució en els casos de revisió d'actes nuls de ple dret, de revocació, de rectificació d'error i de recurs extraordinari de revisió.

Concretament, respecte a la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts, en data 18 d'octubre de 2022, s'ha pronunciat el Tribunal Suprem a la sentència núm.1327/2022 (Roj:STS 3802/2022 – ECLI: ES:TS:2022: 3802) determinant en el FJ SEGON que no hi ha consistència impugnatòria quan es promou la sol·licitud d'ingressos indeguts d'un acte ferm sense atènyer-se a cap dels procediments referits a l'art. 221.3 de la LGT; és a dir, quan no s'invoca a la sol·licitud causa de nul·litat de ple dret, ni se sosté acció de revocació o, si escau, recurs de revisió i, per això, s'estima el recurs de cassació presentat per l'Ajuntament recurrent i, en conseqüència, es denega la devolució sol·licitada:

*“SEGUNDO.- Contenido de la sentencia impugnada.
(...) Sin embargo, no afronta la sentencia la cuestión primordial de la firmeza de las liquidaciones, que se refieren al periodo 2010-2015, sobre la base de la limitación impugnatoria, que hemos visto en otras ocasiones, por*

aplicación del art. 221.3 LGT, sobre procedimiento para devolución de ingresos indebidos:

[...] “3. Cuando el acto de aplicación de los tributos o de imposición de sanciones en virtud del cual se realizó el ingreso indebido hubiera adquirido firmeza, únicamente se podrá solicitar la devolución del mismo instando o promoviendo la revisión del acto mediante alguno de los procedimientos especiales de revisión establecidos en los párrafos a), c) y d) del artículo 216 y mediante el recurso extraordinario de revisión regulado en el artículo 244 de esta ley [...]”.

En este asunto, ni la solicitud de devolución articulada, ni el recurso de reposición ni la demanda, ni la sentencia, hacen alusión a alguno de los procedimientos especiales para anular actos firmes (nulidad radical del art. 217, revocación del art. 219 o recurso de revisión del art. 244). En caso de la nulidad de pleno derecho, que no se menciona en la sentencia recurrida y no fue invocada por el recurrente, brilla por su ausencia toda referencia a qué causa de nulidad de las tipificadas numerus clausus en el art. 217.1 LGT.

En situación similar a la concurrente en este proceso, en cuanto afecta a actos firmes (nos referimos a los actos de liquidación tributaria, no a los de calificación catastral), hemos adoptado dos soluciones diferentes, a la vista de las circunstancias: la de las sentencias del Tribunal Supremo en los recursos de casación nº 4692/2017, de 22 de junio de 2020 y 3457/2017, en que se estiman incondicionalmente los recursos de casación, por infracción en la sentencia del art. 221.3 LGT; y las de los recursos de casación nº 4570/2017 y 2272/2019, en las que se estima en parte para ordenar la retroacción de actuaciones a fin de que el juzgado se pronuncie acerca de la petición desatendida. Sucede, sin embargo, que esa retroacción carece de sentido cuando el proceso no versó, en la pretensión invalidatoria ejercitada en él, sobre la impugnación de actos firmes que debía ser reconducida en alguno de los procedimientos especiales a que se refiere el artículo 216 LGT, que fuera incongruentemente omitida por el Juzgado, en su sentencia.

Sin embargo, en este concreto recurso, por referencia a la demanda, falta una mínima consistencia impugnatoria en el recurrente, pues como ya se ha indicado, cuando promovió la devolución de ingresos indebidos no se atuvo a ninguno de los procedimientos a que se refiere el art. 221.3 LGT: ni invocó causa de nulidad de pleno derecho, ni la situó en ninguna de las letras del art. 217.1 LGT, ni tampoco sostuvo acción de revocación ni de recurso de revisión (...).”

La reclamació presentada l'11 d'agost de 2022 a través de la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts, amb la qual es pretén impugnar les liquidacions tributàries, s'ha d'inadmetre ja que s'ha formulat extemporàniament, segons el que exigeix l'article 46.1 de la llei 1/2006, del 13 de març, per la qual s'aprova el règim especial del municipi de Barcelona, i l'art. 14.2 c) del TRLRHL, i mentre es refereix a actes que han guanyat fermesa (són fermes i consentides).»

Ordenança fiscal núm. 2.1. Impost sobre construccions, instal·lacions i obres

1.- Base imposable

1.1.- Estimació directa. Cost efectiu de l'obra: partides computables

En l'expedient 1151/21 es planteja un recurs d'alçada contra una liquidació de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres on s'al·lega, d'una part, que no s'han d'incloure a la base imposable de l'impost els costos de les instal·lacions dels "boxes" (en un traster) per considerar-los com a mobiliari, i remarca el caràcter d'elements mòbils susceptibles de variació segons les necessitats de l'activitat. Considera que aquests costos es refereixen a elements que no tenen vocació de permanència al local i entén que la seva adquisició i col·locació al local no determina el fet imposable de l'impost, ja que la instal·lació no exigeix cap llicència d'obra.

Subsidiàriament, i per al cas que l'anterior pretensió fos desestimada, la societat recurrent considera que en relació amb el cost dels "boxes" únicament s'han d'incloure a la base imposable de l'impost el cost de la instal·lació però no el valor del que s'ha instal·lat.

D'altra banda, demana que s'excloguin de la base imposable els imports corresponents als conceptes de benefici industrial i despeses generals perquè considera que n'ha quedat acreditada l'existència i quantia.

Doncs bé, abans d'entrar a l'anàlisi d'aquestes qüestions, el Consell posa de manifest la seva posició sobre el concepte del cost real i efectiu de la construcció i assenyala que *"és un concepte jurídic indeterminat, per la qual cosa cal acudir a la jurisprudència del Tribunal Suprem per determinar quins costos formen part de la base imposable de l'impost."* Partint d'aquesta consideració general, procedeix l'estudi de cadascuna de les al·legacions del recurrent en els termes exposats anteriorment.

1.1.1.- Cost dels "boxes" i de la seva instal·lació: instal·lacions necessàries i accessòries

Respecte a aquesta particular qüestió es remet a la sentència del Tribunal Suprem de 9 de novembre de 2011 (RJ\2012\2080) en la que es declara que:

"Finalmente, la sentencia de 5 de octubre de 2004 indica que <<lo esencial es que las instalaciones, aparte de inseparables de la obra, figuren en el mismo proyecto de ejecución que sirvió de base para obtener la licencia de obras, pues no puede reducirse la obra sometida al ICIO a la que integran las partidas de albañilería (cimentación, estructura, muros perimetrales, forjados, cubiertas, tabiquería, etc.), sino que alcanza también a aquellas instalaciones, como las de electricidad, fontanería, saneamiento, calefacción, aire acondicionado centralizado, ascensores y cuantas normalmente discurren por conducciones empotradas y sirven, además, para proveer a la construcción de servicios esenciales para su habitualidad o utilización.>>

La conclusión a que se llega de la jurisprudencia es que si bien se excluyen de la base imponible del ICIO el coste de equipos, la maquinaria e instalaciones mecánicas, salvo el coste de su instalación, construidos por terceros fuera de obra e incorporados a la misma y que por sí mismas no necesitan licencia urbanística, esta exclusión no alcanza al coste de los equipos, maquinaria e instalaciones que se construyen, colocan o efectúan como elementos técnicos inseparables de la propia obra, e integrantes del proyecto para el que se solicita la licencia de obras u urbanística y que carezcan de la identidad propia respecto de la construcción realizada”.

En conseqüència, en aquest cas, el Consell considera que:

“(…) la recurrent manifesta que la integritat de les partides relatives als elements de separació de trasters no han de formar part de la base imposable de l'impost. Això no obstant, aquestes partides formen part com a instal·lacions inherents i vinculades a l'obra realitzada d'acord amb l'activitat comercial projectada al local de trasters. Així, es donen els requisits que la jurisprudència estableix com a determinants per incloure aquests conceptes dins la base imposable de l'ICIO, sobretot perquè formen part del projecte pel qual es va sol·licitar la llicència d'obres i perquè els elements i els equipaments instal·lats no tenen identitat pròpia i independent respecte la construcció realitzada.

(...)

En el cas que ens ocupa, les obres realitzades tenien per objecte destinar el local on s'han efectuat a l'activitat d'autoemmagatzematge. Se'n desprèn que les divisions per a la creació d'unitats de trasters són un element bàsic, sense el qual l'obra realitzada no tindria sentit. A més a més cal indicar que la llicència sol·licitada i atorgada sí que inclou els boxs i s'assenyala que l'activitat a desenvolupar és, precisament, un “conjunt de trasters per a ús privat” -foli 6 de l'expedient administratiu-.

En conclusió a allò que s'ha exposat, és correcta la inclusió a la base imposable de l'impost el cost de les instal·lacions de compartimentació del local en unitats d'emmagatzematge o traster, atès que es tracta d'instal·lacions inseparables de l'obra perquè són imprescindibles per utilitzar-les conforme a la seva destinació, és a dir, com a activitat d'autoemmagatzematge”.

Respecte de la petició subsidiària, que a la base imposable només s'incloués el cost de la instal·lació dels “boxes” però no el valor d'allò instal·lat, el Consell diu:

«Doncs bé, en la resolució emesa en el procediment de regularització que ens ocupa, s'argumenta de manera clara i precisa la desestimació en relació amb la pretensió formulada per la interessada, en establir que:

“En aquest context hem de fer esment de la STC de 14 de maig de 2010, que s'ocupa de la qüestió referent a la inclusió o no d'aquells elements que han estat fabricats fora de l'obra. Ja amb anterioritat, la Sots direcció general de tributs locals del Ministeri d'economia i hisenda, en al seva consulta vinculant V1840-07, de 7 de setembre de 2007, establia la inclusió en la base imposable de l'ICIO d'aquelles maquinàries i

instal·lacions si acomplien dues condicions: la integració en la unitat d'obra de què es tracti o bé resultin necessàries per a la seva execució i, d'altra banda, que serveixin per a proveir la construcció dels serveis essencials per a la seva habitabilitat o utilització. Aquest criteri és adoptat per la STS referida, que emfatitza la qüestió de la inseparabilitat de la pròpia obra, i integrant del projecte pel qual es demana la llicència.»

I desestima l'al·legació amb remissió al seu dictamen 354/16 en el que va resoldre:

«Així, a l'expedient 202/10, dictamen emès el 22 de juny de 2011, fonament jurídic quart, s'afirma que “En efecte, és cert que hi ha “equips, maquinàries i instal·lacions” que són accessoris a una obra o construcció determinada i que aquestes, sense ells, poden continuar destinant-se per al fi al que es van projectar, però hi ha altres elements que són tècnicament inseparables de les mateixes, la seva singularitat és irrellevant, són de caràcter estructural a la construcció i, sobretot, mancants els mateixos, l'obra o la construcció no podria assolir la finalitat pretesa. És per això que mentre el cost dels elements del primer gènere s'hagi d'excloure de la base imposable de l'ICIO, amb el cost dels del segon gènere, no passa el mateix.»

1.1.2.- El benefici industrial i les despeses generals

Respecte d'aquesta segona pretensió, el Consell Tributari dictamina:

“En aquest punt és important constatar el canvi respecte a la tradicional doctrina jurisprudencial que ha suposat la Sentència recent el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (STSJC) d'11 de març de 2021; canvi que afecta no tant el fet admès que les despeses generals i el benefici industrial no han d'integrar la base imposable de l'ICIO, sinó la prova de la seva existència constatada als respectius pressupostos de construcció, obra o instal·lació i a les corresponents factures.”

En efecte, la doctrina jurisprudencial prèvia a la STSJC esmentada es caracteritzava per una major exigència respecte a la necessitat de provar les partides que dins del pressupost de realització del fet imposable corresponien a les despeses generals i al benefici empresarial. I també la prova de les factures pagades per aquests conceptes. D'altra banda, aquesta doctrina no admetia a les relacions privades l'aplicació analògica del RD 1098/2001, sobre els percentatges d'aplicació de les despeses generals i del benefici industrial previstos per als contractes públics. I en aquest sentit senyala que:

“D'aquesta doctrina es deriva que el mateix argument que serveix per no incrementar la base amb el benefici industrial a les obres particulars per manca d'imposició o de definició legal d'un percentatge, ha de servir per no reduir l'import de les factures que representin cost d'execució, si no s'especifica quin és el benefici empresarial del contractista. No hi ha cap regla legal que determini que en una factura girada entre particulars contingui un benefici determinat i, per tant, no s'ajusta a dret fer cap deducció que no estigui justificada. El mateix raonament es pot utilitzar en el cas de les despeses generals del contractista, que poden haver estat previstes dins del pressupost i certificacions d'obra com a part integrant dels preus oferts i certificats, formant part indissoluble del cost de l'obra, però si no hi figuren desglossats a les certificacions no poden ser deduïts per falta de justificació.”

No obstant, toma en consideració la Sentència del TSJ Catalunya de 11 de març de 2021, relativa a la prova d'aquestes despeses, que declara:

a) Respecte de la prova. El contracte d'execució de l'obra:

“(...) Yerra la parte apelante al entender que no es posible la deducción de los conceptos de gastos generales y del beneficio industrial de la base imponible del ICIO por no incluirse específicamente en las facturas (nótese que no existe obligación legal de desglosar los referidos conceptos en las susodichas facturas), ya que las mismas se han de relacionar de forma sistemática y conjunta con el resto del material probatorio obrante en autos, en especial, con el contrato que da origen a aquellas, de tal manera que, si en el propio contrato suscrito entre Copcisa y Clínica Corachán, que es “lex inter pars”, ya se transcribe literalmente que dentro del precio cerrado pactado de trabajos de construcción se entienden incluidos los conceptos de gastos generales y beneficio industrial, este tenor literal medianamente diáfano es el que ha de prevalecer en sede de interpretación de la citada cláusula contractual por mor del brocardo latino “in claris non fit interpretetatio”. A mayor abundamiento, tal contrato de ejecución de obra era preexistente a la inspección tributaria por lo que no puede catalogarse como documento “ad hoc” configurado para tal procedimiento de inspección y, necesariamente ha de relacionarse e integrarse con la certificación en la que ya se hace mención expresa diferenciadora sobre los concretos porcentajes relativos a beneficio empresarial (6%) y a gastos generales (13%), mención esta corroborada posteriormente por certificación del arquitecto director de las obras en donde se remarca que “las obras ejecutadas son por importe de 11.361.744,00 € correspondiendo el 19% de lo contratado a gastos generales y a beneficio industrial del constructor”.

b) Respecte de la quantia de les despeses generals i del benefici industrial:

“Y a lo anterior se ha de unir que los porcentajes aquí aplicados del 6% de beneficio industrial y el 13% en concepto de gastos generales, son razonables, proporcionados y claramente acordes con lo previsto en el artículo 131 del RD 1098/2001 para las obras públicas, y nada obsta que los citados porcentajes sean extrapolables a obras privadas civiles, a falta de previsión normativa al respecto, debiéndose estar a la autonomía de la voluntad de las partes de los artículos 1255 Cc y 1091 Cc, sin que se haya desvirtuado por la parte apelante desconformidad, de conformidad con el principio de carga de la prueba del artículo 217 LEC y/o artículo 105 LGT, que los porcentajes litigiosos de autos pactados por las partes, si bien no especificados en el contrato de referencia y facturas consiguientes, no se correspondan con la realidad, porcentajes aquéllos que por lo demás no son contrarios a la ley ni a la moral ni al orden público.”

c) Respecte de la data del document acreditatiu:

“Finalmente, el hecho de que las certificaciones sean objetivamente de fecha posterior al inicio de las actuaciones inspectoras no les otorga carencia de

valor probatorio alguno como implícitamente parece dar a entender la apelante, sino que tienen el valor que como documentos privados les confiere el artículo 1255 del Cc, sin que podamos hablar stricto sensu de documentos “ad hoc” sino de documental evacuada y remitida en respuesta al requerimiento previo administrativo, y máxime cuando la demandada ni ha aportado ni ha impetrado en su momento procesal pericial contable determinante del concreto beneficio empresarial y de gastos generales. Por último, pese a las alegaciones de la parte apelante, nada excluye ni obsta a que se haya tenido en cuenta a efectos valorativos de prueba (reglas de la sana crítica) los concretos medios de prueba aportados por la actora principal y asumidos por el Magistrado de instancia.”

d) Respecta de la càrrega de la prova:

“Por último, el artículo 217.6 de la LEC establece, al regular la distribución de la carga de la prueba entre las partes que “para la aplicación de lo dispuesto en los apartados anteriores de este artículo el Tribunal deberá tener presente la disponibilidad y facilidad probatoria que corresponde a cada una de las partes en litigio”. Entendemos en base a este precepto que correspondía a la Administración tributaria aportar los elementos de prueba necesarios para desvirtuar las conclusiones alcanzadas por el juzgador de instancia, y lo por ella aportada es insuficiente para alterar lo decidido por el órgano judicial.”

Per tot això, el Consell Tributari conclou:

“Una situació similar es produeix en el supòsit que preveu aquest dictamen. Ni al pressupost desglossat de les obres, obrant al foli 12 de l'expedient administratiu, ni al certificat emès per l'arquitecte director de les obres -foli 75-, ni a les factures -folis 77 a 79-, ni en la relació de partides -foli 81-, s'hi inclouen les despeses generals i el benefici industrial. Aquests apareixen contemplats en el desglossament que realitzen conjuntament la recurrent i la constructora en data 18 de gener de 2016, aplicant els percentatges del contracte d'obra pública -foli 257- i, especialment, al contracte d'execució d'obra, de la mateixa data, 18 de gener de 2016 -folis 302 i ss.-, en l'apartat 3.1.a del qual es pacta expressament que el preu inclou les despeses generals i el benefici industrial que, com hem vist, es va desglossar el mateix dia.

La data del contracte és anterior a la terminació de les obres, que va tenir lloc al juny del mateix any 2016; i també és anterior a l'inici de les actuacions inspectors que va tenir lloc el dia 19 de novembre de 2018. D'altra banda, és certa la possibilitat que es tracti de documents elaborats ad hoc en data posterior a la que hi figura, però no hi ha cap prova que això fos així, encara que no fossin aportats a l'inici de les actuacions. En qualsevol cas, la transcrita STSJC admet que certificacions realitzades amb posterioritat siguin admissibles a efectes de demostrar que les despeses generals i el benefici industrial estaven incloses en el pressupost de l'obra, encara que en aquest no hi constaran expressament.”

En conseqüència s'estima la pretensió.

S'esgrimeix en el recurs 183/23 la disconformitat amb el mètode d'estimació indirecta emprat per la Inspecció municipal per a determinar la base imposable de l'ICIO i, per tant, cal analitzar si, en aquest cas concret, s'han realitzat els supòsits pels quals es pot aplicar el mètode d'estimació indirecta.

En la tramitació de l'expedient, la societat interessada va aportar la documentació requerida per la Inspecció per tal de determinar el cost real i efectiu de l'obra. Malgrat això, la inspecció opta per utilitzar el mètode d'estimació indirecta a l'empara de l'article 53.1 a) de la LGT partint de la mitjana del preu de repercussió extret de la comparativa de preus aplicats en obres de similar tipologia i ubicació així com dels preus publicats pel "Butlletí econòmic de la construcció" del primer trimestre de 2019.

El Consell Tributari, amb base en la regulació de l'article 53.1 LGT, que estableix els supòsits concrets la realització dels quals fonamenta l'aplicació d'aquest règim subsidiari d'estimació de les bases imposables, va dictaminar que:

«En aquest cas i impost concrets, l'Administració municipal pot aplicar-ho si no disposa de les dades necessàries per a la seva determinació completa com a conseqüència de les circumstàncies ja transcrites, és a dir: a) Manca de presentació de declaracions o presentació de declaracions incomplets o inexactes, b) Resistència, obstrucció, excusa o negativa a l'actuació inspectora, c) Incompliment substancial de les obligacions comptables o registrals, i d) Desaparició o destrucció, fins i tot per força major, dels llibres i registres comptables o dels justificants de les operacions anotades en aquests.»

L'Administració és, doncs, la que ha d'acreditar la realització de qualsevol d'aquests supòsits per utilitzar l'estimació indirecta que, no s'ha d'oblidar, és un mètode de quantificació de la base imposable d'aplicació subsidiària. És a dir, ha d'acreditar que es produeix qualsevol de les causes regulades al precepte transcrit per declarar l'aplicació del règim indirecte i subsidiari previst legalment. En conseqüència és aquesta acreditació la que justifica la seva aplicació mitjançant qualsevol dels mitjans regulats al mateix article 53.2 de la LGT entre els quals es troben: "c) (...) las magnitudes, índices, módulos o datos que concurren en los respectivos obligados tributarios, según los datos que se posean de supuestos similares o equivalentes".»

Així, en aquest cas concret i tenint en compte que a l'expedient consta que l'òrgan inspector considera aplicable aquest mètode indirecte de quantificació de les bases en aplicació de la lletra a) de l'article 53.1 de la LGT, és a dir, la manca de presentació de declaracions en ser inexactes, el Consell fonamenta que "No obstant això, no hi ha cap prova a l'expedient que avaluï la decisió adoptada ja que ni s'ha plantejat ni s'ha qüestionat la seva realitat i exactitud ni s'ha motivat ni justificat aquest extrem al si del procediment inspector. Es contrasta el valor declarat per l'interessat amb els barems resultants de la mitjana del preu de repercussió per metre quadrat, en els termes assenyalats, que és superior al resultat de la divisió del cost efectiu declarat pel nombre de metres construïts. Sobre aquesta única base

es considera realitzat el pressupost de fet previst a l'article 53.1 a) de la LGT i es procedeix a l'aplicació del mètode d'estimació indirecta.”

A aquests efectes, es basa en la doctrina del Tribunal Suprem que en relació amb aquest últim mètode es va pronunciar en sentència número 5476/2002 de 18 de juliol de 2002 (Rec. 5355/1997), Sala Contenciosa Administrativa, com segueix:

«La Sala debe precisar que el llamado “régimen de estimación indirecta”, es un procedimiento de determinación de bases imponibles esencialmente indiciario, que se aplica como dispone el 50 de la Ley General Tributaria cuando la conducta de los sujetos pasivos no permite a la Administración el conocimiento de los datos necesarios para la estimación completa y directa de la base imponible, por lo que se ve obligada a determinar la base imponible de forma indirectamente, aplicando los datos y antecedentes disponibles que sean relevantes al efecto, utilizando aquellos elementos que indirectamente acrediten la existencia de los bienes, rentas, ingresos, ventas, costes, etc., y por último valorando los signos índices o módulos que se dan en los respectivos contribuyentes según los datos o antecedente que se posean en supuestos similares o equivalentes. Es incuestionable, por tanto, que el régimen de estimación indirecta se basa esencialmente en presunciones “hominis”, basadas la mayor parte de los casos en el análisis de correlación estadística, presunciones “hominis” que pueden obviamente discutirse y destruirse en la fase probatoria del recurso contencioso-administrativo de instancia, pero que, sin duda alguna, tal discusión no puede acceder al recurso de casación, por tratarse de una cuestión pura y exclusivamente probatoria”.

En aquest sentit el Consell Tributari, en el dictamen corresponent a l'expedient 292/22, en què es dictamina un cas semblant al que ara interessa, considera, sobre la base de la sentència del TS parcialment transcrita, que: “Això és, únicament es contempla el seu ús quan la conducta dels subjectes passius no permeti a l'Administració conèixer les dades necessàries per a l'estimació completa i directa de la base imposable, veient-se obligada a determinar-la de forma indirecta. Per tant, només davant de la impossibilitat de determinar la base imposable perquè la documentació aportada és insuficient, inexacta, o el subjecte passiu presenta una conducta obstructionista, és possible recórrer al mètode d'estimació indirecta”.

(...)

No hi ha dubte, doncs, que l'obligat tributari ha justificat el cost de l'obra en la mesura que ha presentat tota la informació i documentació sol·licitada per l'Administració sense que aquesta última hagi realitzat cap observació respecte de la seva suficiència ni de la seva correcció. L'Administració, sobre la base de les dades que obren en el seu poder, ratificades als informes i certificacions emeses pel servei tècnic de la Inspecció, en els termes exposats, procedeix a fixar la base imposable de l'impost, amb fonamentació en l'estimació indirecta per aplicació de l'article 53.1a) de la LGT. És a dir, l'Administració basa la seva decisió respecte de l'aplicació d'aquest últim mètode no en el resultat de l'activitat indagatòria, inquisitiva i comprovadora pròpia de la inspecció sinó en el contrast entre el valor declarat per

l'obligat i els barems, els mòduls i els índexs que li consten. Sembla que aquests darrers són els mitjans de comprovació utilitzats al si de l'activitat comprovadora i no el resultat de la constatació efectiva i acreditada de les causes previstes a l'article 53.1 de la LGT. És a dir, el raonament seguit per l'òrgan inspector inverteix el que preveu aquesta norma ja que l'aplicació dels mòduls o barems és la conseqüència i no la premissa per a la seva declaració i posterior aplicació.»

En conclusió, tenint en compte tot això, el Consell Tributari considera que no està degudament motivada la utilització del sistema d'estimació indirecta per a la determinació de la base imposable de l'ICIO, doncs aquest últim règim és un “*Mecanisme excepcional, subsidiari i essencialment indiciari, que únicament es pot utilitzar quan no es disposi de les dades necessàries per procedir a l'estimació completa i directa de la base imposable. En aquest cas concret, l'entitat interessada ha presentat documentació amb què procedir a quantificar la base imposable sense que l'Administració s'hagi pronunciat sobre el seu contingut i abast ni tampoc hagi requerit, en el seu cas, l'interessat a completar-la o aclarir-la ni tampoc n'hi hagi justificat les causes que n'han impedit la quantificació amb el règim d'estimació directa que és el previst al TRLRHL, article 102, amb caràcter general i únic.*” Per la qual cosa s'estima la pretensió de l'interessat.

Ordenança fiscal núm. 3.16. Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil

Base imposable. Dades declarades pel contribuent

L'expedient 337/23 analitza un recurs interposat contra la taxa per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil.

La recurrent va al·legar que l'ordenança fiscal reguladora de la taxa en qüestió havia estat impugnada davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, però atès que el Tribunal Suprem, per Sentència de 31/01/2023 (recurs 4791/2021) ha confirmat la legalitat de l'ordenança, el Consell Tributari centra el seu anàlisi en la resta de les al·legacions que es formulen.

La part interessada al·legava que l'any 2016 va comunicar a l'Ajuntament que havia transmès tots els cables i fibra òptica de la seva xarxa de telecomunicacions a una altra empresa del mateix grup corporatiu, i que la recurrent només va mantenir la titularitat dels trams utilitzats per a connectar antenes de telefonia mòbil. Va aportar a l'expedient còpia del contracte de compravenda. Per això l'objecte del recurs es centra en determinar si les liquidacions de la taxa s'han de calcular tenint en compte la longitud de metres lineals de xarxa de cablejat de 18.233,70 metres al·legada per la interessada o bé de 285.732,60 metres lineals que se li atribueixen des de l'Institut Municipal d'Hisenda.

D'acord amb el redactat de l'ordenança fiscal, les empreses de telefonia mòbil no estan obligades a declarar la longitud dels metres lineals de xarxa de que disposen, ja que per a practicar les corresponents liquidacions trimestrals l'Institut Municipal d'Hisenda ja disposa d'aquesta informació que li és facilitada per l'ACEFAT, AIE, entitat encarregada de desenvolupar un projecte de gestió integrada de les obres de serveis que es desenvolupen a la via pública de la ciutat de Barcelona. Aquesta entitat disposa de la informació actualitzada de tota la xarxa de telecomunicacions i de la seva titularitat per part dels operadors de telefonia mòbil.

En aquest cas, l'ACEFAT va facilitar, a petició de l'Institut Municipal d'Hisenda, la informació sobre la longitud en metres lineals de la xarxa de telecomunicacions que corresponia a la mercantil interessada, en concret va informar de 286.377,60 metres lineals.

En base a aquestes dades la Inspecció municipal va practicar les tres liquidacions ara impugnades tenint en compte una longitud de 285.732,60 metres i no va admetre la longitud de xarxa de 18.233,70 metres lineals al·legats per la interessada. La diferència de quota resultant entre un i altre supòsit és molt important.

El Consell va estimar el recurs presentat en virtut de les següents consideracions, que entre altres aspectes, versen sobre el valor de les dades declarades pel contribuent:

«Cinquè.- Segons l'administració municipal, i d'acord amb l'indicat anteriorment, no pot ser admesa la longitud de 18.233,70 metres lineals invocada per VE... S.A.U. al seu recurs, a l'efecte d'obtenir la base imposable de la taxa de l'exercici 2020, ja que la comunicació efectuada per VE... mitjançant instància presentada al Registre de l'Ajuntament el 20/12/2016, tan sols informava que a data 1/12/2016, havia formalitzat contracte de compravenda mitjançant el qual va transmetre a VO..., tot l'immobilitzat material format pels cables i fibra òptica de la seva xarxa de comunicacions electròniques desplegats en canalitzacions i conductes executats a Barcelona, excepte els que discorren per trams que siguin utilitzats per a connectar antenes de telefonia mòbil, la titularitat de les quals es mantenia a VE... No existeix a aquesta comunicació, ni al seu annex, ni tampoc al contracte aportat cap concreció de la longitud de metres lineals transmesos.

A més, a la instància de declaració presentada el 27/02/2020, únicament s'informava que la longitud de metres lineals atribuïbles a VE... S.A.U. era de 18.233,70 metres, però no s'aportava cap prova documental que acredités tal circumstància.

Així mateix, juntament amb el recurs interposat, la societat recurrent no ha aportat cap altra prova addicional que acrediti de manera certa i precisa que només és titular de 18.233,70 metres lineals de xarxa. I tampoc aporta cap prova que acrediti que VE... S.A.U. havia comunicat a ACEFAT, AIE que tan sols és titular d'aquesta longitud de metres lineals.

Argumenta l'administració municipal sobre aquest tema, que cal portar a col·lació el que s'estableix a l'article 105.1 de la Llei general tributària, segons el qual, "1. En los procedimientos de aplicación de los tributos quien haga valer su derecho deberá probar los hechos constitutivos del mismo."

I en referència a l'al·legat per la recurrent a l'indicar que a l'annex 3 i 4 de l'informe tecnicoeconòmic que s'acompanya a l'Ordenança Fiscal de 2020, es distingeix entre les companyies "V..." i "O...", constant la longitud atribuïble a VE... que ascendeix a poc més de 16.000 metres i no als 285.000 metres que se li imputen, estima l'administració que aquesta informació i desglossament entre "V..." i "O..." es refereix al període comprès entre els anys 1997 i 2013, tal com es detalla clarament als referits annexos 3 i 4 de l'informe tecnicoeconòmic, i no a l'exercici 2020 objecte de les liquidacions tributàries discutides.

Sisè.- Per consegüent, de l'expedient resulta amb claredat que per a la pràctica de les liquidacions provisionals ara impugnades, d'acord amb l'art. 7 de la OF aplicable, la Inspecció municipal, ha pres en consideració la informació facilitada per ACEFAT, AIE, apartant-se del declarat per la contribuent. I que ha fonamentant la seva actuació a l'article 129 LGT, relatiu a la pràctica de les liquidacions als procediments iniciats mitjançant declaració, que resulta aplicable al present cas.

Segons l'article 129 LGT:

"1. La Administración tributaria deberá notificar la liquidación en un plazo de seis meses desde el día siguiente a la finalización del plazo para presentar la declaración o desde el siguiente a la comunicación de la Administra-

ción por la que se inicie el procedimiento en el supuesto al que se refiere el apartado 2 del artículo anterior.

(...)

2. A efectos de lo previsto en el apartado anterior, la Administración tributaria podrá utilizar los datos consignados por el obligado tributario en su declaración o cualquier otro que obre en su poder, podrá requerir al obligado para que aclare los datos consignados en su declaración o presente justificante de los mismos y podrá realizar actuaciones de comprobación de valores.

3. (...)

Cuando se hayan realizado actuaciones de acuerdo con lo dispuesto en el apartado 2 de este artículo y los datos o valores tenidos en cuenta por la Administración tributaria no se correspondan con los consignados por el obligado en su declaración, deberá hacerse mención expresa de esta circunstancia en la propuesta de liquidación, que deberá notificarse, con una referencia sucinta a los hechos y fundamentos de derecho que la motiven, para que el obligado tributario alegue lo que convenga a su derecho.”

En el present cas, l'Administració ha prescindit de les dades consignades a la declaració de la contribuent relatives als metres lineals d'ocupació del domini públic per part de les xarxes que són de la seva titularitat, amb base a dos arguments. A saber, l'absència d'obligació de declarar aquestes dades per part del contribuent, i la no aportació de prova alguna relativa a aquests. En conseqüència, ha liquidat provisionalment el tribut acudint a les seves pròpies dades en els termes indicats als fonaments jurídics anteriors.

No obstant això, cal considerar que l'absència d'obligació per part del contribuent de declarar tals dades, no permet a l'Administració al si d'aquest procediment ignorar l'existència de la seva declaració a l'efecte de la pràctica de la liquidació provisional que correspon, tenint en compte la finalitat del procediment. Sobretot quan aquesta declaració afecta substancialment al fet imposable i a la seva quantificació.

El fet que el procediment d'aplicació del tribut s'iniciï mitjançant una declaració de l'obligat relativa a aquest, la concreta configuració de la qual i en particular, la determinació dels elements que han de constar a aquesta declaració, correspon a la normativa específica de cada tribut, no pot fer irrellevant la declaració de l'obligat relativa a un element essencial del fet imposable la declaració del qual no s'exigeix per la normativa específica que resulta d'aplicació. Cal tenir en compte sobre aquest tema els arts. 119.1 i 188.4 de la LGT.

En aquest cas concret, el fet que la OF no imposi al contribuent l'obligació de declarar l'element metres lineals de superfície ocupada, que forma part del fet imposable i que és un paràmetre essencial per a la quantificació del tribut, no la fa irrellevant a l'efecte de la liquidació del tribut en el si d'aquest procediment. Amb independència que el recurs directe per part de l'Administració a les seves pròpies dades per a la consideració d'aquest paràmetre, a la declaració del qual no resulta obligat el contribuent, segons la OF aplicable, constitueixi el règim habitual de liquidació del tribut.

L'absència d'obligació de declarar la totalitat dels elements constitutius del fet imposable no permet a l'Administració tributària ignorar l'existència d'una declaració relativa a tals elements en el si d'aquest procediment, a l'efecte de la pràctica de la liquidació provisional a la qual condueix. Siguin quines siguin les limitacions a les seves possibilitats de comprovació que es derivin del procediment concret de gestió utilitzat. I en aquest cas concret, no hi ha cap dubte que la declaració del contribuïent relativa als metres lineals de xarxa que li corresponen, afecta substancialment a la realització del fet imposable, titularitat de les xarxes que ocupen el domini públic, i a la seva quantificació, element "S" de la fórmula de quantificació del tribut.

Per consegüent, una vegada declarat l'element per part del contribuïent, l'Administració està obligada a justificar la no utilització de les dades declarades pel mateix en els termes que estableix l'article 129 LGT abans transcrit, sense que sigui possible argumentar sobre aquest tema la falta d'obligació de declarar del contribuïent.

Així mateix, tampoc resulta possible apartar-se de les dades declarades pel contribuïent argumentant l'absència de prova sobre aquest tema a la declaració esmentada.

Bàsicament, perquè aquesta prova pot ser requerida per part de l'Administració en el si d'aquest mateix procediment, amb les limitacions que s'indiquen. Concretament, l'art. 129.2 LGT es refereix expressament a la possibilitat de sol·licitar aclariments de dades o justificants d'aquests. I també perquè l'obligació de declarar que dona inici al procediment en aquest cas concret segons la OF aplicable, no comporta l'obligació de presentar conjuntament cap justificant. Pel que no resulta d'aplicació, a aquest concret moment procedimental, el principi general relatiu a la càrrega de la prova que recull l'article 105.1 de la LGT.

Finalment, la imputació de metres lineals que es realitza a les liquidacions impugnades es basa en unes dades extretes de la informació facilitada per la ACEFAT que, com es desprèn de l'argumentació de la pròpia Administració tributària abans exposada, no es troben prou detallats. Concretament, com abans s'ha indicat, l'Administració tributària municipal ha pres la informació genèrica relativa a les obres de serveis del període comprès entre l'any 1997 i el 30/09/2020, descomptant les obres realitzades en 2020. Però aquesta informació no va directament referida a la societat VE... SAU, que és la recurrent, sinó a "VO...", denominació que, com s'explica en nota del document facilitat per la ACEFAT, inclou les xarxes "d'A..., de V..., d'A..., de C..., d'O..., de E...", sent l'operador VO... el resultat de la fusió de les entitats O... i V... l'1/04/2015.

Per consegüent, s'ha ignorat la dada fonamental de l'absència de titularitat per part de la recurrent dels metres lineals de xarxa que havia estat aportat per aquesta, actuació que, com s'ha exposat, no resulta emparada pel que es preveu a l'article 129 de la LGT.»

Durant l'exercici 2023 el Consell Tributari ha formulat 17 informes a sol·licitud dels òrgans municipals competents.

Els informes del Consell Tributari sobre els projectes d'Ordenances fiscals són els preceptius, en virtut del que disposa l'article 2.1.b) del seu Reglament Orgànic. En tots ells es formulen les consideracions que susciten les principals qüestions plantejades, relatives especialment a les modificacions introduïdes respecte de les Ordenances vigents.

L'examen de les Ordenances fiscals i els preus públics que realitza el Consell es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius que se sotmeten a l'informe, quedant fora de la seva competència l'estudi de l'expedient administratiu i dels preceptius informes tècnics.

1.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal general. (Exp. 266/23)

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal general. La sol·licitud d'emissió d'informe de 6 de setembre de 2023 s'acompanya en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu i (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que ara se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis respecte del text normatiu de l'Ordenança fiscal general, essencialment en relació a la utilització de les tècniques i mitjans informàtics i telemàtics, interpretació de les exempcions, bonificacions i reduccions, sol·licituds de fraccionament i ajornament, terminis d'ingrés i recàrrecs per declaració extemporània i recaptació en període executiu.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora

de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic-financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

1.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 66 de la referida OF que regula l'objecte i l'àmbit de la utilització de les noves tecnologies, la nova redacció del qual és la següent:

“L'Administració tributària municipal ha d'utilitzar les tècniques i mitjans electrònics, informàtics i telemàtics en el desenvolupament de les seves activitats, procediments i en les relacions amb les persones contribuents i els/les seus/ves representants, d'acord amb allò disposat a la legislació del procediment administratiu comú, i de l'Ordenança reguladora de l'administració electrònica de l'Ajuntament de Barcelona, assegurant la disponibilitat, l'accés, la integritat, l'autenticitat, la confidencialitat i la conservació de les dades, informacions i serveis que es gestionin en l'exercici de les seves competències.

Els tràmits actualment operatius per via electrònica es troben al web de l'Institut Municipal d'Hisenda (ajuntament.barcelona.cat/hisenda).”

La Gerència de Pressupostos i Hisenda explica que:

“Les modificacions introduïdes venen motivades per la conveniència de fer esment a l'Ordenança reguladora de l'administració electrònica de l'Ajuntament de Barcelona, aprovada pel Consell Municipal en data 21 de desembre de 2018, pel que fa a les relacions electròniques amb l'IMH. Aquesta ordenança es configura com la norma pròpia que concreta com s'apliquen a l'Ajuntament de Barcelona tots els canvis introduïts per la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de procediment administratiu comú de les administracions públiques i per la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, en matèria d'administració electrònica.”

Pel que es refereix a l'àmbit tributari, la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària (LGT) regula la utilització de les tècniques electròniques, informàtiques i telemàtiques a l'article 96, norma breu i concisa, dictada fa quasi vint anys, desenvolupada també al Reglament de les actuacions i els procediments de gestió i inspecció tributària i de desenvolupament de les normes comuns dels procediments d'aplicació dels tributs, aprovat pel Reial decret 1065/2007, de 27 de juliol, als articles 82 a 86 ambdós inclosos, que també són de certa antiguitat.

Les tecnologies informàtiques, electròniques i telemàtiques han avançat molt ràpidament i amb innovacions molt importants, que han estat recollides en la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de procediment administratiu comú de les administraci-

ons públiques i en la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, per exemple podem citar:

- Registres electrònics.
- Assistència en l'ús de mitjans electrònics.
- Dret i obligació de relacionar-se electrònicament amb les administracions.
- Emissió de documents en format electrònic.
- Pràctica de notificacions electròniques.
- La Seu electrònica.
- Possibilitat d'identificar-se i signar electrònicament (en lloc de signatura manuscrita).
- Realització de tràmits automàtics sense intervenció de cap funcionari.
- Interoperabilitat i sistemes d'informació connectats entre si.
- Arxiu electrònic de documents.
- Transmissió de dades entre administracions públiques.
- Esquema Nacional d'Interoperabilitat i Esquema Nacional de Seguretat.
- Transferència de tecnologia entre administracions.

L'Ajuntament de Barcelona, malgrat disposar d'una ordenança d'administració electrònica des de 2006, va considerar la necessitat de regular en una nova ordenança municipal totes les innovacions tecnològiques establertes en la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de procediment administratiu comú de les administracions públiques i en la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, així com realitzar el seu desenvolupament.

Doncs bé, el Plenari del Consell Municipal va aprovar el 21 de desembre de 2018 l'Ordenança reguladora de l'administració electrònica, per així dotar a l'Ajuntament de Barcelona d'una norma per consolidar l'Administració electrònica, amb els avanços de les tecnologies electròniques, informàtiques i telemàtiques.

Aquest Consell Tributari considera del tot adient la referència sobre l'aplicació de l'Ordenança municipal reguladora de l'administració electrònica en la utilització de les noves tecnologies en l'àmbit tributari, doncs així queden incorporades totes les innovacions tecnològiques més recents d'utilització a l'Ajuntament, sense necessitat d'actualitzar-les anualment.

Ara bé, s'ha de fer una mera correcció d'estil en la modificació proposada. Quan s'indica: “(...) *i de l'Ordenança reguladora de l'administració electrònica de l'Ajuntament de Barcelona(...)*”

S'hauria de dir; “(...) *i a l'Ordenança reguladora (...)*”

Si el precepte disposa que l'Administració tributària municipal ha d'utilitzar les tècniques i mitjans electrònics i telemàtics d'acord amb allò disposat a la legislació del procediment administratiu comú, s'ha d'afegir, en concordança, que també serà d'acord a la Ordenança reguladora de l'Administració electrònica.

2.- El projecte normatiu de l'Ordenança fiscal general proposa modificar l'article 67 sobre els Drets i deures de les persones ciutadanes i limitacions, amb el contingut següent:

“Drets i deures de les persones ciutadanes i limitacions.

La utilització de les tècniques indicades a l'article anterior garanteix els drets així com els deures establerts en l'Ordenança reguladora de l'administració electrònica de l'Ajuntament de Barcelona i té les limitacions establertes per la Constitució i la resta de l'ordenament jurídic i no podrà generar, en cap cas, l'existència de restriccions o discriminacions de qualsevol naturalesa en l'accés de les persones contribuents a la prestació dels serveis o a qualsevol actuació o procediment administratiu.”

Aquest Consell Tributari considera adient la modificació proposada d'acord amb l'exposat a l'apartat anterior i no té res a objectar a la proposta normativa.

3.- El projecte normatiu de l'Ordenança fiscal general proposa modificar l'article 71 sobre tràmits i procediments per via telemàtica, amb el contingut següent:

“1. L'Administració tributària municipal impulsa la utilització preferent de mitjans electrònics en els procediments administratius, mitjançant la progressiva implantació d'aquests a través de la Seu Electrònica Municipal. La ubicació de la Seu Electrònica de l'Ajuntament de Barcelona és l'adreça <https://seuelectronica.ajuntament.barcelona.cat>

D'acord amb allò establert a la Llei 39/2015 d'1 d'octubre, i de l'Ordenança reguladora de l'administració electrònica de l'Ajuntament de Barcelona, s'estableix que han d'efectuar obligatòriament per mitjans electrònics els tràmits i procediments administratius operatius i els que progressivament s'incorporin a la Seu Electrònica de l'Ajuntament:

- Les persones jurídiques i les entitats sense personalitat jurídica*
- Els professionals que actuïn en representació de les persones contribuents*
- Qualsevol persona que actuï com a mandatari/ària o en representació d'una persona contribuent obligada a relacionar-se electrònicament.*

Mitjançant una disposició de caràcter general de la Comissió de Govern, es pot estendre aquesta obligació de relacionar-se electrònicament amb l'Administració municipal, ja sigui amb caràcter global o només per a determinats procediments, a certs col·lectius de persones físiques que, per raó de la seva capacitat econòmica, tècnica, dedicació professional o altres motius, quedi acreditat que tenen accés i disponibilitat als mitjans electrònics necessaris.

2. No obstant això, de conformitat amb l'article 13.1 e) de la Carta Municipal de Barcelona, l'alcalde/ssa, per decret, pot ampliar els supòsits en què s'hagin de presentar per mitjans telemàtics les declaracions, autoliquidacions, comunicacions, sol·licituds i qualsevol altre document amb transcendència tributària.”

Aquest Consell Tributari considera adient la modificació proposada d'acord amb l'exposat a l'apartat 1 anterior i no té res a objectar a la proposta normativa.

4.- El projecte normatiu de l'Ordenança fiscal general proposa modificar l'article 98 sobre interpretació de les exempcions, bonificacions i reduccions, amb el contingut següent:

“1. Les exempcions, bonificacions i reduccions s’han d’interpretar en sentit estricte. No es poden aplicar a d’altres persones que les taxativament previstes i només per a les seves obligacions tributàries pròpies i directes. Tampoc es poden estendre a altres supòsits que els específicament assenyalats.

2. Quan les ordenances respectives declarin l'Estat exempt del pagament dels tributs, aquest benefici no podrà comprendre les entitats o organismes que, qualsevulla que sigui la seva relació o dependència amb l'Estat, gaudeixin de personalitat jurídica pròpia i independent i no tinguin reconeguda per la llei cap exempció especial.

3. Les bonificacions regulades en les ordenances específiques de cada tribut seran compatibles entre si, quan així ho permeti la naturalesa de la bonificació i del bé corresponent, i s’aplicaran, sobre la quota íntegra o, en el seu cas, sobre la quota resultant d’aplicar les altres bonificacions aplicables, sense perjudici de les previsions legals específiques respecte la matèria.”

La Gerència de Pressupostos i Hisenda indica que actualment a l'Ordenança fiscal general vigent no es regula el règim del càlcul de la quota tributària quan coincideixen més d'una bonificació a aplicar. I que la introducció d'aquest apartat obeeix a la necessitat de regular aquest règim per dotar a la gestió tributària de més seguretat jurídica.

Els beneficis fiscals en matèria de tributs locals estan regulats amb caràcter general a l'article 9 del TRLRHL, que en l'apartat 1 estableix:

“1. No podrán reconocerse otros beneficios fiscales en los tributos locales que los expresamente previstos en las normas con rango de ley o los derivados de la aplicación de los tratados internacionales.

No obstante, también podrán reconocerse los beneficios fiscales que las entidades locales establezcan en sus ordenanzas fiscales en los supuestos expresamente previstos por la ley.”

D'acord amb aquest precepte, els beneficis fiscals pel seu origen seran els previstos en el propi TRLRHL, els previstos en altres normes amb caràcter de llei i els previstos en tractats internacionals.

Per altra part, els beneficis poden ser obligatoris, per exigència de la llei (“ope legis”), sent d'aplicació en els termes especificats en les lleis, o beneficis potestatsius que han d'estar previstos a la llei i aquesta habilita per a què siguin les entitats locals les que decideixen el seu establiment i seran les ordenances fiscals les que regularan els aspectes substantius i formals de les bonificacions potestatives, així com la compatibilitat amb altres bonificacions i el règim de càlcul de la quota tributària que es derivi de l'aplicació d'aquests beneficis.

L'article 56.5 de la LGT preveu que “La cuota líquida será el resultado de aplicar sobre la cuota íntegra las deducciones, bonificaciones, adiciones o coeficientes previstos, en su caso, en la ley de cada tributo.” Però la pròpia LGT no estableix en cap disposició la

possible compatibilitat entre bonificacions i com s'aplicaran, en el seu cas, per obtenir la quota líquida.

Fent un repàs de les diferents bonificacions previstes a l'articulat del TRLRHL respecte els impostos, observem que a cada impost es preveu un règim diferent en l'aplicació de les bonificacions. Així:

- A l'impost sobre béns immobles (IBI) l'article 71.2 estableix que *“La cuota líquida se obtendrá minorando la cuota íntegra en el importe de las bonificaciones previstas legalmente.”*

I l'article 73 referent a les bonificacions obligatòries al seu apartat 4 estableix que *“Las ordenanzas fiscales especificarán los aspectos sustantivos y formales de las bonificaciones indicadas en los apartados anteriores, así como las condiciones de compatibilidad con otros beneficios fiscales.”*

Per la seva part, l'article 74 relatiu a les bonificacions potestatives remet a què els aspectes substantius i formals de les diverses bonificacions seran establerts a les corresponents ordenances fiscals, sense que s'estableixi cap límit sobre la possibilitat de compatibilitzar les bonificacions i com s'aplicaran sobre la quota íntegra per obtenir la quota líquida.

- Pel que fa a l'impost sobre vehicles de tracció mecànica (IVTM), l'article 95.6 estableix les bonificacions següents:

“6. Las ordenanzas fiscales podrán regular, sobre la cuota del impuesto, incrementada o no por la aplicación del coeficiente, las siguientes bonificaciones:

a) Una bonificación de hasta el 75 por ciento en función de la clase de carburante que consume el vehículo, en razón a la incidencia de la combustión de dicho carburante en el medio ambiente.

b) Una bonificación de hasta el 75 por ciento en función de las características de los motores de los vehículos y su incidencia en el medio ambiente.

c) Una bonificación de hasta el 100 por cien para los vehículos históricos o aquellos que tengan una antigüedad mínima de veinticinco años, contados a partir de la fecha de su fabricación o, si ésta no se conociera, tomando como tal la de su primera matriculación o, en su defecto, la fecha en que el correspondiente tipo o variante se dejó de fabricar.

La regulación de los restantes aspectos sustantivos y formales de las bonificaciones a que se refieren los párrafos anteriores se establecerá en la ordenanza fiscal.”

- Respecte l'impost sobre activitats econòmiques (IAE), el TRLRHL ha adoptat una posició distinta a l'IBI especificant en la pròpia Llei com s'aplicaran successivament sobre la quota íntegra.

Així l'article 88 sobre les bonificacions estableix:

“Artículo 88. Bonificaciones obligatorias y potestativas.

1. Sobre la cuota del impuesto se aplicarán, en todo caso, las siguientes bonificaciones:

a) Las cooperativas, así como las uniones, federaciones y confederaciones de aquéllas y las sociedades agrarias de transformación tendrán la bonificación prevista en la Ley 20/1990 (...)

b) Una bonificación del 50 por ciento de la cuota correspondiente, para quienes inicien el ejercicio de cualquier actividad profesional (...)

2. Cuando las ordenanzas fiscales así lo establezcan, se aplicarán las siguientes bonificaciones:

a) Una bonificación de hasta el 50 por ciento de la cuota correspondiente, para quienes inicien el ejercicio de cualquier actividad empresarial (...)

La bonificación se aplicará a la cuota tributaria, integrada por la cuota de tarifa ponderada por el coeficiente establecido en el artículo 86 y modificada, en su caso, por el coeficiente establecido en el artículo 87 de esta ley. En el supuesto de que resultase aplicable la bonificación a que alude el párrafo a) del apartado 1 anterior, la bonificación prevista en este párrafo se aplicará a la cuota resultante de aplicar la bonificación del citado párrafo a) del apartado 1.

b) Una bonificación por creación de empleo (...) La bonificación se aplicará a la cuota resultante de aplicar, en su caso, las bonificaciones a que se refieren el apartado 1 de este artículo y el párrafo a) anterior.

c) Una bonificación (...) que utilicen o produzcan energía a partir de instalaciones para el aprovechamiento de energías renovables o sistemas de cogeneración (...) La bonificación se aplicará a la cuota resultante de aplicar, en su caso, las bonificaciones a que se refieren el apartado 1 de este artículo y los párrafos a) y b) anteriores.

d) (...)

3. La ordenanza fiscal correspondiente especificará los restantes aspectos sustantivos y formales a que se refiere el apartado anterior. Entre otras materias, la ordenanza fiscal determinará si todas o algunas de las citadas bonificaciones son o no aplicables simultáneamente.”

- Pel que es refereix a l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana (IIVTNU) l'article 108 del TRLRHL preveu 2 bonificacions i finalitza dient:

“6. La regulación de los restantes aspectos sustantivos y formales de las bonificaciones a que se refieren los apartados anteriores se establecerá en la ordenanza fiscal.”

- Quant a l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres (ICIO) el TRLRHL estableix una aplicació successiva de les bonificacions i a l'article 103.2 final es disposa que *“La regulación de los restantes aspectos sustantivos y formales de las bonificaciones a que se refiere este apartado se establecerá en la ordenanza fiscal. Entre otras materias, la ordenanza fiscal determinará si todas o algunas de las citadas bonificaciones son o no aplicables simultáneamente.”*

En suma, la regulació que realitza el TRLRHL de les bonificacions dels diferents impostos és més o menys detallada quant a l'aplicació successiva de les diferents bonificacions, però en tot cas, tal com s'estableix al TRLRHL, hauran de ser les corresponents ordenances fiscals les que estableixin el règim de compatibilitat, l'aplicació successiva, si no està prevista a la Llei i, en definitiva, com s'arribarà a la quota líquida a satisfer.

Aquest Consell considera que no és adient incloure a la Ordenança fiscal general, que conté els principis bàsics i les normes generals de la gestió, inspecció, recaptació i revisió aplicables a tots els tributs municipals, un apartat que disposi que les bonificacions regulades en les ordenances específiques de cada tribut seran compatibles entre si, quan així ho permeti la naturalesa de la bonificació i del bé corresponent.

El Consell Tributari considera que aquesta disposició no suposarà, en cap cas, una regulació del règim del càlcul de la quota tributària quan coincideixen més d'una bonificació a aplicar, ja que és tracta d'una afirmació molt genèrica que no determina ni específica quina serà la naturalesa de les bonificacions que permetin la compatibilitat, ni tampoc quins tipus de naturalesa dels béns possibilitarà la compatibilitat, així com tampoc a quins tributs podrà ser aplicable. Per tant, no servirà per dotar a la gestió tributària de més seguretat jurídica, sinó que suposarà una incertesa no desitjable.

D'acord amb tot l'exposat, amb la finalitat de dotar la gestió tributària de més seguretat jurídica s'hauria de revisar i, en el seu cas, completar en cada ordenança específica de cada tribut el règim de compatibilitats i el règim de càlcul de la quota tributària quan existeixin diverses bonificacions susceptibles d'aplicació.

Aquest apartat 3 de l'article 98 considerem que s'hauria de suprimir, però en cas de mantenir-lo s'ha d'indicar que serà cada ordenança fiscal la que reguli la compatibilitat entre bonificacions i l'ordre d'aplicació per així determinar la quota tributària final, per tant, podria tenir la redacció següent:

“3. Les bonificacions regulades en les ordenances específiques de cada tribut seran compatibles entre si i s'aplicaran, sobre la quota íntegra o, en el seu cas, sobre la quota resultant d'aplicar les altres bonificacions aplicables, quan així ho determinin les corresponents ordenances fiscals, sense perjudici de les previsions legals específiques respecte la matèria.”

5.- El projecte normatiu de l'Ordenança fiscal general proposa modificar l'article 121.1 sobre sol·licitud d'ajornament o fraccionament, amb el contingut següent:

“1. Les sol·licituds d'ajornament o fraccionament dels deutes tributaris i altres de dret públic es poden presentar en el període voluntari d'ingrés o, si aquest ha finalitzat, en el període executiu.

La presentació d'una sol·licitud d'ajornament o fraccionament en període voluntari impedeix l'inici del període executiu, però no la meritació de l'interès de demora en els termes de l'article 120è d'aquesta Ordenança.

No obstant això, sí que s'iniciarà el període executiu, quan anteriorment s'hagi denegat, respecte del mateix deute tributari, una altra sol·licitud prèvia d'ajornament o fraccionament, i s'hagi obert un altre termini d'ingrés sense que aquest s'hagi produït.

Les sol·licituds d'ajornament o fraccionament en període executiu es poden presentar fins al moment en què es notifiqui a l'obligat l'acord d'alienació dels béns embargats.”

La Gerència de Pressupostos i Hisenda motiva la modificació proposada en la necessitat d'adequació de l'Ordenança fiscal general a la regulació prevista a l'article 161.2 de

la LGT, modificada arran de l'aprovació de la Llei 11/2021, de 9 de juliol, de mesures de prevenció i lluita contra el frau fiscal.

El primer paràgraf de l'article 161.2 de la LGT estableix:

“2. La presentación de una solicitud de aplazamiento, fraccionamiento o compensación en período voluntario impedirá el inicio del período ejecutivo durante la tramitación de dichos expedientes. No obstante lo anterior, las solicitudes a las que se refiere el párrafo anterior así como las solicitudes de suspensión y pago en especie no impedirán el inicio del período ejecutivo cuando anteriormente se hubiera denegado, respecto de la misma deuda tributaria, otra solicitud previa de aplazamiento, fraccionamiento, compensación, suspensión o pago en especie en período voluntario habiéndose abierto otro plazo de ingreso sin que se hubiera producido el mismo.”

El Consell Tributari considera que la modificació proposada s'ajusta a la Llei general tributària i que es tracta d'una millora que fa més clars els efectes de les sol·licituds d'ajornament o fraccionament, pel que no mereix cap objecció.

6.- El projecte normatiu de l'Ordenança fiscal general proposa modificar l'article 127.1 sobre dispensa de garanties, amb el contingut següent:

“1. Si el deute total a fraccionar és inferior a 50.000 € i el període màxim de duració del fraccionament és de tres anys no s'exigirà cap garantia. Tampoc no s'exigirà cap garantia quan el deute que es vol ajornar sigui inferior a 50.000 €.”

La Gerència de Pressupostos i Hisenda considera que la modificació ve motivada per la voluntat d'equiparar el límit per a la dispensa de garanties al de l'Agència Estatal d'Administració Tributària, ja que arran de l'entrada en vigor el dia 15/04/2023 de l'Ordre HFP/311/2023, de 28 de març, es va elevar a 50.000 euros el límit de l'exempció de l'obligació d'aportar garanties en les sol·licituds d'ajornament i fraccionament de pagament dels deutes de dret públic per tal de: a) facilitar als contribuents l'acompliment de les seves obligacions de dret públic quan es troben en dificultats financeres transitòries i b) agilitzar el procediment de tramitació de les sol·licituds de fraccionament i ajornament mitjançant l'impuls de la seva gestió automatitzada.

Aquest Consell Tributari no té res a objectar ja que la modificació s'emmarca dins de l'autonomia municipal i la potestat tributària establerta a l'article 106 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, de Bases del règim local i l'article 12 del TRLRHL.

7.- El projecte normatiu de l'Ordenança fiscal general proposa modificar l'article 130.3 sobre terminis d'ingrés i recàrrecs per declaració extemporània, amb el contingut següent:

“3. Els ingressos corresponents a declaracions-liquidacions o autoliquidacions presentades fora de termini sense requeriment previ, així com les liquidacions derivades de declaracions presentades fora de termini sense requeriment previ, han d'incloure els recàrrecs següents:

a) El recàrrec serà un percentatge igual a l'1 per cent més un altre 1 per cent addicional per cada mes complet de retard amb què es presenti l'autoliquidació o declaració respecte a la finalització del termini establert per a la seva presentació i el seu ingrés.

L'esmentat recàrrec es calcularà sobre l'import a ingressar resultant de les autoliquidacions o sobre l'import de la liquidació derivada de les declaracions extemporànies i exclourà les sancions que s'hagin pogut exigir i els interessos de demora meritats fins a la presentació de l'autoliquidació o declaració.

b) Si la presentació de l'autoliquidació o declaració s'efectua una vegada transcorregut 12 mesos des de la finalització del termini establert per a la presentació, el recàrrec serà del 15 per cent i exclourà les sancions que s'hagin pogut exigir. En aquests casos, s'exigiran els interessos de demora pel període transcorregut des de l'endemà de la finalització dels 12 mesos posteriors a l'acabament del termini establert per a la presentació fins el moment en què l'autoliquidació o declaració s'hagi presentat.

En les liquidacions derivades de declaracions presentades fora de termini sense requeriment previ no s'exigiran interessos de demora pel temps transcorregut des de la presentació de la declaració fins a la finalització del termini de pagament en període voluntari corresponent a la liquidació que es practiqui, sense perjudici dels recàrrecs i interessos que correspongui exigir per la presentació extemporània.”

La Gerència de Pressupostos i Hisenda explica que l'objectiu de la modificació és l'adaptació de l'apartat 3 de l'article 130 de l'Ordenança fiscal general al contingut de l'article 27 de la LGT, modificat arran de l'aprovació de la Llei 11/2021, de 9 de juliol, de mesures de prevenció i lluita contra el frau fiscal.

Aquest Consell Tributari considera que la modificació proposada s'ajusta a la disposició de l'article 27 de la LGT, pel que no procedeix realitzar cap retret.

8.- El projecte normatiu de l'Ordenança fiscal general proposa modificar l'article 131 sobre iniciació del període executiu amb el contingut següent:

“1. El període executiu s'inicia:

a) Per al cas dels deutes liquidats i notificats per l'Administració tributària municipal, el dia següent al del venciment del termini de pagament en període voluntari, sense que hagin estat ingressats.

b) En el cas de deutes a ingressar mitjançant declaracions-liquidacions o autoliquidacions presentades sense practicar el corresponent ingrés, quan acabi el termini fixat en l'article 43è d'aquesta Ordenança o, si aquest termini s'ha exhaurit, el dia següent a la presentació de l'autoliquidació.

2. La presentació d'una sol·licitud d'ajornament, fraccionament o compensació en període voluntari impedeix l'inici del període executiu durant la tramitació d'aquestes sol·licituds.

No obstant això, les sol·licituds a què es refereix el paràgraf anterior així com les sol·licituds de suspensió i pagament en espècie no impedeixen l'inici del període executiu quan anteriorment s'hagi denegat, respecte del mateix deute tributari, una altra sol·licitud prèvia d'ajornament, fraccionament, compensa-

ció, suspensió o pagament en espècie en període voluntari i s'hagi obert un altre termini d'ingrés sense que aquest s'hagi produït.

La interposició d'un recurs o reclamació en temps i forma contra una sanció impedeix l'inici del període executiu fins que la sanció sigui ferma en via administrativa i hagi finalitzat el termini per a l'ingrés voluntari del pagament.

La declaració de concurs no suspèn el termini voluntari de pagament dels deutes que tinguin la qualificació de concursal, d'acord amb el text refós de la Llei concursal, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2020, de 5 de maig, sense perjudici que les actuacions del període executiu es regeixin pel que disposa aquest text refós.

3. Una vegada començat el període executiu, l'Administració tributària municipal ha de dur a terme la recaptació dels deutes liquidats o autoliquidats a què es refereix l'apartat anterior pel procediment de constrenyiment sobre el patrimoni de l'obligat al pagament.

4. L'inici del període executiu determina la meritació de tres tipus de recàrrecs:

a) El recàrrec executiu del 5%, que s'aplica quan la totalitat del deute tributari no ingressat en període voluntari se satisfaci abans de la notificació de la provisió de constrenyiment.

b) El recàrrec de constrenyiment reduït del 10%, que s'aplica quan la totalitat del deute no ingressat en període voluntari i el propi recàrrec se satisfacin abans de la finalització del termini atorgat per al pagament del deute contret previst a l'article 43è.4 d'aquesta Ordenança.

c) El recàrrec de constrenyiment ordinari del 20%, que s'aplica quan no concorrin les circumstàncies previstes a les lletres a) i b).

5. El recàrrec de constrenyiment ordinari és compatible amb els interessos de demora meritats des de l'inici del període executiu. Quan resulti exigible el recàrrec executiu o el recàrrec de constrenyiment reduït no s'exigiran els esmentats interessos de demora.”

La Gerència de Pressupostos i Hisenda motiva la modificació proposada per tal d'adaptar l'Ordenança fiscal general al contingut de l'article 161.2 de la LGT, modificat arran de l'aprovació de la Llei 11/2021, de 9 de juliol, de mesures de prevenció i lluita contra el frau fiscal.

Es canvia el número als apartats 3, 4 i 5 del precepte, com a conseqüència de la incorporació d'un nou apartat segon.

Aquest Consell Tributari considera que la modificació proposada s'ajusta a la disposició de l'article 161.2 de la LGT, pel que no procedeix realitzar cap retret.

IV.- Conclusió

El Consell Tributari considera que les modificacions proposades en el text actualment vigent de l'Ordenança fiscal general s'ajusten a dret, sense perjudici de les observacions posades de relleu en el cos del present informe.

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.1, reguladora de l'Impost sobre béns immobles. La sol·licitud d'emissió d'informe de 06/09/2023 s'acompanyà en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu, (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, (iii) informe de 19/05/2023 de la Direcció de Serveis Jurídics sobre la modificació relativa a la bonificació per lloguer social, i (iv) informe de 12 d'agost de 2023 de l'Agència d'Energia de Barcelona sobre la modificació relativa a la bonificació per la instal·lació de sistemes d'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari afecta a la bonificació prevista per a les famílies nombroses (art.9.4), l'establerta pels sistemes d'aprofitament tèrmic o elèctric (art.9.6) i la regulada per als immobles d'ús residencial destinats a lloguer social (art.9.8). També es proposa la modificació del recàrrec aplicable als immobles desocupats (art.10) i, per últim, es proposa una modificació de l'annex relatiu als usos cadastrals.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 9è, punts 4 a) i c), punt 6 i punt 8; de l'article 10è i del quadre dels valors cadastrals assignat als

usos, establerts a la normativa cadastral per a la valoració de les construccions, a partir dels quals s'aplicarà el tipus específic, que figura a l'Annex de la referida OF.

1.- Respecte de l'article 9è, punts 4 a) i c), el projecte d'ordenança proposa la modificació següent (es marquen en color vermell i ratllats els canvis respecte a la redacció anterior):

"a) El percentatge de la bonificació es xifra segons la renda de la unitat familiar i el tipus de família nombrosa:

Renda	FN especial o membres	FN categoria general
	amb discapacitats	
	% bonificació	% bonificació
Fins a 29.180 €	90%	80%
De 29.181 a 36.475 €	60%	50%
De 36.476 a 45.594 €	40%	30%
De 45.595 a 56.992 €	30%	20%
De 56.993 a 71.240 €	20%	10%
De 71.241 a 90.000 €	15%	5%

No obstant, les famílies nombroses que tinguin una renda superior al llindar màxim establert al quadre anterior, podran gaudir de la bonificació, sempre i quan l'immoble que sigui el seu domicili habitual tingui un valor cadastral igual o inferior a 300.000 euros. El percentatge bonificat en aquests casos serà el següent:

FN especial o membres amb discapacitats	FN categoria general
15%	5%

(...)

c) Als sols efectes d'aplicar aquesta bonificació:

S'equipararan a les famílies nombroses amb un o més membres discapacitats, la família nombrosa amb tres o més fills/es, siguin o no comuns, en la qual un dels ascendents que la integren tingui reconegut un grau de discapacitat entre el 33% i el 65%. En aquest supòsit, per gaudir de la bonificació corresponent a les famílies nombroses amb un membre o més discapacitats, caldrà sol·licitar-la expressament i acreditar el grau de discapacitat de l'ascendent, de conformitat amb el que disposa l'art 99 de l'Ordenança fiscal general."

La modificació proposada es refereix a la bonificació en l'impost prevista per als subjectes passius que tinguin la condició de persones titulars de família nombrosa i comporta dos canvis.

En primer lloc, s'elimina la menció que es feia als membres amb discapacitat en l'apartat corresponent al percentatge de la bonificació, d'aquesta forma s'adequa el benefici fiscal a les categories de família nombrosa previstes en la normativa sectorial i s'eviten així els problemes interpretatius que havia ocasionat la redacció vigent en l'actualitat. En segon lloc, s'elimina el supòsit de bonificació per a les famílies nombroses amb renda superior

al lliniar màxim establert i que anteriorment gaudien de bonificació (amb un percentatge d'un 15% per a les especials i un 5% per a les generals) sempre i quan l'immoble del domicili habitual tingués un valor cadastral igual o inferior a 300.000 euros, de forma que la regulació proposada de la bonificació pel concepte de família nombrosa vindrà determinada pel nivell de renda amb un topall màxim a partir del qual no resultarà aplicable el benefici, la qual cosa quedaria dins del marge d'actuació municipal per tal de concretar el règim del benefici fiscal previst en l'art. 74.4 del TRLRHL que restaria així delimitat pel principi de capacitat econòmica, rector del nostre sistema tributari.

En tant que s'ajusten a la legalitat, aquest Consell no té res a objectar sobre les modificacions referides.

2.- Es modifica la bonificació de l'apartat 6 de l'article 9è que passa a tenir la redacció següent (es marquen en color vermell els canvis respecte a la redacció anterior)::

*“6. Sistemes d'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol. **Gaudiran** d'una bonificació del 50% de la quota íntegra de l'impost **els béns immobles de naturalesa urbana destinats a l'ús cadastral residencial o terciari, i del 30% els destinats a ús cadastral d'activitat industrial, en els quals s'hagin instal·lat sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol, durant un màxim de tres períodes impositius següents a la data de la sol·licitud de legalització al Registre d'Autoconsum de Catalunya (RAC) o el Registre d'Instal·lacions Productores en Règim Especial (RIPRE).***

La sol·licitud de bonificació s'haurà de realitzar dins un termini màxim de 12 mesos des de la data de sol·licitud de legalització al Registre d'Autoconsum de Catalunya (RAC) o el Registre d'Instal·lacions Productores en Règim Especial (RIPRE).

Als efectes de l'aplicació de la bonificació, si la sol·licitud de bonificació es formula:

- dins els primers 6 mesos, a comptar des de la data de sol·licitud de legalització, el període de bonificació serà de 3 exercicis següents a la data de sol·licitud de legalització.

- transcorregut el termini de 6 mesos des de la data de sol·licitud de legalització i fins els 12 mesos següents a la data de sol·licitud de legalització, la bonificació serà dels 2 exercicis següents a la data de sol·licitud de legalització

- transcorreguts 12 mesos des de la data de sol·licitud de legalització, la sol·licitud de bonificació tindrà el caràcter d'extemporània i es perdrà el dret a la bonificació.

A efectes de l'ús del bé immoble, es considera ús del sector terciari, la classificació dels usos cadastrals següent:

- C: Comerç*
- G: Oci i Hostaleria*
- K: Esportiu*
- O: Oficines*
- P: Edificis singulars*
- E/R: Cultural i Religió*
- T: Espectacles*
- Y: Sanitat i beneficència*

L'aplicació d'aquesta bonificació estarà condicionada a que:

- la instal·lació solar no sigui obligatòria per normativa;*

- *s'hagi enregistrat la sol·licitud del RAC o RIPRE a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya;*
- *l'Ajuntament hagi acceptat el comunicat d'obres que correspongui, havent-se practicat l'autoliquidació de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) i pagat el tribut corresponent;*
- *el subjecte passiu justifiqui la seva participació econòmica en el cas d'instal·lacions comunitàries, entenent aquesta com la participació directa o indirecta en el finançament de la inversió necessària;*
- *el subjecte passiu no sigui beneficiari de la bonificació de l'IAE per la mateixa instal·lació i entitat.*

En general, l'import acumulat de la bonificació en els tres anys no podrà superar l'import de la participació econòmica de la persona sol·licitant en la instal·lació de generació en el cas d'instal·lacions col·lectives o el cost de la instal·lació en el cas que es tracti d'una instal·lació individual. En el cas que l'ús principal de l'edifici estigui inclòs al sector terciari o l'ús cadastral d'activitat Industrial, l'import màxim de la bonificació acumulat en els tres 3 anys serà el criteri més restrictiu dels següents: 12.000 € o el cost de la instal·lació.

En qualsevol cas, s'haurà de reintegrar l'import econòmic corresponent a l'excés de bonificació, de forma proporcional a la participació del subjecte passiu.

A aquest efecte, el cost de la instal·lació - que s'obté com a suma dels costos de subministrament, instal·lació i posada en marxa de la instal·lació, excloent els costos dels treballs previs, d'instal·lació de bateries o derivats del compliment d'altres exigències normatives -, es considerarà amb IVA, en el cas que la sol·licitud la faci una persona física, i sense IVA, en cas de sol·licitud per una persona jurídica.

Amb la sol·licitud de bonificació s'haurà d'adjuntar, de forma íntegra, la següent documentació:

- a) una única instància de sol·licitud de bonificació per instal·lació segons model 1 publicat a <https://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca/>*
- b) el document d'autoliquidació de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) que acrediti el seu pagament. Aquest extrem podrà ser verificat directament per l'administració, en cas de manca d'aportació pels interessats;*
- c) la factura de l'empresa instal·ladora per al subministrament, execució i posada en marxa de la instal·lació desglossada per conceptes, segons model 2 publicat a <https://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca/>. Es requerirà una justificació addicional quan el cost de la instal·lació superi en més d'un 20% el pressupost presentat amb el Comunicat d'obres;*
- d) l'acord o justificació de la participació econòmica directa o indirecta de la/es persona/es sol·licitant/s i terceres parts implicades en l'execució de la instal·lació,*
- e) en el cas de sistemes solars tèrmics:

 - *el certificat final i d'especificacions tècniques de la instal·lació per a l'aprofitament d'energia solar tèrmica signat per l'instal·lador o el director de l'obra, segons model 3 publicat a <https://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca/> i*
 - *el document d'acusament de rebuda de la declaració responsable per a instal·lacions tèrmiques en edificis, emès per l'Oficina de Gestió Empresarial de la Generalitat de Catalunya;**
- f) en el cas de sistemes solars fotovoltaics:

 - *el certificat de direcció i Acabament de l'Obra signat per la Direcció d'Obra o Tècnic/a competent i*
 - *el document d'acusament de rebuda de la sol·licitud de l'autorització d'explo-**

tació definitiva per a la instal·lació generadora d'autoconsum o registre d'Instal·lacions d'Autoconsum de Catalunya (RAC). Seran d'aplicació les condicions de la ordenança fiscal en vigor en la data d'emissió del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament.”

El projecte de modificació de l'ordenança sobre el qual recau aquest apartat s'ajusta a l'article 74.5 del TRLRHL, norma legal que li serveix de cobertura, i es limita a especificar determinats requisits materials i formals de la bonificació dins de l'àmbit subjectiu i objectiu del seu pressupòsit de fet.

El projecte manté, amb caràcter general, el règim jurídic previst en l'ordenança actualment en vigor tot ampliant i aclarint els requisits i el procediment a seguir per a gaudir del benefici fiscal. En particular, es proposen les modificacions següents:

- a. S'adequa amb major precisió la denominació del benefici al tenor literal de l'esmentat article 74.5.
- b. S'amplia el termini per sol·licitar la bonificació que passa dels sis als dotze mesos posteriors a la data de sol·licitud de legalització al registre corresponent.

Com a novetat de més entitat, s'introdueix una referència als efectes temporals del benefici en atenció al moment en què s'hagi formulat la sol·licitud d'aplicació. Al respecte, correspon esmentar que aquest Consell Tributari en el seu Informe corresponent a les modificacions proposades en l'OF per a l'any 2023 (expedient 315/22) ja va recomanar:

“... especificar com en la bonificació dels habitatges de protecció oficial que la bonificació produirà efectes, en el seu cas, des del període impositiu següent al de la sol·licitud i pels períodes anuals impositius que restin fins finalitzar el termini de tres anys, en el supòsit de efectuar-se la sol·licitud fora del termini establert de sis mesos posteriors a la data de sol·licitud de legalització o registre d'alta de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya.”

Així, si se sol·licita dins els primers sis mesos, el període de bonificació serà de tres exercicis següents a la data de sol·licitud de legalització; si es demana entre els sis i els dotze mesos, la bonificació serà dels dos exercicis següents; i si se sol·licita transcorreguts 12 mesos, es considera extemporània i es perdre el dret a la bonificació.

S'observa que en aquest últim supòsit, és a dir, respecte a la sol·licitud presentada després dels dotze mesos i abans dels 24, no s'ha seguit la mateixa línia de limitar el benefici segons la mecànica de les dues previsions anteriors. Es tracta d'una opció legítima que, per coherència sistemàtica, requeriria d'una motivació sobre el seu ajust a la finalitat que justifica aquestes previsions.

- c. S'actualitza la classificació dels usos cadastrals que es consideren “ús del sector terciari” per tal d'adaptar la terminologia a la normativa cadastral com

també es fa en l'annex de l'ordenança segons es referirà més endavant. Aquesta modificació proposada resulta oportuna, i cal esmentar que recull les recomanacions que, pel que fa a l'expressió referida entre cometes es feia en l'informe ja esmentat relatiu a les modificacions en l'OF per a l'any 2023 en tant es considerava més convenient fer referència al "sector terciari".

d) S'introdueix un topall de 12.000€ com a import màxim de la bonificació quan l'ús principal de l'edifici estigui inclòs al sector terciari, de forma anàloga a com està actualment regulat per als edificis l'ús principal dels quals és l'industrial.

e) Es concreta més com s'obté el cost de la instal·lació com a concepte bàsic per tal de delimitar l'import màxim que pot suposar el benefici fiscal en determinats supòsits i s'exclou per tal de determinar aquest cost el corresponent als treballs previs, d'instal·lació de bateries o els derivats del compliment d'altres exigències normatives. Aquestes exclusions es justifiquen a l'informe de 12 d'agost de 2023 de l'Agència d'Energia de Barcelona per la voluntat d'excloure de la quantitat bonificada treballs que responen a unes finalitats diferents no directament vinculades amb l'objecte del benefici fiscal.

f) S'incorporen determinades exigències respecte de la factura de l'empresa instal·ladora que s'ha d'aportar a l'expedient i la necessitat de justificació addicional quan el cost de la instal·lació superi en més d'un 20% el pressupost presentat amb el Comunicat d'obres. Aquestes exigències figuren també justificades en l'informe que s'acaba d'esmentar per tal d'evitar les diferències significatives observades en alguns expedients tramitats durant el període 2018-2023 entre el cost de la instal·lació segons la factura que s'aporta a efectes de sol·licitar la bonificació i el pressupost del projecte que es presenta a l'inici de les obres per al càlcul de l'ICIO i la seva bonificació.

Cal esmentar que en la proposta aquí analitzada l'Impost sobre el valor afegit (IVA) s'exclou del cost d'instal·lació quan la bonificació la sol·licita una persona jurídica i, sense cap altra menció o aclariment, es considera cost quan la bonificació la sol·licita una persona física, sense atendre l'eventual condició d'empresari que podria concórrer en una persona física i, per tant, sense considerar la seva condició de subjecte passiu de l'IVA.

Respecte al període de gaudi de la bonificació s'estableix per a l'IBI una durada "màxima" de tres períodes impositius mentre que per a l'IAE es proposa una durada de tres períodes impositius, la qual cosa, no només s'allunya de l'aspiració de coordinació entre ambdues regulacions que s'expressa en la motivació de la proposta, sinó que per a l'IAE resulta incongruent amb l'articulació normativa de la bonificació que es realitza.

Finalment, pel que fa a la resta d'observacions necessàries per coordinar o harmonitzar les condicions reguladores d'aquesta bonificació, ens remetem a les consideracions realitzades a l'informe CT 269/23 de l'OF 1.4 (respecte a l'IAE).

3.- La nova redacció que es proposa per a l'article 9è.8, és la següent (amb els afegits respecte a la redacció anterior en color vermell):

“8. Lloguer social. Gaudiran d’una bonificació del 95 % de la quota íntegra de l’impost, prèvia sol·licitud del subjecte passiu, els béns immobles d’ús residencial, que destinats al lloguer d’habitatge amb renda limitada per una norma jurídica, siguin gestionats per la Borsa d’habitatge de lloguer de Barcelona, per entitats o empreses de titularitat pública o bé per altres subjectes privats quan estiguin inclosos en d’altres programes municipals o quan provinguin d’altres acords de col·laboració públic-privada, o destinats a la cessió d’ús d’habitatges per part de cooperatives d’habitatge en cessió d’ús d’entitats sense ànim de lucre i d’iniciativa social.”

La modificació proposada suposa substituir la bonificació fins ara existent per als béns immobles en els quals es desenvolupi una activitat econòmica destinada al lloguer social d’habitatges, que s’articulava a través de la previsió continguda en l’article 74.2 *quàter* del TRLRHL mitjançant la declaració d’especial interès per part de la Comissió de Plenari d’Economia i Hisenda, per una altra que adapta la normativa municipal a l’habilitació legal continguda a l’article 74.6 del TRLRHL, que permet bonificar l’impost als immobles d’ús residencial destinats a lloguer d’habitatge amb renda limitada per norma jurídica.

Aquesta modificació va ser informada favorablement pels Serveis Jurídics de l’Ajuntament segons l’informe de data 19 de maig de 2023 que figura a l’expedient.

La nova regulació del benefici fiscal resulta ajustada als paràmetres legals en tant s’ha optat per limitar l’abast de la bonificació introduint l’enumeració dels supòsits d’immobles susceptibles de gaudir de la reducció en la càrrega impositiva, la qual cosa queda dins de les facultats municipals, però tot respectant el contingut de l’esmentat article 74.6 i, concretament, les exigències de què es tracti de béns immobles d’ús residencial destinats a lloguer d’habitatge amb renda limitada per una norma jurídica.

Per tant, en els supòsits a què es refereix el precepte municipal (habitatges gestionats per la Borsa d’habitatge de lloguer de Barcelona, per entitats o empreses de titularitat pública o bé per altres subjectes privats quan estiguin inclosos en d’altres programes municipals o quan provinguin d’altres acords de col·laboració públic-privada, o destinats a la cessió d’ús d’habitatges per part de cooperatives d’habitatge en cessió d’ús d’entitats sense ànim de lucre i d’iniciativa social) haurà de concorre el requisit de tractarse d’immobles d’ús residencial destinats a lloguer d’habitatge amb renda limitada per una norma jurídica. Tot això, tal i com recorda l’informe dels Serveis Jurídics que efectua l’anàlisi del compliment d’aquestes condicions en cadascuna de les categories plantejades.

4.- Es proposa una nova redacció per a l’article 10è que és la següent (amb els afegits respecte a la redacció anterior en color vermell):

*“1. S’aplicarà un recàrrec del 50 per cent de la quota líquida de l’impost respecte dels immobles d’ús residencial que es trobin permanentment desocupats. Als efectes de l’aplicació d’aquest recàrrec tindrà la consideració d’immoble d’ús residencial desocupat amb caràcter permanent aquell habitatge que estigui desocupat **de forma continuada** i sense causa justifica-*

da, per un termini superior a dos anys i pertanyi a titulars de quatre o més immobles d'ús residencial.

2. Aquest recàrrec serà del cent per cent de la quota líquida de l'impost quan el període de desocupació sigui superior als tres anys.

Així mateix, el percentatge de recàrrec que correspongui, d'acord amb allò regulat anteriorment, s'incrementarà en un 50 per cent addicional en cas d'immobles que pertanyin a titulars de dos o més immobles d'ús residencial desocupats, dins del terme municipal de Barcelona.

3. Per a la declaració de l'habitatge en situació de desocupació permanent, els òrgans competents en matèria d'habitatge hauran d'instruir el procediment previst a la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, que exigirà l'acreditació dels indicis de desocupació i comprovacions establertes als articles 41.4 i 41.5 de la Llei 18/2007, del dret a l'habitatge, i l'audiència prèvia del subjecte passiu perquè pugui comparèixer a l'expedient i al·legar el que considerin oportú, particularment, en relació a l'existència d'alguna de les causes justificades de desocupació.

Seran causes justificades de desocupació de l'habitatge, que s'hauran d'acreditar al corresponent procediment per a la declaració de l'habitatge en situació de desocupació permanent, exclusivament, les previstes al text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals.

*4. Aquest recàrrec es meritirà el 31 de desembre i es liquidarà anualment als subjectes passius de l'impost, una vegada **constatada** la desocupació de l'immoble en l'esmentada data, **juntament amb l'acte administratiu que la declari.***

*Per part dels òrgans competents en matèria d'habitatge s'emetrà certificació de tots els habitatges que a data 31 de desembre hagin estat objecte d'una declaració administrativa de situació de desocupació permanent que sigui executiva i continuï vigent en aquesta data, de la que es donarà trasllat a l'Institut Municipal d'Hisenda per tal que procedeixi a liquidar **el corresponent recàrrec** de la quota líquida de l'impost, d'acord amb el calendari fiscal corresponent a l'exercici."*

Aquesta modificació obeeix a la nova redacció de l'article 72.4 del TRLRHL, modificat per la disposició final tercera de la Llei estatal 12/2023, de 24 de maig, pel dret a l'habitatge, que dona una nova regulació al concepte de bé immoble desocupat amb caràcter permanent, a les causes justificades de desocupació de l'habitatge, així com als recàrrecs a aplicar. Per tant, la modificació de l'OF proposada no afegeix cap element nou que resulti necessari analitzar sinó que constitueix una mera refosa de la redacció anterior de l'article 10è amb la nova regulació legal, per la qual cosa no és necessari fer majors consideracions sobre l'actualització del precepte que ara es produeix.

5.- Finalment, es proposa una nova redacció del quadre dels valors cadastrals assignat als usos, establerts a la normativa cadastral per a la valoració de les construccions, a partir dels quals s'aplicarà el tipus específic, que figura a l'Annex de l'OF 1.1. La nova redacció amb els afegits respecte a la redacció anterior en color vermell és la següent:

"Quadre dels valors cadastrals assignat als usos, establerts a la normativa ca-

dastral per a la valoració de les construccions, a partir dels quals s'aplicarà el tipus específic.

	Ús	Valor cadastral
<i>I</i>	<i>Indústria</i>	<i>646.537,00</i>
<i>O</i>	<i>Oficines</i>	<i>661.900,70</i>
<i>C</i>	<i>Comerç</i>	<i>314.572,95</i>
<i>K</i>	<i>Esportiu</i>	<i>4.347.259,14</i>
<i>T</i>	<i>Espectacles</i>	<i>4.381.188,36</i>
<i>G</i>	<i>Oci i Hosteleria</i>	<i>5.285.394,10</i>
<i>Y</i>	<i>Sanitat i beneficència</i>	<i>3.790.097,08</i>
<i>E/R</i>	<i>Culturals i religiosos</i>	<i>4.835.771,83</i>
<i>P</i>	<i>Edificis singulars</i>	<i>9.234.878,24</i>

La nova redacció suposa l'adaptació de l'ordenança al literal de les previsions de l'annex del Reial decret 1020/1993, de 25 de juny i, a més, es proposa la supressió de l'ús aparcament. L'adaptació a la norma esmentada constitueix una mesura que entra dins de les facultats de disposició municipals i, atesa la sentència del Tribunal Suprem, de 31.01.2023, núm. 106/2023 (ECLI:ES:TS:2023:412) que posa en qüestió la procedència de l'ús aparcament, la seva supressió evitarà la conflictivitat amb els contribuents.

Per últim, recordar que la nova sistematització dels usos obliga a ser especialment curós respecte a la determinació dels llindars dels valors dels diferents usos per adequar-la al límit establert en l'art.72.4 del TRLRHL.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l'ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic, amb les precisions i observacions posades de relleu en el cos del present informe.

3.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.2, reguladora de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica. (Exp. 268/23)

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.2, reguladora de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica. La sol·licitud d'emissió d'informe de 06/09/2023 s'acompanya en la mateixa data amb els següents documents: (i) la proposta de text del projecte normatiu i (ii) el document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari queda circumscrita a les bonificacions regulades en els apartats 2 i 3 de l'article 7è del text de la referida Ordenança fiscal 1.2 i consisteix, d'una banda, en l'establiment d'una limitació material i altra temporal en aquestes bonificacions, i d'altra banda, en la previsió d'una condició com a requisit de concessió i gaudi de les referides bonificacions.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004 pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

1.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 5.12 de la referida OF la nova redacció del qual és la següent:

“Art. 5è. Quota.

[...]

12. Les motocicletes elèctriques tenen la consideració, a l'efecte d'aquest impost, de motocicletes fins a 125 cc".

Respecte a la redacció anterior, la modificació proposada consisteix en suprimir l'incís final d'aquest article, mitjançant el qual s'estenien a les motocicletes elèctriques les bonificacions previstes en l'art.7 de l'ordenança.

El Consell Tributari no formula cap objecció de legalitat al respecte perquè essent aquesta una bonificació potestativa, de conformitat amb allò previst a l'article 95.6 del TRLRHL, els ens locals tenen potestat per regular els aspectes substantius i formals de les bonificacions previstes en el mateix precepte mitjançant ordenança fiscal. En aquest cas, l'ajuntament justifica la seva opció en el caràcter antieconòmic de la gestió del tribut bonificat, després d'haver ponderat que l'opció d'eximir les motocicletes de l'impost per raons d'eficiència no tindria el suport legal que sí es preveu, a l'art. 62.4 TRLHL, en relació a l'IBI.

2.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació dels apartats 2, 3 i 4 de l'article 7è de la referida OF la nova redacció dels quals és la següent:

"Art. 7è. Bonificacions.

[...]

2. Els vehicles turismes classificats com a Zero emissions segons el registre de vehicles de la Direcció General de Trànsit gaudiran d'una bonificació del 75% de la quota de l'impost durant els primers cinc anys a comptar des de la matriculació.

En el cas que es produeixi la meritació de l'impost i no es disposi de la classificació de vehicles amb Zero emissions per part de la Direcció General de Trànsit, gaudiran de la bonificació els vehicles turisme que siguin elèctrics.

3. Els vehicles turismes, classificats com ECO que utilitzin combustible benzina, amb emissions fins a 120 gr/Km de CO2, segons el registre de vehicles de la Direcció General de Trànsit gaudiran d'una bonificació del 50% de la quota de l'impost, durant els primers cinc anys a comptar des de la matriculació definitiva del vehicle.

En el cas que es produeixi la meritació de l'impost i no es disposi de la classificació de vehicles amb emissions ECO per part de la Direcció General de Trànsit, gaudiran de la bonificació els vehicles que reuneixin qualsevol de les condicions següents:

a) Que es tracti de vehicles que utilitzin com a combustible biogàs, gas natural comprimit, gas liquat, metà, metanol o hidrogen.

b) Que es tracti de vehicles híbrids que utilitzin combustible benzina, amb emissions fins a 120 gr/Km de CO2.

4. Els turismes que fins ara tinguessin aplicada una bonificació de les establertes als apartats anteriors 2 i 3, gaudiran de la mateixa fins esgotar l'esmentat termini de cinc anys a comptar des de la matriculació.”

La referència específica als “turismes” en els transcrits apartats 2 i 3 de l'article 7è de l'OF 1.2 respon a la voluntat del Consistori d'introduir en la regulació de l'impost una limitació material que consisteix en reservar-les exclusivament a aquest tipus de vehicles i excloure-hi la resta.

Com s'ha apuntat anteriorment, no procedeix retret de legalitat al respecte d'aquest límit referent a l'àmbit material de la bonificació en tant que l'Ajuntament de Barcelona fa ús de la potestat que al respecte li reconeix el citat article 95.6 del TRLRHL.

La referència expressa als apartats 2 i 3 transcrits a que el gaudi de la bonificació sigui “durant els primers cinc anys a comptar des de la matriculació definitiva del vehicle” constitueix el límit temporal que l'Ajuntament de Barcelona proposa introduir pel que fa a l'aplicació de la bonificació. I respecte d'aquesta limitació temporal el Consell Tributari no formula tampoc cap retret de legalitat per quan considera que el Consistori s'empara així mateix en la previsió continguda en el referit article 95.6 del TRLRHL.

En coherència amb aquesta limitació temporal de la bonificació –que es fixa en cinc anys des de la matriculació del vehicle turisme- l'Ajuntament inclou una norma de dret transitori a l'apartat 4 del referit precepte 7è de l'OF que suposa aplicar el límit dels 5 anys de bonificació als turismes que a la data d'entrada en vigor de la modificació de l'OF ja vingueren gaudint d'aquest benefici fiscal.

El Consell Tributari considera que aquesta previsió de dret transitori és coherent amb la modificació proposada i que queda emparada pel referit article 95.6 del TRLRHL.

3- Finalment se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'apartat 5 de l'article 7è de la referida OF la nova redacció del qual és la següent:

“Art. 7è. Bonificacions.

[...]

5. La concessió de les bonificacions previstes en aquest article resta condicionada a estar al corrent en el pagament de tots els tributs locals, de tal manera que, un cop concedida la mateixa, l'incompliment d'aquest requisit dóna lloc a la pèrdua de la bonificació”.

La proposta de modificació condiciona la bonificació a “...estar al corrent en el pagament de tots els tributs locals...”. Aquesta condició opera, en primer terme, per a la concessió de la bonificació i, en segon lloc, per al seu gaudi; és a dir, cal considerar l'acompliment d'aquesta condició tant per atorgar la bonificació com per mantenir-la.

Així les coses, el Consell Tributari considera que entra dins la competència municipal l'establiment i regulació d'aquesta condició. Ara bé, també considera que l'aplicació i la gestió de la bonificació així condicionada presenta un seguit de qüestions que convé que siguin ponderades per l'ajuntament.

Així, quan a la determinació del supòsit de fet, la situació jurídica "d'estar al corrent de pagament" ofereix variades situacions subjectes a interpretacions també diverses; i la referència a "tots" els tributs locals hauria de ser contrastada amb el principi de proporcionalitat de la mesura. D'altra banda, quan als efectes temporals de l'incompliment, també es poden presentar diverses situacions, cap al passat i cap al futur, amb solucions jurídiques diferenciades, inclosos eventuais complimentes de la condició durant i després el procediment de pèrdua del benefici. En fi, precisament, de conformitat amb l'art. 115.3 de la LGT i 137.2 del Reial decret 1065/2007, de 27 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament general de les actuacions i els procediments de gestió i inspecció tributària i de desplegament de les normes comunes dels procediments d'aplicació dels tributs, la seva posterior pèrdua s'hauria d'articular a través del corresponent procediment de comprovació tributària.

En atenció al que s'ha assenyalat, el Consell observa que la formulació d'aquest precepte del projecte de Ordenança mereix una reconsideració per part de l'ajuntament per tal de garantir la seguretat jurídica dels contribuents.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions realitzades i tingut en compte, especialment, l'advertiment assenyalat en el darrer apartat, pot continuar la tramitació de l'ordenança projectada.

4.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.4, reguladora de l'impost sobre activitats econòmiques. (Exp. 269/23)

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.4, reguladora de l'Impost sobre activitats econòmiques (IAE). La sol·licitud d'emissió d'informe de 06/09/2023 s'acompanyà en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu, (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, (iii) informe de 12 d'agost de 2023 de l'Agència d'Energia de Barcelona sobre la modificació relativa a la bonificació per la instal·lació de sistemes d'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol; i es completà en data 22/09/2023 amb (iv) nova proposta de text del projecte normatiu amb les modificacions proposades que s'afegeixen a les anteriors, (v) nou document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, i (vi) informe de setembre de 2023 de Barcelona Activa justificatiu de la nova proposta de bonificacions per al desenvolupament d'activitats econòmiques declarades d'especial interès.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari afecta a l'article 7 de l'Ordenança fiscal vigent (bonificacions i reduccions), del text del qual s'eliminen les reduccions, que passen a constituir un nou article 8 al qual es dona nova redacció.

Així, es modifica el contingut de l'article 7 en els següents termes: es reordenen les bonificacions previstes en aquest article incorporant una denominació específica per a cadascuna d'elles; s'afegeix una nova bonificació en l'apartat número 7.5, relativa a les activitats econòmiques d'especial interès o utilitat municipal; es modifica la bonificació relativa als sistemes d'aprofitament de l'energia solar, que passa a constituir el subapartat A) de la nova bonificació per sostenibilitat ambiental que s'introdueix com a número 7.4, el subapartat B) del qual estableix amb caràcter alternatiu una nova bonificació relativa als plans de transport que fomentin el transport col·lectiu.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004 pel que s'aprova el

text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació dels articles 7 i 8 de la referida OF la nova redacció dels quals és la següent (es marquen en color vermell i, en el seu cas, ratllats els canvis respecte a la redacció anterior):

“Art. 7è. Bonificacions ~~i reduccions~~.

*1. **Cooperatives agràries i d'explotació comunitàries de terra.** Gaudiran d'una bonificació del 95% de la quota les cooperatives així com les seves unions, federacions i confederacions en els termes establerts a la Llei 20/1990, de 19 de desembre, sobre règim fiscal de les cooperatives. Hauran d'acreditar la seva inscripció en el Registre de cooperatives.*

*2. **Inici exercici activitat professional.** Gaudiran d'una bonificació del 50% de la quota els subjectes passius que iniciïn l'exercici de qualsevol activitat professional, durant els cinc anys d'activitat següents a la finalització del segon període impositiu del seu desenvolupament.*

*3. **Increment plantilla.** Gaudiran d'una bonificació de la quota els subjectes passius que tributin per quota municipal i que hagin incrementat la mitjana de la seva plantilla de treballadors/es amb contracte indefinit durant el període impositiu immediat anterior a aquell en el qual es sol·licita la bonificació, en relació amb el període anterior a aquell. ~~La bonificació s'aplicarà únicament en l'exercici en el qual es sol·liciti.~~ La bonificació de la quota dependrà de l'increment de la mitjana de la plantilla amb contracte indefinit segons la següent taula:*

<i>Percentatge de bonificació de la quota</i>	<i>Increment de la mitjana de la plantilla amb contracte indefinit</i>
<i>20%</i>	<i>10%</i>
<i>30%</i>	<i>15%</i>
<i>40%</i>	<i>20%</i>
<i>50%</i>	<i>25%</i>

En cap cas, sobre la quota total de l'Ajuntament, la quantitat bonificada podrà superar els imports següents:

Import net de la xifra de negoci	Límit de la bonificació
1 milió a 5 milions:	1.219,29 €
5 milions a 10 milions:	1.876,30 €
10 milions a 50 milions:	2.715,78 €
50 milions a 100 milions:	3.021,45 €
més de 100 milions:	13.571,49 €
Sense xifra de negoci:	978,01 €

En l'aplicació de la bonificació s'observaran les regles següents:

1r. Per al càlcul de la mitjana d'increment de plantilla referit es tindran en compte les persones contractades en els termes que disposi la legislació laboral.

2n. L'increment de plantilla amb contracte indefinit s'ha de produir en relació als seus centres de treball a Barcelona.

3r. El nombre de contractes que cal considerar per determinar l'increment serà el nombre total de contractes indefinits existents en el conjunt d'activitats desenvolupades a Barcelona.

La bonificació s'aplicarà a totes les activitats desenvolupades pel subjecte passiu a Barcelona que tributin per quota municipal i l'import màxim de bonificació es determinarà en relació a cadascuna d'aquestes quotes.

4t. L'increment de la mitjana es calcularà de la forma següent:

$$T = (Tf - Ti) * 100 / Ti$$

T= Taxa d'increment mitjà %

Tf= Nombre de treballadors/es amb contracte indefinit (segons punt 2n i 3r) en el període final comparat

Ti= Nombre de treballadors/es amb contracte indefinit (segons punt 2n i 3r) en el període inicial comparat

5è. La sol·licitud de bonificació s'haurà de presentar fins el 31 de maig de l'exercici per al qual es demana la bonificació.

6è En la sol·licitud de bonificació s'identificarà el subjecte passiu i es relacionaran totes les activitats amb indicació de l'adreça i epígraf de tributació respecte de les quals es demana el benefici fiscal.

El subjecte passiu o el seu o la seva representant també presentarà una declaració sota la seva responsabilitat, que, a més de les dades identificatives, inclourà les circumstàncies següents:

Relació de tots els/les treballadors/es que han tingut una relació contractual indefinida durant els dos exercicis immediatament anteriors a l'exercici pel qual es demana la bonificació, indicant el nom i cognoms, NIF/NIE, número d'afiliació a la Seguretat Social, data d'inici de la prestació de serveis amb contracte indefinit o conversió de temporal a indefinida i, si s'escau, data de baixa. Així mateix, ha de constar a la relació l'adreça concreta del centre de treball on presten el servei cadascun dels/de les treballadores.

Aquesta relació s'ha d'aportar en suport digital (full de càlcul tipus Excel).

Junt amb la declaració responsable cal aportar:

- Còpia dels contractes de treball amb alguna modalitat indefinida, o si s'escau, la comunicació de conversió de contracte temporal a contracte indefinit.

- Informe, emès per la Tresoreria General de la Seguretat Social, de vida laboral del codi de compte de cotització de l'empresa pel període comprés entre el 01/01/ exercici (període inicial comparat) i el 31/12/ exercici (període final comparat).

- Informe, emès per la Tresoreria General de la Seguretat Social, de dades per a la cotització –treballadors per compte aliena (IDC)- de cada treballador/a amb un contracte de modalitat indefinida i de centres de treball del municipi de Barcelona. Aquest document haurà d'estar expedit l'any en que es pretén la bonificació.

La bonificació s'atorgarà amb caràcter provisional al moment de presentar la sol·licitud i restarà condicionada al resultat de les comprovacions que pugui realitzar l'Ajuntament.

La bonificació tindrà efectes únicament en l'exercici per al qual se sol·licita i s'aplicarà a la quota resultant d'aplicar, si és el cas, les bonificacions regulades als apartats anteriors.

4. Sostenibilitat ambiental. *Gaudiran d'una bonificació del 50% de la quota de l'impost d'activitat empresarial els subjectes passius que, de forma alternativa:*

A) *Instal·lin sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol, durant els tres períodes impositius següents a la data de la sol·licitud de legalització al Registre d'Autoconsum de Catalunya (RAC) o el Registre d'Instal·lacions Productores en Règim Especial (RIPRE).*

La sol·licitud de bonificació s'haurà de realitzar dins un termini màxim de 12 mesos des de la data de sol·licitud de legalització al Registre d'Autoconsum de Catalunya (RAC) o el Registre d'Instal·lacions Productores en Règim Especial (RIPRE).

Als efectes de l'aplicació de la bonificació, si la sol·licitud de bonificació es formula:

- dins els primers 6 mesos, a comptar des de la data de sol·licitud de legalització, el període de bonificació serà de 3 exercicis següents a la data de sol·licitud de legalització.

- transcorregut el termini de 6 mesos des de la data de sol·licitud de legalització i fins els 12 mesos següents a la data de sol·licitud de legalització, la bonificació serà dels 2 exercicis següents a la data de sol·licitud de legalització

- transcorreguts 12 mesos des de la data de sol·licitud de legalització, la sol·licitud de bonificació tindrà el caràcter d'extemporània i es perdrà el dret a la bonificació.

L'aplicació d'aquesta bonificació estarà condicionada a que:

- la instal·lació solar no sigui obligatòria per normativa,*
- els col·lectors solars tèrmics disposin de la corresponent homologació per un organisme competent (Ministeri d'Indústria, Generalitat de Catalunya, Key-mark Management Organization, entre d'altres), en el cas d'instal·lacions de producció de calor,*

→ la instal·lació estigui degudament registrada s'hagi enregistrat la sol·licitud del RAC o RIPRE a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya,

- l'Ajuntament hagi acceptat, si escau, el comunicat d'obres que correspongui, havent-se practicat l'autoliquidació de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) i pagat el tribut corresponent,*

- el subjecte passiu justifiqui la seva participació econòmica, en el cas d'instal·*

lacions comunitàries, entenent aquesta com la participació directa o indirecta en el finançament de la inversió necessària;

- el subjecte passiu no sigui beneficiari/ària de la bonificació de l'IBI per la mateixa instal·lació i entitat,
- les instal·lacions solars s'integrin a l'edifici on es desenvolupi l'activitat o en altres edificis en règim de cessió de l'espai,

*Per a tots els usos excepte l'industrial, l'import de la bonificació acumulat en els tres anys no podrà superar l'import de la seva participació econòmica en el cas d'instal·lacions col·lectives o el cost de la instal·lació en el cas d'instal·lacions individuals. En el cas d'ús industrial, l'import de la bonificació acumulat en el període de bonificació serà el criteri més restrictiu dels següents: 12.000 € o el cost de la instal·lació. En tot cas **contrari**, s'haurà de reintegrar l'import econòmic corresponent a l'excés de bonificació, de forma proporcional a la participació.*

*A aquest efecte, **es considerarà sense IVA** el cost de la instal·lació - que **inclou** s'obté com a suma dels costos de subministrament, instal·lació i posada en marxa, **excloent** els cost de treballs previs, d'instal·lació de bateries o derivats del compliment d'altres exigències normatives. **es considerarà sense IVA**.*

Amb la sol·licitud de bonificació s'haurà d'adjuntar, de forma íntegra la següent documentació: La bonificació haurà de ser sol·licitada en el termini de sis mesos posteriors a la data de sol·licitud de legalització o registre d'alta de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya, adjuntant a la sol·licitud:

- a) una única instància de sol·licitud de bonificació per instal·lació segons model 1 publicat a <https://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca/>
- b) el document d'autoliquidació de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) que acrediti el seu pagament. Aquest extrem podrà ser verificat directament per l'administració, en cas de manca d'aportació pels interessats;
- c) la factura de l'empresa instal·ladora per al subministrament, execució i **posada** en marxa de la instal·lació, **desglossada per conceptes segons model 2 publicat a <https://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca/>**. Es requerirà una justificació addicional quan el cost de la instal·lació superi en més d'un 20% el pressupost presentat amb el Comunicat d'obres.
- d) l'acord de participació econòmica del/s sol·licitant/s i terceres parts implicades en l'execució de la instal·lació;
- e) en el cas de sistemes solars tèrmics:
 - el certificat final i d'especificacions tècniques de la instal·lació pera l'aprofitament d'energia solar tèrmica signat per la persona instal·ladora o el/la director/a de l'obra, segons model 3 publicat a <https://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca/>
 - el document d'acusament de rebuda de la declaració responsable per a instal·lacions tèrmiques en edificis emès per l'Oficina de Gestió Empresarial de la Generalitat de Catalunya;
- f) en el cas de sistemes solars fotovoltaics:
 - el certificat de direcció i Acabament de l'Obra signat per la Direcció d'Obra o Tècnic/a competent i
 - el document d'acusament de rebuda de la sol·licitud de l'autorització d'explotació definitiva per a la instal·lació generadora d'autoconsum **o registre d'Instal·lacions d'Autoconsum de Catalunya (RAC) o de producció en règim especial (RIPRE)**.

Seràn d'aplicació les condicions de la ordenança fiscal en vigor en la data d'admissió del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament.

Aquesta bonificació s'aplicarà a la quota resultant d'aplicar, si s'escau, les bonificacions regulades als apartats anteriors

B) Estableixin un pla de transport per als seus treballadors que fomenti el transport col·lectiu.

L'aplicació d'aquesta bonificació està condicionada a que:

- l'empresa tingui subscrit un conveni o contracte amb una empresa de transport urbà de viatgers.

- el pla de transport col·lectiu haurà de comprendre com a mínim la participació del 50% dels empleats de l'empresa, considerant qualsevol tipus de contracte

La bonificació haurà de sol·licitar-se dins del primer mes de l'exercici en què hagi de sortir efecte. No obstant l'anterior, per aquells supòsits en què no procedeixi l'aplicació de l'exempció per inici d'activitat prevista a l'article 6b) d'aquesta ordenança, la bonificació haurà de sol·licitar-se en el moment què es presenti la corresponent declaració d'alta en l'impost.

En tots dos casos, a la pertinent sol·licitud s'adjuntarà la documentació que a continuació es detalla:

- Conveni realitzat amb l'empresa de transport urbà per al període en què hagi de sortir efecte la bonificació.

- TC2 de l'empresa sol·licitant del mes de desembre anterior a la sol·licitud o certificat de l'administració de la Seguretat Social a la que correspongui l'empresa sol·licitant i en la que es faci constar el nombre de treballadors d'alta a 31 de desembre de l'any anterior a aquell en que hagi de sortir efecte aquesta bonificació.

- Certificació de l'empresa de transport acreditativa del nombre d'empleats beneficiats pel pla de transport corresponent al període en què hagi de sortir efecte la bonificació, així com el cost total anual del pla per a l'empresa a la plantilla de la qual pertanyin els treballadores usuaris del servei.

Aquesta bonificació s'aplicarà a la quota resultant d'aplicar, si s'escau, les bonificacions regulades als apartats anteriors.

5. Activitats econòmiques d'especial interès o utilitat municipal. Gaudiran d'una bonificació, de fins el 95 per cent, els subjectes passius que tributin per quota municipal i desenvolupin activitats econòmiques que siguin declarades d'especial interès o utilitat municipal per concórrer circumstàncies de foment de l'ocupació que justifiquin tal declaració. L'acord de declaració d'especial interès o utilitat municipal serà adoptat, per la Comissió del Consell Municipal que tingui la competència en matèria d'Hisenda, prèvia sol·licitud del subjecte passiu. La bonificació tindrà efectes durant un termini màxim de 5 anys.

A tal efecte, s'entendrà que es dona la circumstància de foment de l'ocupació en totes aquelles activitats econòmiques en què concorrin alguna de les situacions següents :

a. Que portin a terme una gran inversió en actius fixes a la ciutat de Barcelona, durant els dos primers anys des de la seva posada en marxa, per al desenvolupament d'activitat productiva, i amb la previsió de manteniment o ampliació durant els 5 anys objecte de les bonificacions.

El percentatge de bonificació a aplicar es farà d'acord amb el següent escalat:

<i>Percentatge</i>	<i>Import Inversió</i>
<i>50%:</i>	<i>entre 1 milió i 3 milions d'euros</i>
<i>75%:</i>	<i>entre 3 milions i 5 milions d'euros</i>
<i>95%:</i>	<i>més de 5 milions d'euros</i>

b. Que generin llocs de treball de qualitat a la ciutat de Barcelona durant els dos primers anys des de l'inici de l'activitat, i amb la previsió de manteniment o ampliació durant els 5 anys objecte de les bonificacions.

El percentatge de bonificació a aplicar es farà d'acord amb el següent escalat:

<i>Percentatge</i>	<i>Llocs de treball generats</i>
<i>50%:</i>	<i>entre 50 i 75 llocs de treball</i>
<i>75%:</i>	<i>entre 75 i 150 llocs de treball</i>
<i>95%:</i>	<i>més de 150 llocs de treball</i>

c. Que les seues corporatives o centres avançats de desenvolupament i innovació (hubs d'innovació) estableixin el seu domicili fiscal a la ciutat de Barcelona i creïn i mantinguin llocs de treball en els sectors estratègics establerts per l'Ajuntament de Barcelona, amb la previsió de manteniment o ampliació durant els 5 anys objecte de les bonificacions.

El percentatge de bonificació a aplicar serà del 50 per cent.

d. Que les empreses amb una proposta de model de negoci innovadora (startups), d'acord amb els criteris fixats per la Llei 28/2022, de 21 de desembre, de foment de l'ecosistema de les empreses emergents- estableixin el seu domicili fiscal a la ciutat de Barcelona i creïn i mantinguin llocs de treball amb previsió de manteniment o ampliació durant els 5 anys objecte de les bonificacions.

El percentatge de bonificació a aplicar serà del 50 per cent

L'apreciació de la concurrència d'aquestes circumstàncies es farà sobre la base d'un informe emès per Barcelona Activa, S.A., com a mitjà instrumental de l'Ajuntament encarregat de fomentar, facilitar, promocionar i impulsar tota classe d'actuacions generadores d'ocupació i d'activitat econòmica. Aquest informe serà renovat de forma anual per al gaudi de les successives anualitats de la bonificació, prèvia sol·licitud per part del subjecte passiu..

D'altra banda, no seran considerades "activitats econòmiques declarades d'especial interès les següents: les que tinguin relació o matrius en paradisos fiscals; les dedicades a producció o comerç de tabac, begudes destil·lades, armament i/o municions; els casinos i activitats d'apostes; les específicament adreçades a la pornografia, a facilitar l'accés o la descàrrega il·legal electrònica de dades; les dedicades al desenvolupament i/o execució de projectes, el resultat del qual limiti els drets individuals de les persones o violi els drets humans, perjudiqui el medi ambient o siguin socialment inadequats, o ètica o moralment controvertits. Tampoc ho seran les activitats "no admeses" per la Ordenança Municipal d'Activitats i Intervenció Integral de l'Administració Ambiental (OMAIIAA).

Així mateix, també quedaran excloses de la present bonificació aquelles empreses que hagin tingut, prèviament, domicili fiscal a la ciutat de Barcelona en els darrers 10 anys.

Art. 8è. Reduccions

1 . D'acord amb allò que preveu l'article 76è.1.9 de la Llei 41/1994, de 30 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a 1995, D'acord amb allò previst a la Nota Comú 2ª de la Divisió 6ena de la Secció 1era de les Tarifes de l'impost,

podran gaudir d'una reducció en la quota del present impost els subjectes passius titulars de locals on s'exerceixin activitats classificades a la indicada Divisió, afectats per obres a la via pública, de durada superior a 3 mesos. Aquesta reducció, establerta en relació amb la durada de les obres esmentades, es reconeixerà segons els percentatges i condicions següents:

Subjectes beneficiats: els i les titulars de locals on s'exerceixin activitats econòmiques que tributin per quota municipal que resultin afectats per obres en la via pública de durada superior a tres mesos.

Percentatges de reducció:

Obres amb durada de 3 a 6 mesos: 20%

Obres amb durada de 6 a 9 mesos: 30%

Obres amb durada de 9 a 12 mesos: 40%

La reducció en la quota es practicarà dins la liquidació de l'any immediatament següent a l'inici de les obres de què es tracti.

El procediment es realitzarà d'ofici pels Consells de Districte o a petició de la persona interessada, segons que preveu l'article esmentat de la Llei de pressupostos.

2. Així mateix, ~~de conformitat amb allò que preveu l'article 76è.1.9 de la Llei 41/1994, de 30 de desembre, d'acord amb allò previst a la Nota Comú 1ª de la Divisió 6ena de la Secció 1era de les Tarifes de l'impost, quan en els locals on s'exerceixen activitats classificades a l'esmentada divisió, 6a de la secció 1a de les Tarifes de l'impost, que tributin per quota municipal, es facin obres majors per a les quals es requereixi l'obtenció de la corresponent llicència urbanística i les quals tinguin una durada superior a tres mesos, sempre que per causa d'aquestes obres els locals estiguin tancats, la quota corresponent es reduirà en proporció al nombre de dies que el local estigui tancat.~~"

Aquesta modificació s'acompanya amb la següent motivació:

- Es dona una nova sistematització a l'article 7, d'acord amb les disposicions contingudes a l'article 88 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'hisendes locals, relatiu a les bonificacions obligatòries i potestatives de l'impost i s'afegeix un nou article 8 per recollir les reduccions que actualment es regulen conjuntament amb les bonificacions.

- S'afegeixen títols a les diferents bonificacions regulades per facilitar-ne la seva localització i identificació per part dels obligats tributaris.

- Es regula dins la bonificació relativa a la sostenibilitat ambiental un nou supòsit per als subjectes passius que estableixin un pla de transport col·lectiu per als treballadors, bonificació que s'introdueix amb un marcat caràcter de sostenibilitat i que s'articula de forma alternativa al possible gaudi de la bonificació per aprofitament solar. Així mateix, es modifiquen certs aspectes de la bonificació solar en la mateixa línia que modificacions introduïdes en l'OF reguladora de l'IBI (import màxim, aclariment documentació preceptiva).

- S'introdueix un nou supòsit de bonificació "business friendly" o per a l'atracció empresarial de la ciutat, en el marc de les possibilitats que atorga el TRLHL, prèvia declaració per part del Consell Municipal, de les activitats que es relacionen.

- Es regula el sistema d'aplicació de les diferents bonificacions, de conformitat amb el TRLHL, per dotar de major seguretat jurídica a la gestió tributària.

- Se suprimeix l'apartat b) relatiu a les reduccions i es crea un nou article per regular les mateixes. Així mateix, s'introdueixen canvis per simplificar la redacció i evitar redundàncies (per exemple, article 7.2.4).

1.- En relació amb aquest ampli conjunt de modificacions, considera aquest Consell Tributari que tant la reordenació de les bonificacions previstes en aquest article 7, incorporant una denominació específica, com l'eliminació del seu text actual de les reduccions, les quals passen a constituir un nou article 8 la redacció del qual s'aclareix i millora, constitueixen efectivament modificacions que contribueixen a incrementar la qualitat del text normatiu, facilitant la seva aplicació i contribuint a una major seguretat jurídica, per la qual cosa no procedeix fer al respecte cap observació de legalitat.

2.- Tampoc cal fer observacions sobre la modificació relativa a la referència expressa de la base d'aplicació de la bonificació per increment de plantilla (article 7.3), també prevista en l'article 88.2.b) in fine del TRLRHL.

3.- Quant a les modificacions introduïdes en la bonificació per la instal·lació de sistemes d'aprofitament de l'energia solar, ara configurada com a subapartat A) de la nova bonificació per sostenibilitat ambiental (article 7.4), amb caràcter alternatiu respecte a la nova bonificació per plans de transport que fomentin el transport col·lectiu del subapartat B) d'aquesta bonificació per sostenibilitat ambiental, s'ha de dir:

En primer lloc, que tant la instal·lació de sistemes d'aprofitament de l'energia solar com l'establiment de plans de transport dels treballadors que fomentin el transport col·lectiu, són dos de les circumstàncies expressament previstes en l'article 88.2.c) del TRLRHL com a habilitants per a l'establiment d'una bonificació potestativa el sostre màxim de la qual és el 50% de la quota corresponent. Per tant, el caràcter alternatiu d'ambdues bonificacions, agrupades sota la denominació comuna de bonificació per sostenibilitat ambiental, que resulta d'aquest sostre màxim legal, constitueix una opció de política legislativa plenament vàlida i obligada, si es vol mantenir el percentatge legal màxim de bonificació en tots dos casos.

En segon lloc, respecte de les modificacions introduïdes en determinats aspectes de la regulació de la bonificació per aprofitament de l'energia solar, en consonància amb les modificacions que al seu torn s'han introduït en la bonificació per aprofitament solar en l'OF 1.1 de l'Impost sobre béns immobles (IBI), resulten aplicables en aquest cas gran part de les observacions formulades en l'Informe d'aquest Consell relatiu a la modificació d'aquesta OF 1.1 per a 2024 (expedient CT 267-23), que es donen per reproduïdes.

No obstant això, cal assenyalar que en el text de l'OF de l'IAE que es proposa subsisteixen alguns termes i expressions, ja corregits en el text proposat de l'OF de l'IBI, i que també haurien de ser corregits o eliminats en aquesta proposta de modificació de l'OF de l'IAE. Concretament, respecte al període de gaudi de la bonificació, en la proposta d'OF de l'IAE es diu que serà de "tres anys", en lloc de "fins a un màxim de tres anys", que és la indicació correcta, malgrat la motivació expressa de coordinació de totes dues regulacions que fonamenta la proposta de modificació de l'IAE. El mateix ocorre amb la referència a la inclusió o no de l'IVA en l'import del cost d'instal·lació. IVA que s'exclou en tot cas en la regulació de l'IAE i que s'inclou no obstant això en la regulació de l'IBI quan la sol·licitud la realitza una persona física sense efectuar cap aclariment, això és, encara que sigui empresari, i, per tant subjecte passiu de l'IVA.

Una coordinació que, si bé és desitjable, no deriva de cap exigència de legalitat, ja que l'article 88.2. c) del TRLRHL que habilita als Ajuntaments per a l'establiment d'aquesta bonificació de l'IAE quan s'utilitzi o produeixi energia a partir d'instal·lacions per a l'aprofitament d'energies renovables o sistemes de cogeneració, es limita a declarar que *"A aquests efectes, es consideraren instal·lacions per a l'aprofitament de les energies renovables les contemplades i definides com a tals en el Pla de Foment de les Energies Renovables"*, i que *"Es consideraran sistemes de cogeneració els equips i instal·lacions que permetin la producció conjunta d'electricitat i energia tèrmica útil"*. L'especificació de la resta d'aspectes substantius o formals es remet a l'àmbit normatiu de l'OF corresponent (art. 88.3 del TRLRHL).

Així mateix, correspon assenyalar que s'ha estès a aquesta regulació de l'IAE el límit ("criteri" segons denominació poc afortunada de la proposta que hauria de ser suprimida) de *"12.000 euros o el cost de la instal·lació"* per a l'import acumulat de la bonificació durant el període de gaudi de la mateixa que l'Informe adjunt de l'Agència d'Energia de Barcelona recomana per a l'IBI en relació amb els immobles dels sectors industrial i terciari. Extensió que, no obstant això, constitueix una opció de política legislativa que entra dins de la capacitat normativa que el citat article 88.3 del TRLRHL reconeix als Ajuntaments en relació amb les bonificacions potestatives.

Finalment s'observa que, tant en la regulació de la bonificació per aprofitament d'energia solar proposada per a l'IBI com en aquesta proposta de regulació de l'IAE, s'incorpora un incís final segons el qual: *"Seran d'aplicació les condicions de l'ordenança fiscal en vigor en la data d'admissió del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament"*. Previsió que, tal com es fa en la referència a aquesta documentació que apareix en l'enumeració de les condicions per a l'aplicació de la bonificació, hauria d'incorporar l'expressió "que correspongui", o millor "o document d'intervenció administrativa que correspongui". D'igual forma, hauria de ser corregida l'expressió "Gaudiran" que s'utilitza en lloc de la més exacta "Podran gaudir".

4.- Pel que fa a la bonificació per establiment de plans de transport dels treballadors que fomentin el transport col·lectiu, alternativa B) de la bonificació per sostenibilitat ambiental de l'article 7.4 de l'OF que es proposa, com s'ha dit anteriorment, l'establiment d'aquesta mena de plans és una de les circumstàncies que expressament contempla l'article 88.2.c del TRLRHL com a habilitants per a l'establiment d'aquesta bonificació, per la qual cosa la seva introducció en l'OF amb caràcter alternatiu a la bonificació anterior, per a mantenir el percentatge legal màxim de bonificació permès, resulta plenament adequat a les previsions del TRLRHL.

Quant a la seva regulació concreta, es plantegen dubtes respecte al període de gaudi de la bonificació. D'una banda, s'estableix que la bonificació *"haurà de sol·licitar-se dins del primer mes de l'exercici en què hagi de sortir efecte"*, la qual cosa en principi fa pensar en un període d'aplicació limitat a un sol exercici. No obstant això, entre la documentació que s'ha d'adjuntar s'inclou *"el conveni realitzat amb l'empresa de transport urbà per al període en què hagi de sortir efecte la bonificació"*. Aquesta expressió, *"període en què hagi de sortir efecte la bonificació"*, fa pensar en la possibilitat d'un període de gaudi que pot comprendre diversos exercicis. L'anterior al·lusió al *"primer mes de l'exercici en què hagi de sortir efecte"*, no exclou el que aquest exercici sigui només el primer dels exercicis als quals s'aplica la bonificació.

Per consegüent, es recomana que la redacció definitiva de la bonificació aclareixi l'ús d'aquests termes, indicant expressament el període de gaudi de la bonificació i, en particular, si la bonificació té caràcter anual o no, si la sol·licitud ha de ser renovada cada exercici, i si la sol·licitud suposa l'aplicació provisional de la bonificació sense perjudici de les comprovacions administratives que corresponguin, tal com es preveu en la bonificació per increment de plantilla (article 7.3). Tot això per raons de seguretat jurídica i de coherència amb la finalitat de clarificació normativa i major facilitat d'aplicació que persegueix la modificació d'aquest article 7.

5.- Finalment, respecte a la introducció d'una nova bonificació per la realització de les *activitats econòmiques d'especial interès o utilitat municipal* que es detallen en l'últim número de l'article 7, justificada per la voluntat d'atreure activitat empresarial a la ciutat, d'acord amb el que estableix l'article 88.2.e) del TRLRHL, es realitzen les següents observacions:

a) En relació amb els efectes de la sol·licitud i l'aplicació temporal de la bonificació, s'observa que del conjunt de la regulació proposada es desprèn que la sol·licitud d'aquesta bonificació implica la sol·licitud de declaració d'utilitat pública de l'activitat econòmica desenvolupada. Aquesta declaració constitueix el pressupòsit de fet de la bonificació i es configura com un acte previ al de concessió de la citada bonificació en el si d'un mateix procediment. I que serà l'acte de concessió expressa de la bonificació el que fixarà els termes de gaudi de la mateixa en cada cas concret. Amb expressa indicació, entre altres extrems, del període màxim de gaudi, període que, segons s'indica, restarà subjecte a renovació anual, prèvia sol·licitud del subjecte passiu i informe a aquest efecte de Barcelona Activa.

Així es dedueix del paràgraf primer de la regulació de la bonificació que es proposa en relació amb el paràgraf que s'incorpora a continuació de l'enumeració de les circumstàncies materials que permeten el gaudi d'aquesta bonificació, segons el qual *“L'apreciació de la concurrència d'aquestes circumstàncies es farà sobre la base d'un informe emès per Barcelona Activa, S.A., com a mitjà instrumental de l'Ajuntament encarregat de fomentar, facilitar, promocionar i impulsar tota classe d'actuacions generadores d'ocupació i d'activitat econòmica. Aquest informe serà renovat de forma anual per al gaudi de les successives anualitats de la bonificació, prèvia sol·licitud per part del subjecte passiu..”*.

Aquesta regulació resulta adequada a les previsions del TRLRHL i és coherent amb l'experiència municipal en l'establiment de bonificacions d'aquest tipus.

Sense perjudici de la conveniència de substituir l'expressió “serà renovat” per la més correcta d' “haurà de ser renovat”.

b) Segons el text proposat, les circumstàncies de foment d'ocupació que justifiquen la declaració d'una determinada activitat econòmica com a “d'especial interès o utilitat municipal” i habiliten per al gaudi d'aquesta bonificació es donen quan concorri alguna de les quatre situacions que es detallen en la realització de qualsevol tipus d'activitat econòmica. Excepte aquelles activitats expressament excloses, i sempre que es tracti d'empreses que no hagin tingut prèviament domicili fiscal a la ciutat de Barcelona en els darrers 10 anys.

Aquestes situacions van referides temporalment, bé als dos primers anys de la posada en marxa dels actius fixos d'una gran inversió per al desenvolupament d'una activitat productiva a la Ciutat de Barcelona (article 7.5.a); o bé als dos primers anys d'inici de l'activitat en aquesta ciutat que generi llocs de treball de qualitat (7.5.b); o bé, en els supòsits de *hubs* d'innovació i de *startups* (article 7.5.c i d, respectivament), a l'establiment a la Ciutat de Barcelona del domicili fiscal unit a la creació i manteniment de llocs de treball.

Aquesta referència temporal de les anteriors situacions obliga a tenir en compte la possible compatibilitat d'aquesta bonificació amb la bonificació per increment de plantilla de l'article 7.3, així com la possible superposició amb l'exempció per inici d'activitat de l'article 6.

A tal efecte convé recordar: que la bonificació per increment de plantilla (article 7.3 de la proposta d'OF) s'estableix per als subjectes passius que *"hagin incrementat la mitjana de la seva plantilla de treballadors/es amb contracte indefinit durant el període impositiu immediat anterior a aquell en el qual se sol·licita la bonificació, en relació amb el període anterior a aquell"*, amb efectes exclusivament en l'exercici en el qual se sol·licita; i que l'exempció per inici d'activitat de l'article 6 de l'OF s'estableix per als subjectes passius que *"iniciïn l'exercici de la seva activitat en territori espanyol, a partir de 2003 i durant els dos primers períodes impositius d'aquest impost en què es desenvolupi l'activitat"*.

L'aplicació simultània o no de les bonificacions potestatives és precisament una de les qüestions que el ja citat apartat 3 de l'article 88 del TRLRHL difereix a l'OF corresponent, i un dels motius de la modificació de l'article 7 que es proposa, per la qual cosa aquest Consell considera que es tracta d'una qüestió rellevant que cal regular en l'ordenança.

Sobretot tenint en compte que l'últim paràgraf de l'article 88.2, e) TRLRHL que regula aquesta bonificació estableix amb caràcter obligatori, la seva aplicació sobre la quota resultant d'aplicar, si escau, les bonificacions a què es refereixen l'apartat 1 d'aquest article i els paràgrafs anteriors d'aquest apartat.

c) També es considera convenient, en nom de la seguretat jurídica, una major precisió en la determinació d'alguns conceptes com ara el de *"llocs de treball de qualitat"*, així com una millor delimitació de les activitats econòmiques excloses, que no inclogui expressions de difícil concreció com ara, per exemple, les activitats econòmiques dedicades al desenvolupament o execució de projectes els resultats dels quals *"siguin socialment inadequats, o ètica o moralment controvertits"*.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions realitzades i tinguts en compte, especialment, els advertiments assenyalats en els apartats quart i cinquè de les observacions, pot continuar la tramitació de l'ordenança projectada.

5.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.1, reguladora de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres. (Exp. 270/23)

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.1, reguladora de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres (ICIO). La sol·licitud d'emissió d'informe de 6 de setembre de 2023, s'acompanyà en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu, (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, (iii) informe justificatiu de 12 d'agost de 2023 de l'Agència d'Energia de Barcelona sobre la modificació relativa a la bonificació per la instal·lació de sistemes d'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol; i (iv) informe justificatiu de 14 de juny de 2023 denominat "*proposta d'actualització del mòdul d'aplicació de l'Ordenança 2.1 de l'ICIO per als expedients d'obres*", emès pel Servei Tècnic d'Inspecció de l'Institut Municipal d'Hisenda de Barcelona.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari afecta l'Ordenança fiscal (OF) vigent als articles 3 i 4 (actes subjectes i actes no subjectes, respectivament); l'article 5 (exempcions); l'article 7.4 (bonificació per la incorporació de sistemes d'aprofitament de l'energia solar) i l'article 1 de l'Annex A de l'OF (Base imposable. Valor del mòdul bàsic).

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004 pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació dels articles 3, 4, 5, 7.4 i art. 1 de l'Annex A de la referida OF la nova redacció dels quals és la següent (es marquen en color vermell i ratllats els canvis respecte a la redacció anterior):

1.- Modificació dels articles 3 i 4 de la OF vigent, relatives als actes subjectes i no subjectes, respectivament.

“Art. 3r. Actes subjectes.

Són actes subjectes tots aquells actes que compleixin el fet imposable definit en l'article anterior, i en concret:

a) Les obres de nova planta i d'ampliació d'edificis, o necessàries per a la implantació, l'ampliació, la modificació o la reforma d'instal·lacions de qualsevol mena. Així mateix, resten subjectes a l'impost les obres i instal·lacions de reforma destinades a canvi d'ús d'un local comercial.

b) Les obres de modificació o de reforma que afecten l'estructura, l'aspecte exterior o la disposició interior dels edificis, o que incideixen en qualsevol classe d'instal·lacions existents.

c) Les obres provisionals.

d) La construcció de guals per a l'entrada i sortida de vehicles de les finques a la via pública.

e) Les construccions, instal·lacions i obres fetes a la via pública per particulars o per les empreses subministradores de serveis públics, que corresponen tant a les obres necessàries per a l'obertura de cales i pous, col·locació de pals de suport, canalitzacions, connexions i, en general, qualsevol remoció del paviment o voreres, com les necessàries per a la reposició, reconstrucció o arranjament d'allò que s'hagi pogut malmetre amb les cales esmentades.

f) Els moviments de terres, com ara desmunts, esplanacions, excavacions, terraplenades, llevat que aquests actes estiguin detallats i programats com a obres incloses i per executar en un projecte d'urbanització o edificació aprovat o autoritzat.

g) Les obres puntuals d'urbanització no incloses en un projecte d'urbanització.

h) Les obres de tancament dels solaris o dels terrenys i de les tanques.

i) La nova implantació, l'ampliació, la modificació, la substitució o el canvi d'emplaçament de tota mena d'instal·lacions tècniques dels serveis públics, qualsevol que en sigui l'emplaçament.

j) Les instal·lacions de caràcter provisional.

k) La instal·lació, reforma o qualsevol altra modificació dels suports publicitaris visibles des de la via pública.

l) Les instal·lacions subterrànies dedicades als aparcaments, a les activitats industrials, mercantils o professionals, als serveis públics o a qualsevol altre ús a què es destini el subsòl.

m) La realització de qualsevol altre acte establert pels plans d'ordenació o per les ordenances que els siguin aplicables com a subjectes a llicència municipal comunicació prèvia, sempre que es tracti de construccions, instal·lacions o obres.

n) Les instal·lacions tècniques o industrials per a processos productius, sempre que requereixin obra o instal·lació.

*Art. 4t. Actes no subjectes.**Són actes no subjectes:*

- a) *Les obres a l'interior dels habitatges, locals, vestíbuls i escales comunitàries que no modifiquin la distribució, l'estructura o la façana, en edificis que no estiguin catalogats (A i B), protegits urbanísticament (C) o urbanísticament considerats de nivell D.*
- b) *La instal·lació de motors de petits aparells electrodomèstics i de ventilació dels habitatges.*
- c) *Les obres d'urbanització, de construcció o d'enderroc d'un edifici, en cas que siguin executades per ordre municipal amb la direcció dels serveis tècnics de l'Ajuntament.*
- d) *Les actuacions de neteja i arranjamet de jardins i solars que no impliquen tala d'arbrat.*
- e) *Les obres de supressió de guals per reposar la vorera i la modificació o reforma de guals per tal d'adaptar-los als requeriments de noves ordenances municipals.*
- f) *Les obres interiors per tal d'adequar en els edificis espais per a contenidors de recollida selectiva d'escombraries i aparcament de bicicletes.*
- g) *Les obres per treure rètols de publicitat.*
- h) *L'adequació a mesures d'aïllament tèrmic i acústic, sempre que aquestes actuacions no s'integrin en obres o construccions d'abast general.*
- i) ~~*Les construccions, instal·lacions i obres fetes a la via pública per particulars o per les empreses subministradores de serveis públics, que corresponen tant a les obres necessàries per a l'obertura de cales i pous, col·locació de pals de suport, canalitzacions, connexions i, en general, qualsevol remoció del paviment o voreres, com a les necessàries per a la reposició, reconstrucció o arranjamet d'allò que s'hagi pogut malmetre amb les cales esmentades.*~~
- j) *Desmantellament i modificació sense impacte visual de les instal·lacions de radiocomunicacions.”*

Aquesta modificació s'acompanya de la següent motivació:

“D'acord amb els articles 59.2 i 100 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de les hisendes locals i en virtut de la potestat tributària derivada dels ens locals, es deixa de considerar com a supòsit de no subjecció i, conseqüentment, torna a estar gravat, com ja ho havia estat abans de l'aprovació de l'OF 2.1 per a l'any 2016, la qual va ser objecte de modificació pel que fa al fet imposable consistent en les construccions, instal·lacions i obres fetes a la via pública per particulars o per les empreses subministradores de serveis públics, que corresponen tant a les obres necessàries per a l'obertura de cales i pous, col·locació de pals de suport, canalitzacions, connexions i, en general, qualsevol remoció del paviment o voreres, com a les necessàries per a la reposició, reconstrucció o arranjamet d'allò que s'hagi pogut malmetre amb les cales esmentades.”

Com és sabut, l'especificació d'actes subjectes i no subjectes té com a finalitat la clarificació de l'àmbit d'aplicació del fet imposable en aquells supòsits en els que es pot plantejar algun dubte sobre la seva subjecció a l'impost. La seva previsió expressa no suposa cap modificació del fet imposable pel que, tant la norma legal, en aquest cas el TRLRHL, com l'OF corresponent, que és el cas, poden incorporar-los.

El TRLRHL no contempla cap supòsit exprés de subjecció o no subjecció a l'ICIO que aclareixi el contorn del fet imposable que defineix al seu article 100, que no ha estat objecte de modificació. Per tant, la substitució proposada d'un supòsit de no subjecció per un altre de subjecció necessàriament ha de venir emparada en fets concloents que justifiquin aquest canvi de criteri com pot ser-ho, per exemple, la jurisprudència al respecte o una argumentació jurídica sòlida i convincent.

La potestat normativa de l'Ajuntament respecte de la determinació dels supòsits de subjecció i no subjecció s'ajusta als límits que deriven de la pròpia definició del fet imposable, pel que qualsevol modificació dels mateixos necessita una fonamentació precisa i suficient al respecte. Fonament que no consta a la proposta normativa que es presenta. El fet que es reprengui una regulació de l'OF anterior no és un fet concloent en aquest sentit i no es pot considerar motiu suficient per a emparar una modificació d'aquest tipus, la transcendència del qual resulta innegable. Per tant, aquest Consell considera necessari incorporar a la proposta normativa la justificació precisa que resulta exigible.

2.- Modificació del article 5. Exempcions.

“Estan exemptes de l'impost:

a) Les construccions, instal·lacions o obres de les quals sigui propietari l'Estat, les comunitats autònomes o les entitats locals, que, tot i estar subjectes a aquest impost, estiguin directament destinades a carreteres, ferrocarrils, ports, aeroports, obres hidràuliques, sanejament de poblacions i de les seves aigües residuals, encara que la gestió es porti a terme per organismes autònoms, tant si es tracta d'obres d'inversió nova com de conservació.

No gaudiran d'exempció les obres realitzades dins de l'àmbit portuari que no tinguin l'estricta consideració d'obres portuàries, i quina finalitat obeeixi a naturals i finalitats mercantils i econòmiques diferents, d'acord amb els articles 60 i 139 de la Llei de Ports de l'Estat. Aquest mateix criteri serà d'aplicació a d'altres infraestructures d'acord amb la legislació pròpia de cadascuna d'elles.

b) Les construccions, instal·lacions i obres de les quals sigui propietària la Santa Seu, la Conferència episcopal, les diòcesis, les parròquies i altres circumscripcions territorials, els ordes i congregacions religioses i els instituts de vida consagrada i les seves províncies i les seves cases, de conformitat amb l'apartat 1r lletra A) de l'article IV de l'acord entre l'estat espanyol i la Santa Seu sobre assumptes econòmics.”

Aquesta modificació s'acompanya de la següent motivació:

«La motivació respecte de l'eliminació de l'exempció de l'Església Catòlica en aquest impost troba la seva justificació en l'harmonització del règim fiscal de l'Església Catòlica amb el previst per a les entitats sense ànim de lucre, de conformitat amb el principi de no privilegi i no discriminació.

Tot i que formalment l'Ordre Ministerial de 5 de juny de 2001 encara no ha estat derogada –amb tota certesa, com a conseqüència de la finalització de la legislatura i entrada en funcions del Govern de l'Estat- sí que s'ha produït, -el 29 de març de 2023- el “canje de notes” entre el Govern espanyol i la Conferència Episcopal

Española, amb l'assentiment de la Santa Sede. És important recordar que una sentència del TJUE de data 27 de juny de 2017, ja havia procedit a restringir l'aplicació d'aquesta exempció, per ser contrària a l'article 107.1 del TFUE, a obres en comunitats, edificis destinats a activitats religioses i certes activitats "concertades", ja que segons la sentència del TJUE, aquestes no tenen la consideració d'activitat econòmica.

Per tant, hom pot considerar que, a dia d'avui, ja no es troba vigent l'exempció de l'ICIO respecte de l'Església Catòlica.»

Aquests arguments no poden ser acceptats per aquest Consell Tributari. En primer lloc, perquè l'Ordre ministerial de 5 de juny de 2001, com bé s'assenyala a la proposta, no ha estat derogada, pel que continua vigent. En segon lloc, perquè la STJUE de 27 de juny de 2017, no afecta a totes les obres, construccions o instal·lacions de les que sigui propietària l'Església Catòlica i demés entitats a les que es refereix el precepte sinó, exclusivament, a aquelles que es relacionen amb una activitat econòmica o empresarial en els termes que allà s'indiquen i que, en conseqüència, poden ser considerades ajuts d'Estat d'acord amb l'article 107 del TFUE. Concretament, la STJUE citada es refereix a l'exempció de "les obres realitzades en un immoble destinat a l'exercici d'activitats sense una finalitat estrictament religiosa".

El "canje de notes" entre el Govern espanyol i la Conferencia Episcopal Española, amb l'assentiment de la Santa Sede, constitueix en tot cas un acte preparatori d'una derogació o modificació que encara no s'ha produït. De la mateixa manera que la STJUE citada, si bé obliga a replantejar l'àmbit d'aplicació d'una exempció legalment configurada en termes molt genèrics, no impedeix de cap manera la seva aplicació. Per tant, aquest Consell considera que no resulta suficientment justificada la supressió de la citada exempció a l'OF considerada. Una supressió que, per altre banda, s'ha de recordar, mancaria totalment d'eficàcia pràctica, donada la naturalesa obligatòria, no potestativa, d'aquesta exempció.

3.- Modificació de l'article 7.4 . Bonificació per aprofitament d'energia solar.

"4. Podran gaudir d'una bonificació del 95% de la quota de l'impost les construccions, instal·lacions o obres que incorporin sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia solar.

L'aplicació d'aquesta bonificació estarà condicionada a que:

- *aquestes actuacions no s'integrin en obres o construccions d'abast general ni es realitzin als immobles obligatòriament, per prescripció legal,*
- *els col·lectors solars tèrmics disposin de la corresponent homologació per un organisme competent (Ministeri d'Indústria, Generalitat de Catalunya, Keymark Management Organization, entre d'altres), en el cas d'instal·lacions de producció de calor,*
- *la instal·lació estigui degudament registrada en l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya;*
- *l'Ajuntament hagi acceptat el comunicat d'obres que correspongui, havent-se practicat l'autoliquidació de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) i pagat el tribut corresponent;*

Aquesta bonificació serà concedida per l'òrgan que atorgui la llicència.

La bonificació haurà de ser sol·licitada per l'interessat abans de l'inici de les obres acreditant:

- a) document d'autoliquidació de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) que acrediti el seu pagament. Aquest extrem podrà ser verificat directament per l'administració, en cas de manca d'aportació pels interessats;
- b) memòria o projecte tècnic de la instal·lació, segons correspongui, signat pel/la tècnic/a competent **on s'inclogui el pressupost de la instal·lació, desglossat per conceptes (subministrament, instal·lació i posada en marxa) excloent costos de treballs previs, de bateries o derivats del compliment d'altres exigències normatives.**

Aquesta modificació s'acompanya de la següent motivació:

«D'acord amb els criteris de la gestió tributària i l'aplicació del benefici fiscal, cal procedir a la incorporació d'aquesta modificació per tal d'aclarir que s'entén per "cost d'instal·lació" i com s'ha de justificar a la documentació acreditativa.»

Cap observació específica requereix la modificació proposada, en consonància amb les modificacions introduïdes en les corresponents bonificacions previstes a les ordenances fiscals de l'IBI i l'IAE per a 2024, que ja han estat objecte d'informe per aquest Consell Tributari.

4.- Modificació de l'article 1 de l'Annex A de la OF (Base imposable. Valor del mòdul bàsic).

"1. La base imposable es determina mitjançant el producte del nombre de metres quadrats de superfície construïda o reformada pel valor en €/m² assignable a cada grup.

El valor del mòdul bàsic és de 866,04 €/m² sobre el qual s'aplicaran els coeficients següents

Grup	Tipus d'edificació	Coeficient	Valor €/m ²
I	Arquitectura monumental	2,75	2.381,61
II	Hotels de 5 estrelles	2,55	2.208,40
III	Cinemes. Discoteques. Clíniques i hospitals. Balnearis. Biblioteques. Museus. Teatres. Estacions de transports. Presons. Hotels de 4 estrelles	2,25	1.948,59
IV	Laboratoris. Edificis d'oficines. Habitatge de més de 130 m ²	2,15	1.861,98
V	Hotels de 3 estrelles. Dispensaris i centres mèdics. Residències geriàtriques. Habitatges de 90 a 130 m ²	1,65	1.428,96
VI	Hotels de 2 estrelles. Escoles. Residències d'estudiants. Habitatges inferiors a 90 m ²	1,30	1.125,86
VII	Hotels d'una estrella. Pensions i hostals. Habitatges protegits	1,00	866,04
VIII	Edificis industrials. Magatzems, Centres i locals comercials. Pavellons esportius coberts	0,85	736,13
IX	Aparcaments, garatges	0,55	476,32
X	Parcs infantils a l'aire lliure. Piscines, instal·lacions esportives descobertes i similars	0,30	259,81

Aquesta modificació s'acompanya de la següent motivació:

“Es tracta d'uns mòduls que, des de 2009, no han estat objecte de revisió i resulta peremptori una actualització per tal d'adequar-los a la inflació produïda en aquests anys, així com harmonitzar-los amb els preus de referència de la Inspecció d'hisenda municipal, així com amb els preus de Butlletí Econòmic de la Construcció.”

Tampoc es realitza cap observació respecte a aquesta proposta de modificació, la seva justificació es troba suficientment documentada a l'informe del Servei Tècnic de la Inspecció del IMHB que s'acompanya.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions realitzades i tinguts en compte, especialment, els advertiments de legalitat assenyalats en els apartats 1 i 2 de les observacions, pot continuar la tramitació de l'ordenança projectada.

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.2, reguladora del recàrrec a l'impost sobre les estades en establiments turístics. La sol·licitud d'emissió d'informe de 6 de setembre de 2023 s'acompanyà en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, i (iii) informe justificatiu de 28 de juliol de 2023 de la Direcció de Turisme.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004 pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents consideracions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

II.- Consideracions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 2 de la referida OF la nova redacció del qual és la següent:

“Article 2. Fet imposable, tipus de gravamen, i quota

1. Constitueix el fet imposable d'aquest recàrrec l'estada, per dies o fraccions, amb pernoctació o sense, que fan els subjectes passius en els establiments i equipaments turístics gravats en els mateixos termes que fa l'impost sobre les estades en establiments turístics, situats a la ciutat de Barcelona.

2. L'import del recàrrec previst en aquesta ordenança es determinarà d'acord amb el tipus d'establiment o equipament turístic on es realitzi el fet imposable, d'acord amb les tarifes següents:

<i>Tipus d'establiment</i>	<i>Recàrrec "Barcelona ciutat"</i>
<i>1. Hotel de 5 estrelles, gran luxe, càmping de luxe i establiment o equipament de categoria equivalent</i>	<i>3,25 €</i>
<i>2. Hotel de 4 estrelles i 4 estrelles superior, i establiment o equipament de categoria equivalent</i>	<i>3,25 €</i>
<i>3. Habitatge d'ús turístic</i>	<i>4,00 €</i>
<i>4. Resta de càmpings i resta d'establiments i equipaments</i>	<i>3,25 €</i>
<i>5. Embarcació de creuer</i>	
<i>- Més de 12 hores</i>	<i>3,25 €</i>
<i>- 12 hores o menys</i>	<i>4,00 €</i>

3. La quota tributària del recàrrec s'obté de multiplicar el nombre d'estades per l'import establert a l'apartat anterior.

4. La recaptació dels imports recaptats en concepte d'aquest recàrrec s'instrumentarà mitjançant un conveni formalitzat entre l'Ajuntament de Barcelona i l'Agència Tributària de Catalunya, en el qual s'acordaran els terminis i condicions de les transferències a efectuar, així com el càlcul dels costos suportats per aquesta última per la gestió i recaptació del recàrrec."

El Consell Tributari s'ha pronunciat sobre la possibilitat de l'establiment d'aquest tribut, per part de l'Ajuntament de Barcelona, així com del seu règim jurídic, a l'informe emès a l'expedient 96/20 de 29 d'abril de 2020 al que ara es fa remissió. En particular, la Llei 5/2020, de 29 de març, de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic i de creació de l'impost sobre instal·lacions que incideixin en el medi ambient, a l'article 5, sota el títol de "Modificació de la Llei 5/2017 amb relació a l'impost sobre les estades en establiments turístics", preveu en el seu punt 4 que:

"4. S'afegeix un article, el 34 bis, a la Llei 5/2017, amb el text següent:

Article 34 bis. Recàrrec per a la ciutat de Barcelona

1. L'Ajuntament de Barcelona pot establir, per ordenança municipal, un recàrrec sobre les tarifes establertes en l'apartat 1 de l'article 34 per a Barcelona ciutat. L'aprovació d'aquest recàrrec s'ha d'ajustar als requisits, els límits i les condicions següents:

a) L'import màxim del recàrrec per a cada categoria d'establiment es fixa en 4 euros."

D'acord amb aquesta previsió, la proposta normativa de l'OF 2.2 sotmesa a informe del Consell Tributari s'adequa plenament a la norma legal transcrita així com, tal i com es regula a l'article 1 de l'ordenança reguladora del recàrrec, als articles 2 i 38 del TRLRHL respecte de la potestat per a establir recàrrecs. Tot això partint dels articles 137, 142 i 133.1 i 2 de la Constitució Espanyola.

III.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, un cop considerades les observacions realitzades, pot continuar la tramitació de l'ordenança projectada.

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'art. 47.1 b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet Informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.1, reguladora de les taxes per serveis generals. La sol·licitud d'emissió d'informe de 6 de setembre de 2023 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta; (iii) estudi econòmic i annex de la taxa pel servei d'emissió d'informes, reproduccions i altres documents d'àmbit general i de la taxa pel servei de reproduccions i altres documents del Sistema Municipal d'Arxius; (iv) proposta de text del projecte normatiu de la taxa pels serveis de l'Arxiu Municipal de compulses de documents i emissió de certificats a instància de particulars per presentar a Administracions alienes a l'Ajuntament de Barcelona; de fotocòpies, amb exclusió dels documents que la seva reproducció tingui establerta una tarifa específica; d'impressió en paper d'imatges ja digitalitzades; de reproducció de plànols en paper; de reproducció de microfilm i de digitalitzacions en blanc i negre i color; (v) estudi econòmic i financer de la taxa per l'obtenció dels informes d'accidents i informes tècnics de patrulla de la Guàrdia Urbana; (vi) estudi econòmic financer de la taxa per l'anàlisi d'alcoholèmies i drogo-test; (vii) estudi econòmic financer de la taxa per concessió de targetes per a les carabines i pistoles d'aire comprimit; estudi econòmic financer de la taxa per llicències, informes i altres prestacions relatius a l'àmbit de prevenció i seguretat; (viii) estudi econòmic financer de la taxa per informes de plans d'autoprotecció per la protecció civil i per l'expedició d'informes tècnics amb la intervenció del Servei d'SPCPEIS; (ix) informe justificatiu sobre les taxes de les sol·licituds d'autorització sanitària de funcionament per a les activitats de tatuatges, pírcing, micropigmentació i tècniques assimilables, i duplicats o de modificacions de l'autorització ja atorgada; (x) informe tècnic-econòmic sobre les taxes de les sol·licituds d'autorització sanitària de funcionament per a les activitats de tatuatges, pírcing, micropigmentació i tècniques assimilables, i duplicats o de modificacions de l'autorització ja atorgada; i (xi) informe per incloure noves taxes i modificar-ne d'existents, a les ordenances fiscals 2.1, 2.5 i 3.1 per a l'any 2024, signat per la Gerència de l'Àrea de Recursos i Transformació Digital en data 26 de juliol de 2023.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

Les modificacions de les taxes de serveis generals que se sotmeten a examen del Consell Tributari no contenen canvis substancials reguladors, sinó que suposen fonamentalment l'adaptació de les tarifes als costos i despeses dels serveis que presta l'Ajuntament.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer. En el present supòsit, al tractar-se d'una Ordenança fiscal reguladora de taxes per la prestació de serveis, l'estudi econòmic financer haurà de tenir en compte, fonamentalment, el valor de mercat, i els costos i despeses que suposa per a l'Ajuntament.

III.- Observacions

1.- Els canvis més importants de l'Ordenança 3.1, reguladora de les taxes per serveis generals són la modificació del seu article 2, relatiu al fet imposable, i la de l'art. 5, que regula les exempcions.

A l'article 2 es modifica l'apartat 2.f, on s'inclouen els mots "*filmacions*" i "*sessions fotogràfiques*". Al mateix apartat f) s'inclou un nou subapartat i). Aquest apartat f) i el seu subapartat i) resten redactats de la forma següent, respecte a la constitució del fet imposable:

*"Les autoritzacions de sol·licituds d'ocupació de la via pública per a rodatges de pel·lícules, **filmacions**, i sessions fotogràfiques, mudances, bastides, grues i reserves. Les autoritzacions, llicències, i la gestió administrativa-tècnica de les comunicacions prèvies dels aprofitaments de la via pública derivats de l'ocupació per rodatges, **filmacions i sessions fotogràfiques**, mudances, grues mòbils autotopulsades, activitats auxiliars per bastides i reserves d'estacionament per maquinària de treball i vehicles concretades a aquesta ordenança. S'entén per:*

i.- Ocupacions de l'espai públic per rodatges, filmacions o sessions fotogràfiques. Ocupacions de l'espai públic per a la realització de rodatges de pel·lícules, vídeos, reportatges, enregistraments televisius i sessions fotogràfiques (per qualsevol sistema tècnic de gravació, rodatge o fotogràfic, inclòs el vol de drons...)"

La modificació de l'art. 5, que regula les exempcions, deriva de la realitzada sobre el fet imposable. Al seu apartat 2, es diu que estaran exempts de la taxa, entre d'altres activitats, les "*filmacions*", fet que no contemplava l'ordenança anterior. I a l'apartat 2.1) estén l'exempció que contempla al supòsit que l'activitat consisteixi en "*filmacions*".

Les esmentades modificacions de l'ordenança suposen un aclariment, a l'incloure, tant en el fet imposable, com a les exempcions, activitats anàlogues a les ja regulades.

2.- Les modificacions introduïdes a la resta de taxes enumerades a l'encapçalament d'aquest informe, afecten exclusivament a les seves tarifes, derivades dels costos i despeses que la prestació dels serveis suposen per a l'Administració. Els estudis econòmics financers que acompanyen cadascuna de les propostes de modificació de tarifes són amplis i suficients.

3.- L'únic dubte que planteja a aquest Consell la motivació de la modificació de la taxa per concessió de targetes per a les carabines i pistoles d'aire comprimit és el següent: a l'apartat 2.1 de l'estudi, relatiu al fet imposable, es diu que d'acord amb les disposicions d'aplicació, les armes han d'estar documentades, sense que s'estableixi cap excepció. Unes, de classe A), que s'han de renovar cada any, i les de classe B), que no la precisen anual, sinó una sola vegada. A l'apartat III de l'estudi, al final, es diu: "*La taxa de cobertura s'estableix en un 95% ja que l'ajuntament no considera prioritari l'obtenció d'aquestes targetes per aquesta modalitat d'armes*". Entenem que caldria aclarir el significat d'aquesta afirmació, especialment si es vol referir a la dispensació de l'obtenció de la targeta, que s'hauria de motivar, o a l'import de la tarifa.

IV.- Conclusió

El Consell Tributari informa que, un cop considerades les observacions realitzades, la proposta de text de l'ordenança fiscal sotmès a la seva consideració, pot continuar la seva tramitació.

8.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.2, reguladora de les taxes pels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament. (Exp. 273/23)

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.2, reguladora de les taxes pels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament. La sol·licitud d'emissió d'informe de 6 de setembre de 2023 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) proposta de text de projecte normatiu; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, i (iii) informe de juliol de 2023 denominat "Taxa per serveis de protecció civil, prevenció, extinció d'incendis i salvament" de la Gerència d'Àrea de Seguretat, Prevenció i Convivència.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis respecte del text normatiu de l'Ordenança fiscal número 3.2, referents a l'actualització de certes taxes, a l'anul·lació d'un concepte tarifari i a la introducció de cinc conceptes tarifaris nous.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 6è ("Tarifes" pel servei d'extinció d'incendis) de la referida OF, en aquests tres aspectes:

1.- Actualització de certes taxes especificades en l'article 6è. Aquesta actualització afecta a la majoria de les actuals tarifes, tret de les contingudes en els sis epígrafs

de l'apartat 4.4 (“*Carros amb bombes de vapor o manuals*”), en els sis epígrafs de l'apartat 4.5 (“*Camions i automòbils*”), i en els apartats 5.1, 5.2 i 6 pertanyents a la rúbrica “*Espai Bombers – Parc de la Prevenció*”.

En els restants apartats i epígrafs de l'article 6è, l'actualització tarifària que es proposa no és superior en cap cas al 1%.

2.- S'incorporen un total de cinc elements nous que són objecte d'introducció de nous epígrafs tarifaris. En concret, dins de l'apartat 2, s'inclouen els epígrafs 2.4 (“*Autoescala inferior a 30m*”), 2.5 (“*Autoescala superior o igual a 30m*”), i 2.8 (“*Grua*”). I dins de l'apartat 4, s'inclouen els epígrafs 4.5.7 (“*Autobomba Delahaye BH43 [Genoveva]. Mínim 4 hores [no inclou el transport fins al lloc on es requereixi]*”), i 4.5.8 (“*Autobomba Rural Pesada Pegaso B39. Mínim 4 hores [no inclou el transport fins al lloc on es requereixi]*”).

3.- I, finalment, es proposa l'eliminació de l'element especificat a l'epígraf 2.11 (“*Embarcació pneumàtica. Per hora o fracció*”), donat que no és propietat de l'Ajuntament de Barcelona, doncs es vincula al conveni de col·laboració amb l'Autoritat Portuària.

Totes les anteriors propostes apareixen degudament motivades a l'informe que es presenta des de l'Àrea de Seguretat, Prevenció i Convivència, garantint, en especial, l'adequació de totes les tarifes al principi d'equivalència.

Aquest Consell Tributari considera que les modificacions proposades s'ajusten a dret, pel que no procedeix realitzar cap retret.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari considera que la proposta de text de l'ordenança sotmesa a la seva consideració, pot continuar la seva tramitació.

9.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.3, reguladora de les taxes per serveis urbanístics. (Exp. 274/23)

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.3, reguladora de les taxes per serveis urbanístics. La sol·licitud d'emissió d'informe de 6 de setembre de 2023 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, i (iii) informe del Departament de Llicències d'Activitats (Gerència d'Àrea d'Urbanisme i Habitatge) de data 27 de juliol de 2023.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari proposa només un canvi respecte del text normatiu de l'Ordenança fiscal número 3.3, canvi que no suposa un increment de tarifes ni de costos per l'Administració municipal.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de la lletra e), de l'apartat 2.10, del Epígraf II ("Activitats, establiments i instal·lacions"), de l'Annex que conté les tarifes, en el següent sentit:

Supressió del mot “*previ*” de la descripció del concepte subjecte a tarifa. Així, la redacció actual que es refereix a “*qualsevol altre informe previ d’activitats*”, es modificaria proposant aquest altre text: “*qualsevol altre informe d’activitats*”.

Aquesta supressió es justifica perquè un informe sobre una activitat o sobre un aspecte normatiu d’una activitat, pot ser o no previ a un altre acte administratiu, per la qual cosa resulta innecessari la referència de que l’informe sigui previ.

La proposta apareix degudament motivada en l’informe que es presenta des de la Gerència d’Urbanisme.

Aquest Consell Tributari considera que la modificació proposada s’ajusta a dret, pel que no procedeix realitzar cap retret.

IV.- Conclusió

Per tot el que s’ha dit, el Consell Tributari considera que la proposta de text de l’ordenança sotmesa a la seva consideració pot continuar la seva tramitació.

10.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.6, reguladora de les taxes de mercats. (Exp. 275/23)

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.6, reguladora de les taxes de mercats. La sol·licitud d'emissió d'informe de 6 de setembre de 2023 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, i (iii) informe justificatiu tècnic econòmic de 28 de juliol de 2023 emès per l'Institut Municipal de Mercats de Barcelona.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis respecte del text normatiu de l'Ordenança fiscal número 3.6, referents a la modificació de l'article 8è i a l'actualització de les tarifes.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 8è ("Règim dels serveis complementaris dels mercats de zona i especials") de la referida OF, en aquests tres aspectes:

1.- Lletres c). Actualment, són a càrrec dels titulars de llicències d'ús en els mercats, "el consum d'aigua, gas, electricitat i, si s'escau, altres subministraments de

cada parada”. La modificació proposa substituir aquest últim incís per “*altres subministraments comuns de cada mercat, així com els particulars de cada parada*.”

2.- Lletra d). S’inclou com a novetat, a càrrec d’aquells titulars, “*el servei de vigilància dels mercats*”.

3.- Lletra e). També s’inclou com a novetat, a càrrec dels mateixos titulars, “*les despeses de manteniment dels mercats*”.

La introducció d’aquests nous conceptes queden justificats amb la intenció de detallar més específicament allò que va a càrrec del titular per donar més seguretat jurídica. Doncs bé, en atenció precisament amb aquest objectiu caldria una justificació més complerta de l’abast de la reforma.

D’altra banda, es proposa la modificació de les tarifes que consten en l’Annex de la OF 3.6. L’informe constata que, a causa de la COVID, els anys 2020 i 2021 es reverteix la situació anterior de suficiència dels ingressos, situació que s’arrossega malgrat la revisió de tarifes realitzada el 2023. Per tal motiu, es proposa un augment de les tarifes del 5%, amb l’objectiu d’equilibrar els ingressos i les despeses.

Totes les anteriors propostes apareixen degudament motivades en l’informe que es presenta des de la Gerència de l’Institut Municipal de Mercats de Barcelona.

IV.- Conclusió

Per tot el que s’ha dit, el Consell Tributari considera que la proposta de text de l’ordenança sotmesa a la seva consideració, pot continuar la seva tramitació, amb les observacions posades de relleu en el cos del present informe.

11.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.8, reguladora de les taxes per prestacions de la Guàrdia Urbana i circulacions especials. (Exp. 276/23)

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.8, reguladora de les taxes per prestacions de la guàrdia urbana i circulacions especials. La sol·licitud d'emissió d'informe de 6 de setembre de 2023 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) proposta normativa de l'ordenança fiscal; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, i (iii) document de juliol de 2023 denominat "Taxa per prestacions de la Guàrdia Urbana i circulacions especials" de la Gerència d'Àrea de Seguretat, Prevenció i Convivència.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis respecte del text normatiu de l'Ordenança fiscal número 3.8, referents a l'actualització de les tarifes, amb la inclusió d'una nova tarifa.

II.- Sobre la legalitat del projecte normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de les tarifes que formen part de l'Annex de la referida OF, en aquests dos aspectes:

1.- Actualització de totes les tarifes per adequar-les al principi d'equivalència. Les tarifes que experimenten un increment major son la 2.4 (autorització anual "*per*

circular un vehicle especial sense càrrega i sense acompanyament) i la 2.5 (autorització anual *“per circular un vehicle especial amb càrrega i itinerari exclusiu de Ronda Litoral [B-10] Sud fins el Port de Barcelona”*). Per a la 2.4 l'increment que es proposa és del 14,46%, mentre que per a la 2.5 és del 7,02%.

2.- S'incorpora a l'epígraf 1.2 un nou concepte tarifari: *“Per servei, sotsinspector”*, amb una tarifa de 75,67 €.

Totes les anteriors propostes apareixen degudament motivades a l'informe que es presenta des de l'Àrea de Seguretat, Prevenció i Convivència, garantint, en especial, l'adequació de totes les tarifes al principi d'equivalència.

Aquest Consell Tributari considera que les modificacions proposades s'ajusten a dret, pel que no procedeix realitzar cap retret.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari considera que la proposta de text de l'ordenança sotmesa a la seva consideració, pot continuar la seva tramitació.

12.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. (Exp. 277/23)

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. La sol·licitud d'emissió d'informe de 6 de setembre de 2023 s'acompanyà en la mateixa data i es completà en 8 de setembre de 2023 i 22 de setembre de 2023 amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta; (iii) informe tècnic de 26 de juliol de 2023 de la Gerència de Serveis Urbans de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins sobre l'impacte econòmic de la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10; (iv) informe justificatiu de 26 de juliol de 2023 de la Gerència de Serveis Urbans de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10; (v) proposta normativa de la Gerència de Serveis Urbans de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins; (vi) memòria justificativa d'1 de setembre de 2023 de la Gerència de l'Institut Municipal del Paisatge Urbà i la Qualitat de Vida del projecte d'Ordenança fiscal reguladora de la taxa per l'aprofitament publicitari del domini públic mitjançant lones publicitàries de gran format; (vii) informe tècnic-econòmic de 1 de setembre de 2023 de la Direcció de Serveis de Recursos de l'Institut Municipal del Paisatge Urbà i la Qualitat de Vida per a la determinació de la quantia de la taxa per aprofitament especial del domini públic derivat de la instal·lació de lones publicitàries; (viii) proposta normativa de 9 de juny de 2023 de l'Institut Municipal de Paisatge Urbà; (ix) informe justificatiu de juliol de 2023 de la Direcció de Serveis de Gestió Econòmica i Control de Recursos; (x) proposta normativa de la Direcció de Serveis de Gestió Econòmica i Control de Recursos, i (xi) informe justificatiu de 21 de setembre de 2023 de la Direcció de Planificació Estratègica i Fiscalitat de la Gerència de Pressupostos i Hisenda relatiu a la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, taxa per l'aprofitament especial o privatiu del domini públic (terrasses i vetlladors).

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis en els art. 2, 3, 5, 7, 8 i 9 de la taxa prevista a l'OF 3.10 i també introdueix modificacions en les disposicions addicionals primera i segona d'aquesta ordenança.

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança i en el cas de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic, o per finançar total o parcialment els nous serveis, els informes tècnic econòmics en els quals es posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost exigits per l'article 25 del TRLRHL.

Sense perjudici del que s'ha afirmat el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

Es proposa la modificació dels articles 2, 3, 5, 7, 8 i 9 que recauen sobre aspectes fonamentals del règim jurídic de la taxa prevista en l' OF 3.10 que es refereixen tant als elements de la seva identificació com als corresponents de quantificació. Així mateix es proposa la modificació de les disposicions addicionals primera i segona de la referida OF. La nova redacció dels quals és la següent:

A) "Art. 2n. Fet imposable.

1. Constitueix el fet imposable la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació de serveis de gestió municipal sobre el domini públic estatal.

2. A aquests efectes s'entén per:

*1. Ocupacions de l'espai públic per mudances: Ocupacions de l'espai públic per trasllat o canvi dins del terme municipal de Barcelona, o entre aquest i altres localitats **i viceversa**, de tota mena de mobiliari usat i dels seus complements (robes, paraments, aixovar domèstic, objectes ornamentals així com material d'oficina, documents i biblioteques, entre altres) o algunes de les operacions complementàries de trasllat, com ara inventari, preparació, desarmat i armat, embalatge i desembalatge, càrrega i descàrrega, estiba, condicionament, manipulació, dipòsit i emmagatzematge.*

2. (.../...)

3. (.../...)

4. Ocupacions per reserves d'estacionament de maquinària de treball i vehicles no inclosos en altres apartats: Tota ocupació temporal de la calçada i espais de la via aptes per a la circulació de vehicles a motor i persones per:

a)

*b) Altres usos temporals que requereixin una ocupació de l'espai públic **i que no constitueixin reserva d'estacionament de les reserves de vehicles** per*

facilitar l'encotxament, desencotxament i transport de persones per esdeveniments socials, culturals, congressos acadèmics, comercials o lúdics.

5. Ocupacions de l'espai públic per lones publicitàries sobre bastides tubulars destinades a la rehabilitació de façanes o sobre tancats de protecció de tota classe d'obres.

1.- En els números 1.1 i 1.4 b) es realitzen precisions que no afecten el règim jurídic de la taxa sinó que aclareixen la redacció de la norma eliminant termes innecessaris (1.1) i reiteratius (1.4 b).

2.- En el número 5 s' incorpora un supòsit d' ocupació del domini públic local que suposa una especificació del fet imposable. Cap problema presenta aquesta proposta en la mesura que s' adapta plenament als articles 2 a) de la LGT i 20.1 del TRLHL. En efecte, en aquests darrers preceptes, l' element objectiu del fet imposable tipifica dues situacions: la primera, es relaciona amb la utilització privativa de béns demaniais i la segona, exigeix l' aprofitament especial derivat d' aquests últims. Es tracta de dos fets diferents ja que un d' ells requereix la seva utilització per part d' un subjecte, és a dir, el seu ús particular, exclusiu i excloent, mentre que l' altre supòsit requereix que de la seva existència en resulti un benefici, aprofitament, per a un subjecte. Són dos fets jurídics que només comparteixen la necessitat que existeixin béns de domini públic, en aquest cas local, respecte dels quals els subjectes es troben en situacions diferents.

Doncs bé, en el cas concret, la pròpia lletra de la norma es refereix a "*Ocupacions de l'espai públic*" i el terme "ocupació" significa "*Omplir un espai o lloc*", "*instal·lant-s'hi*", (DLE), de manera que des d'aquesta perspectiva suposa la utilització particular, privativa d'un bé i, en conseqüència, si aquest últim té la qualificació de domini públic local en els termes previstos a l'article 20.1 del TRLRHL es realitza el pressupost de fet al qual s' ha fet referència. A aquests efectes cal tenir en compte que el mateix text refós a l'article 20.3 s) disposa expressament que:

*"Conforme a lo previsto en el apartado 1 anterior, las entidades locales podrán establecer tasas por cualquier supuesto de utilización privativa o aprovechamiento especial del dominio público local, y en particular por los siguientes:
(...)
s) Instalación de anuncios ocupando terrenos de dominio público."*

Sense oblidar que l' article 20.4 x) del mateix text legal esmentat disposa a més que es pot establir taxes:

*"por cualquier supuesto de prestación de servicios o de realización de actividades administrativas de competencia local, y en particular por los siguientes:
(...)
x) Utilización de columnas, carteles y otras instalaciones análogas para la exhibición de anuncios"*.

Precepte aquest últim que completa l' anterior i que sembla ratificar la possibilitat prevista en el número i lletra de l' article 20 esmentat anteriorment. Com a conclu-

sió cal doncs afirmar que l'especificació regulada a l'article 2.5 del projecte d'ordenança, des d'aquesta perspectiva, s'adapta plenament a l'article 20.3 del TRLHL.

Així s'ha pronunciat el Consell Tributari en l'expedient 970/21, al qual es fa remissió, en el que es fonamenta i declara que no hi cap l'establiment d'una taxa per utilització privativa del domini públic *“per publicitat visible des de la via pública i situada en terrenys o espais de propietat privada”*. Precisament, i conseqüència de l'anterior, es planteja *“el problema de determinar si les bastides que es col·loquen per la restauració o rehabilitació d'edificis o façanes, s'entén situades al domini públic local o a la propietat privada”*. Doncs bé, s'assenyala en el citat Informe, sobre la base dels articles 2 a) y 3 B) de l' OF 3.10 y de l'article 34 de l'ordenança sobre l'ús de les vies i els espais públics (OUVPEP), que *“El problema que llavors es planteja és si la publicitat instal·lada sobre les esmentades bastides es considera que està situada sobre domini públic o sobre la propietat privada. Sembla, d'acord amb els preceptes citats de l'OF 3.10, i de l'OUVPEP que les bastides es considera que estan situades sobre el domini públic i, en conseqüència, també ho estaria la publicitat que suportessin.”* I conclou que *“L'establiment d'una taxa per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic per la instal·lació de publicitat en espais de domini públic s'ajusta al que estableix l'art. 20.3 del TRLRHL”*.

Per tot això no es realitza cap retret d'il·legalitat sobre aquest aspecte concret.

B) “Art. 3r. Supòsits de no subjecció.

No es meritaran les taxes, amb independència de l'obligació de sol·licitar la llicència corresponent, en les utilitzacions o aprofitaments següents:

1. *Els guals corresponents als edificis historicoartístics o monumentals, mentre estiguin en obres.*
2. *(.../...)*
3. *(.../...)*
4. *(.../...)*
5. *L'ocupació de la via pública per al rodatge, **filmació o sessió fotogràfica, sempre que no tinguin finalitat lucrativa**, sens perjudici de l'obligatorietat d'obtenir la pertinent autorització municipal i de pagar els serveis que, amb tal motiu, es requereixin, com també les despeses originades pel deteriorament i els desperfectes que s'hi puguin causar.*

(.../...)

*14. **L'ocupació de la via pública per lones amb publicitat institucional sobre bastides tubulars destinades a la rehabilitació de façanes o sobre tancats de protecció de tota classe d'obres.**”*

1.- D'acord amb l'article 21 del TRLRHL, la proposta regula els denominats “*Supòsits de no subjecció*”. Així, en el número 5 d'aquesta última, es simplifica la terminologia utilitzada substituint els termes *“rodatge de documentals, audiovisual de ficció i dramàtics, TV (programes i reportatges), audiovisuals amb finalitat artística i audiovisuals corporatius i/o institucionals i altres possibles en fotos o films sempre que no tinguin finalitat comercial o publicitari”* per *“filmació o sessió*

fotogràfica” (3.5). A més es modifica el seu abast. En efecte, com se ha transcrit es produeix la modificació dels termes utilitzats en la ordenança actualment vigent per la de “sempre que no tinguin finalitat lucrativa”.

Doncs bé, sobre aquest concret aspecte el Consell Tributari considera que la proposta de modificació no s’oposa a cap norma legal. Tot això sens perjudici de la conveniència d’ aclarir que és el subjecte que realitza l’ activitat descrita qui refereix la manca d’ànim de lucre. Pel que fa a la resta, amb caràcter general, el Consell considera que aquesta modificació reflecteix la regulació de l’ article 24.4 del TRLHL.

2.- Per la seva banda, en el número 14 s’ incorpora un supòsit de no subjecció vinculat a l’article 2.5 de la proposta d’ordenança ja analitzat. En efecte, en aquest últim s’especifica un nou fet imposable que, d’acord amb la terminologia prevista, s’associa a l’ocupació de “*l’espai públic*”. Doncs bé, respecte del supòsit de no subjecció al que ara s’ al·ludeix es delimita negativament el fet imposable exclouent del seu àmbit d’ aplicació, l’ ocupació d’ un espai públic concret, a saber: la via pública. Sobre això, considera el Consell Tributari que, d’una banda, seria convenient delimitar, a aquests exclusius efectes, què és “*l’espai públic*”. D’altra banda, la no subjecció es vincula a l’anomenada “*publicitat institucional*”. En aquest sentit podria ser clarificador incorporar una definició del que, també a aquests efectes, es considera per “*institucional*”.

C) “*Art. 5è. Exempcions.*

No estan obligats al pagament de la taxa, amb independència de l’obligació de sol·licitar la llicència corresponent:

7. Les activitats de rodatge, filmació o sessió fotogràfica, incloses les que utilitzin vol de drons per a la captació d’imatges, quan la seva finalitat no sigui lucrativa, és a dir, quan la seva finalitat no sigui comercial ni estigui vinculada a cap activitat econòmica.

8. Els centres i institucions educatives i formatives, així com els estudiants dels centres, quan sol·licitin un permís d’ocupació per a dur a terme activitats educatives, de lleure i culturals, sempre que no tinguin ànim de lucre.”

1.- En el número 7 es proposa una modificació concordant amb la proposta incorporada a l’ article 3.5 al temps que s’ especifica que, en l’ àmbit de l’ exempció, s’ inclou l’ activitat tipificada quan en la seva realització s’ utilitzin drons. És doncs una norma que clarifica l’ element objectiu de l’ exempció regulada.

2.- En el número 8 s’ incorpora un nou supòsit d’ exempció en la redacció del qual es parteix de la norma actualment en vigor, que delimita els subjectes, centres públics, als quals és d’ aplicació, i s’ amplia a qualsevol centre i institució sense ànim de lucre que realitzi les activitats transcrites. Doncs bé des d’aquesta perspectiva cap retret d’il·legalitat es pot realitzar. Val a dir que tal com es dedueix de l’ Informe emès per la Gerència de Serveis Urbans, Parcs i Jardins de Barcelona (Direcció de serveis generals), incorporat a l’ expedient, sobre la motivació de la proposta, aquesta darrera equipara a tots els subjectes que estan en la mateixa situació respecte de les activitats realitzades. A més cal afegir que no és aliè a aquest supòsit de modificació el propi article 24.4 del TRLHL:

“4. Para la determinación de la cuantía de las tasas podrán tenerse en cuenta criterios genéricos de capacidad económica de los sujetos obligados a satisfacerlas”.

Per la resta cal afegir que en el text proposat s'utilitza el terme “institucions...” que justifica encara més, si és possible, l'assenyalat a l'article 3.14 de la proposta.

D) “Art. 7è. Quota tributària.

1. Quan s'utilitzin procediments de licitació pública, l'import de la taxa estarà determinat pel valor econòmic de la proposició sobre la qual recaigui la concessió, autorització o adjudicació.

2. Amb caràcter general, sens perjudici de les peculiaritats que determinats aprofitaments puguin establir, la quota tributària de la taxa estarà determinada per la fórmula següent:

$$\text{Quota tributària} = PB \times S \times T \times FCC \times FCA \times FCH$$

On PB és la tarifa bàsica; S, la superfície en metres quadrats de la utilització o l'aprofitament; T, el temps en dies de la utilització o de l'aprofitament, sempre que no s'estableixi una durada mínima en altres articles de la present Ordenança; FCC, el factor corrector del carrer; FCA, el factor corrector de la classe d'utilització o d'aprofitament; i FCH, el factor corrector per als supòsits de guals a immobles destinats a habitatge.

2.1. La tarifa bàsica (PB) per metre quadrat o fracció i dia d'utilització o d'aprofitament és de 0,4966€.

2.2. Regles per a l'aplicació del factor superfície (S):

- a) La superfície serà la que ocupi la utilització o l'aprofitament.*
- b) La superfície per a tots els usos o aprofitaments serà com a mínim de dos metres quadrats.*
- c) En el cas de guals i de reserva d'estacionament, de parada i prohibicions d'estacionament, la superfície serà igual a la longitud de l'aprofitament en la línia de la vorera arrodonada per excés multiplicada per una amplada de tres metres.*
- d) Quan la utilització o l'aprofitament es faci mitjançant un vehicle, la superfície serà la de la seva projecció en el sòl.*
- e) Es considera que l'espai mínim que ocupa un mòdul bàsic de vetllador (una taula amb quatre cadires és de 2,25 m²). En el cas d'un mòdul reduït de vetllador (una taula i dos cadires) la superfície mínima és de 1,20 m². No es poden autoritzar més taules del nombre que resulti de dividir la superfície autoritzada per 2,25 m² (mòduls bàsics) o per 1,20 m² (mòduls reduïts).*
- f) En el cas dels guals i zones de prohibició d'estacionament, els metres d'ocupació que passin de 5 lineals es comptaran dobles.*
- g) .../...*

h) La superfície d'ocupació de l'espai públic (S) serà la mateixa en funció del tipus d'ocupació.

Concepte
Mudances
<i>Tipus A i B = 30 m² (màxim 2 vehicles)</i>
<i>Tipus A – Vehicle pma ≤ 3,500 + no mitjans mecànics externs, que no afecti la circulació de vehicles i sense dret a reserva d'estacionament.</i>
<i>30 m² (cada 2 vehicles)</i>
<i>Tipus B – La resta de vehicles</i>

Concepte
Bastides = 30 m ² (màxim cada 2 vehicles)
Grues: En funció del nombre d'eixos
<i>Tipus A (vehicles 2/4 eixos) = 48,5 m²</i>
<i>Tipus B (vehicles 5/6 eixos) = 76 m²</i>
<i>Tipus C (vehicles ≥ 7 eixos) = 100 m²</i>
<i>Tipus A – Vehicle 2/4 eixos</i>
<i>Tipus B – Vehicle 5/6 eixos</i>
<i>Tipus C – Vehicle + ≥ 7 eixos</i>

Concepte
Reserves que no constitueixin reserva d'estacionament de les regulades a l'article 34 de l'Ordenança de circulació de vianants i vehicles: En funció de l'activitat que es produeixi.
<i>Reserves requerides a títol personal (casaments, esdeveniments...)</i>
<i>Tipus A = 10 m² (cada 2 vehicles)</i>
<i>Encotxament, desencotxament i transport de persones</i>
<i>Tipus B = 30 m² (cada 2 vehicles)</i>
<i>Càrregues i descàrregues de material amb implicació vehicles</i>
<i>Tipus C = 30 m² (cada 2 vehicles)</i>
<i>Altres ocupacions sense vehicle o plataforma sobre vehicle lleuger (màxim 750 kg)</i>
<i>Tipus D = 12 m² (PER ELEMENT)</i>

Les tarifes bàsiques es veuran incrementades pel factor corrector del carrer segons la categoria fiscal del carrer, A,B,C, D o E, *segons els dies d'ocupació efectiva* i en el cas de tractar-se de més de 2 vehicles el tram d'ocupació es veurà incrementat per conjunts de 2 en 2 tant en els casos de jornada completa com a 1/2 jornada, *exceptuant els elements (plataformes, grups electrògens...) que serà d'un en un.*

2.3 Regles per a l'aplicació del temps (T):

- El temps és el de la durada de la utilització, l'aprofitament o la prestació de serveis.
- .../...
- .../...
- .../...
- .../...

2.4. Regles per a l'aplicació del factor corrector del carrer (FCC):

a) El factor corrector del carrer és el determinat per a cada categoria de carrer als efectes de l'impost sobre activitats econòmiques, en el quadre següent:

b)

Categoria carrer	A	B	C	D	E, F, Z (I=industrial)
Factor corrector	5,00	3,00	1,75	1,25	1,00

c) A l'efecte d'assignació del factor corrector del carrer corresponent en la present taxa, s'han d'aplicar els criteris següents:

(.../...)

- Als efectes d'aplicació en el cas d'ocupació de via pública amb *terrasses*, el valor FCC s'aplicarà per a totes les categories de carrer, definides específicament per a aquesta ocupació en el gràfic annex a l'ordenança, acumulativament de conformitat amb el següent escalat, per trams de nombre de taules:

- D'1 a 4 taules: 0,5.
- De 5 a 8 taules: 0,6.
- De 9 a 12 taules: 0,7.
- Més de 12 taules: 0,8.

2.5. El factor corrector de la classe d'ocupació o d'aprofitament (FCA) és el que correspon a cadascun de les següents ocupacions i aprofitaments:

Ocupació o aprofitament	Factor corrector
c) Terrasses, taules i cadires com a elements annexos als establiments excepte els esmentats anteriorment	
- Situats en vies públiques de categoria 0	3,92670
- Situats en vies públiques de categoria 1	2,61780
- Situats en vies públiques de categoria 2	1,55054
- Situats en vies públiques de categoria 3	0,80548
- Situats en vies públiques de categoria 4	0,44301
- Situats en vies públiques de categoria 5	0,20137

3. Altres aprofitaments subjectes a taxes fixes: (Imports en euros)

a) *Rodatges, filmacions o sessions fotogràfiques amb finalitat lucrativa, amb independència del pagament d'altres serveis que es requereixin i amb autorització municipal prèvia, incloses les imatges captades mitjançant vol de drons, (la utilització de parcs, jardins i platges queda exclosa d'aquesta tarifa), quan la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini es realitzi:*

- *utilitzant 10 o més vehicles tècnics implicats en l'activitat, per cada dia i localització.* 600,00
- *utilitzant menys de 10 vehicles tècnics implicats en l'activitat, per cada dia i localització.* 480,00

- b) *Rodatges, filmacions o sessions fotogràfiques amb finalitat lucrativa, amb independència del pagament d'altres serveis que es requereixin i amb autorització municipal prèvia, incloses les imatges captades mitjançant vol de drons, en cas de que es sol·liciti el tancament total o parcial d'un parc, jardí o platja, s'aplicarà l'import de la taxa prevista per a l'ocupació d'espais en funció de la seva categoria:*
- Espais de 1a categoria, per cada dia o fracció
 - Espais de 2a categoria, per cada dia o fracció 810,00
 - (.../...)
 - (.../...)

e) *Prestació de serveis de temporada a les platges, conforme a la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes. (Aquesta quantitat es considera l'import mínim, a partir del qual els licitadors presentaran una proposta d'alça d'aquest preu en forma de percentatge)*

<i>Guingueta bar amb wc, gandules, para-sols i terrassa 100 m² núm. 1 - platja Sant Sebastià</i>	64.406,08
<i>Guingueta bar amb wc i terrassa 100 m² núm. 2 - platja Sant Sebastià</i>	255.187,28
<i>Guingueta bar amb wc i terrassa 100 m² núm. 3 - platja Sant Sebastià</i>	317.953,96
<i>Guingueta bar amb wc i terrassa de 100 m² núm. 1 – plata de Sant Miquel</i>	295.236,84
<i>Guingueta bar amb wc i terrassa 100 m² núm. 2 - platja Sant Miquel</i>	327.445,03
<i>Gandules i para-sols platja Barceloneta</i>	65.192,20
<i>Guingueta de gelats – platja de Barceloneta</i>	10.659,50
<i>Gandules i para-sols, núm. 1 núm. 2 platja Somorrostro</i>	71.910,11
<i>Guingueta de gelats platja Nova Icària</i>	4.970,20
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, wc i terrassa 100 m² núm. 1 – platja Nova Icària</i>	217.466,21
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, wc i terrassa 100 m² núm. 2 – platja Nova Icària</i>	172.772,09
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, wc i terrassa 100 m² núm. 1 – platja de Bogatell</i>	132.047,24
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, wc i terrassa 100 m² núm. 2 – platja de Bogatell</i>	190.123,35
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, wc i terrassa 100 m² núm. 3 – platja de Bogatell</i>	160.543,42
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, wc i terrassa 100 m² núm. 1 – platja Mar Bella</i>	61.856,38
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, wc i terrassa 100 m² núm. 2 – platja Mar Bella</i>	58.768,88
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols (si la guingueta es situa a la sorra) wc i terrassa 100 m² núm. 1 i núm. 22 – platja o passeig Marítim de la Nova Mar Bella</i>	48.867,60
<i>Guingueta bar amb wc i terrassa 100 m² núm. 1 i núm. 2- Passeig marítim Llevant</i>	108.393,98

f) Aprofitament temporal de llocs i espais destinats a l'ús comú dels parcs, jardins i platges, per dia o fracció

1. Espais de primera categoria: Parc de la Ciutadella, Jardins de Rubió i Lluch, Parc de Montjuïc (Jardins Teatre Grec, Fossar del Castell de Montjuïc, Jardins de les Escultures, Jardins de Laribal, Jardins Joan Brossa, Zones enjardinades Mies van der Rohe, **Jardins de Joan Maragall, Jardins de Mossèn Cinto Verdaguer, Jardins de Mossèn Cossta i Llobera, Jardins d'Amargós**), Jardí de Can Sentmenat, Jardins de la Tamarita, **Jardins de Poeta Eduard Marquina** (Turó Park), Park Güell, Parc del Laberint d'Horta, Parc de Cervantes (**exceptuant el Roserar**). Parc Diagonal Mar, Jardins de Vil·la Amèlia i Vil·la Cecília, Parc del Centre del Poblenou.

	3.790
• Si l'ocupació supera els 3522,22 m ²	1.895
• Si l'ocupació està entre els 1.408,90 m ² i els 3522,22 m ²	3.790
• Si l'ocupació és inferior a 1.408,90 m ² , es cobrarà a raó de 0,48 euros el m ² ocupat.	1.895

2. Platges de Barcelona (**inclosa la zona de Banyes del Fòrum**):

• Si l'ocupació supera els 1.965,35 m ²	
• Si l'ocupació està entre els 784,16 m ² i els 1.965,35 m ²	
• Si l'ocupació és inferior a 784,16 m ² , es cobrarà a raó de 0,27 euros el m ² ocupat.	

3. Espais de segona categoria: la resta de parcs, jardins i espais i zones verdes de la ciutat:

• Si l'ocupació supera els 1.922,39 m ²	810
• Si l'ocupació està entre els 768,96 m ² i els 1.922,39 m ²	405
• Si l'ocupació és inferior a 768,96 m ² , es cobrarà a raó de 0,11 euros el m ² ocupat	171

j) Utilització del domini públic municipal dels equipaments municipals per incloure-hi les antenes de telefonia mòbil:

Tipus d'espai A	10.710
Tipus d'espai B	12.030
Tipus d'espai C	13.680

7.4 Quota tributària de la taxa per lones publicitàries a l'espai públic

$$TF = TBD * \text{nombre de dies} * (1+T1) * (1+T2A) * 1+T2B$$

La tarifa base diària (TBD) corresponent a una determinada localització 'i', s'obté com a resultat de multiplicar la mitjana diària d'impressions per el valor publicitari (VP) i per un coeficient del 10%, valor del coeficient en tant per u: 0,1 (gravamen de l'activitat).

$$TBDi = \text{Mitjana diària impressions} * 0,011 * 0,1$$

Grups de tarifa en funció de la mitjana diària d'impressions:

Taula

Grup	Persones / dia	Mitjana / dia	Taxa / diària (€)
1	> 400.000	486.869	1071,11
2	300.001 – 400.000	338.631	744,99
3	250.001 – 300.000	273.140	600,91
4	200.001 – 250.000	224.045	492,90
5	150.001 – 200.000	170.909	376,00
6	100.001 – 150.000	126.411	278,11
7	50.001 – 100.000	74.058	162,93
8	≤ 50.000	26.000	57,20

• El valor publicitari (VP) o valor de mercat de l'ús publicitari = 0,011 euros.

• Addicionalment, i per tal de regular la intensitat de l'ús publicitari i adequar la tarifa base diària a l'impacte real sobre el paisatge, les tarifes relacionades a la Taula anterior es veuran incrementades en els següents percentatges:

Definició de teixit urbà especial (TURE): Inclou conjunts especial o emblemàtics, eixos de vianants o de circulació.

• Coeficient teixit urbà especial tipus 1 (T1). Dins dels conjunts definits en el punt anterior, el subtipus 1 inclou conjunts arquitectònics i/o urbanístics que comparteixen una idiosincràsia i reconeixement ciutadà de conjunt, en els quals l'element publicitari es beneficia de l'entorn en el qual està ubicat per raons de centralitat, paisatge i alhora singularitat, o conjunts d'alt valor patrimonial.

El Front marítim

- Passeig Colom
- Pg. Isabel II, fins Pla de Palau, inclòs tot el seu perímetre.
- Pg. Joan de Borbó
- Zona Fòrum 2004
- Front de la platja de la Barceloneta

Places i conjunts amb valor afegit

- Plaça de Santa Maria
- Plaça Francesc Macià
- Plaça d'Espanya
- Plaça de les Glòries
- Plaça Cerdà
- Plaça de Sant Jaume
- Plaça Sagrada Família i zona d'influència.
- Plaça Universitat
- Plaça Urquinaona
- Plaça Catalunya i tots els seus eixos d'unió: c. Pelai, ronda Universitat, ronda Sant Pere i c. Fontanella.
- Pla de la Catedral.

Als conjunts descrits a la llista anterior se'ls aplicarà el recàrrec T1 del 15%, valor del coeficient en tant per u: 0,15.

• Coeficient teixit urbà especial tipus 2: Dins dels conjunts definits anteriorment com a teixit urbà especial (TURE), el subtipus 2 inclou grans eixos de vianants i comunicació, eixos representatius, emblemàtics, de referència i que per la seva pròpia naturalesa (amplitud, traçat, disseny, etc) es poden considerar com una unitat amb unes perspectives de visió àmplies.

Grans eixos de vianants, i/o zones comercials

- *Passeig de Gràcia*
- *Portal de l'Àngel*
- *La Rambla*
- *Rambla de Catalunya*
- *Via Laietana*

Grans vies i eixos de circulació rodada

- *Gran Via de les Corts Catalanes (entre pl. Glòries i pl. Cerdà)*
- *Avinguda de la Diagonal (des de la pl. Glòries fins a la inserció a la via B-23)*
- *Carrer Aragó*
- *Carrer Balmes*
- *Ronda de Dalt*
- *Ronda del Llobregat*
- *Ronda del Mig*

Als conjunts descrits a la llista anterior se'ls aplicarà el recàrrec T2A del 10%, valor del coeficient en tant per u: 0,1. Ateses les especials característiques d'aquests elements, i atenent al seu impacte visual màxim d'algunes localitzacions en funció de la seva orientació, s'estableix un segon recàrrec addicional acumulatiu T2B del 10%, valor del coeficient en tant per u: 0,1, per aquells conjunts en situació ortogonal i xamfrans en sentit del trànsit rodad.

• En aquells espais que presentin variacions significatives dels fluxos de persones, degut a la celebració d'esdeveniments de caràcter especial i elevat aforament, la mitjana diària de la localització que s'utilitzi per la determinació de la TBD es podrà incrementar en una quantitat igual a l'aforament total previst de l'esdeveniment dividit per la durada en dies de l'acció publicitària.”

1.- En aquest precepte s'estableix la quantificació de l'obligació derivada del fet imposable tipificat a l'article 2 d'aquesta proposta normativa. Amb caràcter general, cal assenyalar que la regulació prevista es fonamenta en els preceptes constitucionals i legals enunciat en aquest Informe. Així doncs, des d'aquesta perspectiva, no s'aprecia cap titlla d'il·legalitat.

2.- En aquest sentit, la proposta normativa regula en els números 1, 2 i 3 els paràmetres i elements de quantificació de la taxa per utilització privativa del domini públic local i incorpora en el número 4 la regulació corresponent al supòsit de fet previst a l'article 2.5 d'aquesta proposta. Cal recordar que aquest darrer precepte suposa una especificació del fet imposable.

Doncs bé, amb caràcter general, la regulació dels números 1, 2 i 3 es limita a actualitzar determinades quanties de la taxa en funció del paràmetre específicament tipificat el que no suposa cap il·legalitat en la mesura que respon a l'exercici de la potestat per establir tributs atribuïda als ens locals. Respecte dels paràmetres que estan en la base de la concreció de les esmentades quanties cal assenyalar que la regulació té com a objecte general adequar-los a la nova redacció realitzada per la pròpia proposta en els diferents preceptes que la conformen i que han estat informat en les pàgines precedents. En conseqüència, pel que fa als números assenyalats no es realitza cap retret de legalitat a la regulació d'aquest fonamental element de les obligacions tributàries.

No obstant l'afirmació general anterior, el Consell Tributari realitza les següents precisions i consideracions sobre les modificacions previstes específicament en el número 2.4, "Regles per a l'aplicació del factor corrector del carrer (FCC)", en concret la lletra c), últim paràgraf, i de la nova redacció del número 3 e) de l'article 7 que amb el títol "Altres aprofitaments subjectes a taxes fixes" afegeix un nou paràgraf que estableix:

"Aquesta quantitat es considera l'import mínim, a partir del qual els licitadors presentaran una proposta d'alça d'aquest preu en forma de percentatge".

Doncs bé, respecte d'aquesta darrera norma, cal manifestar que no afecta la quota tributària deguda per l'obligat sinó que respon al que preveu l'article 24.1 b) del TRLHL que disposa:

"Cuando se utilicen procedimientos de licitación pública, el importe de la tasa vendrá determinado por el valor económico de la proposición sobre la que recai la concesión, autorización o adjudicación".

Aquesta norma, reproduïda a l'article 7.1 de l'OF, no afecta la quantia de la taxa sinó a la forma en què aquesta es pot concretar. En aquest sentit cal afirmar que el límit mínim fixat a l'article 7.3) respon als principis constitucionals que presideixen l'establiment i configuració dels tributs segons determina l'article 31.1 de la CE. En conclusió, no hi cap retret algú de legalitat.

Per altra banda l'article 7.2.4 c), últim paràgraf, estableix una modificació que afecta a la quantia del factor corrector del carrer, FCC, en "el cas d'ocupació de via pública amb terrasses" que "s'aplicarà per a totes les categories de carrer, definides específicament per a aquesta ocupació en el gràfic annex a l'ordenança, acumulativament de conformitat amb el següent escalat, per trams de nombre de taules...". Aquesta redacció substitueix la actualment en vigor que diu així: "Als efectes d'aplicació en el cas d'ocupació de la via pública amb Terrasses, el valor FCC:0,80 per a totes les categories de carrer, definides específicament per a aquesta ocupació en el gràfic annex a l'ordenança" que, si bé es mira, coincideix bàsicament amb la proposta excepte, és clar, el relatiu a les seves quanties, a les bases sobre les quals s'apliquen, així com a la forma en què s'han de practicar; és a dir, a la quantificació de l'anomenat FCC.

A aquests extrems es dediquen les consideracions que segueixen, no sense abans ressaltar que, a propòsit de la redacció encara vigent, aquest Consell va emetre l'Informe de l'expedient 575/19 el qual assenyala que "Pel que fa a la modificació prevista al darrer incís de la lletra b) de l'apartat 2.4 d'aquest article 7è de la OF cap retret de legalitat mereix aquest criteri pel que fa al factor de correcció. No obstant això, cal advertir que la proposta es remet a les categories de carrer "definides específicament per a aquesta ocupació en el gràfic annex a l'ordenança", que és un gràfic que tot i que apareix en el document incorporat a l'expedient consistent en l'Informe Tècnic i Econòmic de la Proposta de revisió de les taxes de terrasses, de 16 de setembre de 2016, del Gerent de l'Institut de Paisatge Urbà i Qualitat de Vida i la Directora de Serveis de Paisatge de l'Institut de Paisatge Urbà i Qualitat de Vida, hauria d'estar incorporat com Annex al text de la Ordenança, en tant que

forma part de la mateixa com a text normatiu". Recomanació que es va incorporar a l'OF 3.10 sobre la qual recau aquest Informe.

Doncs bé, d'acord amb els termes delimitats, cal assenyalar en primer lloc que la potestat tributària local inclou l'especificació dels paràmetres i elements de quantificació així com la dels tipus aplicables, en cada cas. En segon lloc que, a aquests efectes, l'article 25 del TRLRHL exigeix que s'incorpori a l'expedient un Informe tècnic econòmic, sobre la base del qual s'adopti l'acord corresponent, que posi de manifest el valor de mercat de la utilitat derivada de la utilització privativa de l'espai públic. Per tant, en aquest cas concret, sembla necessari que ha de quedar de manifest el valor de mercat quina variació justifiqui l'augment de la quota tributària que suposa l'aplicació *"acumulativament de conformitat amb el següent escales, per trams de nombre de taules..."*, dels coeficients establerts. Trams que atenen al nombre de taules que esdevé així el paràmetre determinant de l'acumulació dels coeficients que corresponguin a cadascun d'ells.

Si s'observa la norma, el coeficient aplicable en un supòsit particular pot suposar un increment de l'import del FCC de més del doble de l'actualment en vigor, apreciació que es confirma si es té en compte l'Informe justificatiu relatiu a la modificació de l'ordenança fiscal 3.10 per l'aprofitament especial o privatiu del domini públic (terrasses i vetlladors) en el qual es declara que *"Al mateix temps, la desaparició de la bonificació excepcional del 75% i l'aplicació del nou escenari progressiu per trams suposarà incrementar la recaptació de la taxa fins als 5.810.537,43 euros, enfront de la previsió actual de 2.059.002,54 euros"*.

Doncs bé, el Consell Tributari considera al respecte que, és exigible l'Informe tècnic econòmic previst a l'article 25 del TRLRHL doncs la regulació proposada suposa una modificació substancial de l'import del FCC com a conseqüència no només de la quantia i forma d'aplicació dels propis coeficients sinó també de la seva previsió respecte d'aquest factor corrector que es denomina precisament FCC. No cal oblidar que l'esmentat informe no només és exigit pel TRLRHL, article 25, sinó també per l'article 20.1 de la Llei 8/1989, de 13 d'abril, de Taxes i Preus Públics en el qual s'estableix que *"Toda propuesta de establecimiento de una nueva tasa o de modificación específica de las cuantías de una preexistente deberá incluir, entre los antecedentes y estudios previos para su elaboración, una memoria económico-financiera sobre el coste o valor del recurso o actividad de que se trate y sobre la justificación de la cuantía de la tasa propuesta."*

La falta de este requisito determinara la nulidad de pleno derecho de las disposiciones reglamentarias que determinen las cuantías de las tasas".

Com ja s'ha escrit, no hi ha a l'expedient cap informe tècnic sobre la taxa que ocupa l'atenció del Consell ja que només s'inclou un informe tècnic econòmic l'objecte del qual, segons la seva pròpia denominació, és *"la determinació de quantia de la taxa per aprofitament especial del domini públic derivat de la instal·lació de lones publicitàries"*, sense que es contingui cap referència a la modificació de la quantia de l'element FCC. Aquesta mancança podria suposar la declaració d'il·legalitat de la norma modificada en els termes establerts tant pel TS com pel TSJ de Catalunya. En aquest sentit, la STS de 28 de gener de 2016, Rec.2632/2014 (ECI:TS:2016:139), quin FJ TERCER declara que *"En primer lugar, debemos po-*

ner de manifiesto que es esencial al procedimiento de aprobación de Ordenanzas Fiscales que el acuerdo municipal se adopte a la vista del Estudio Económico que, por tanto, debe estar incorporado al expediente administrativo formado al efecto” i assenyala en el mateix fonament que “*Sobre la importancia del estudio económico financiero ha tenido ocasión de pronunciarse la Sala, habiendo declarado que la ausencia formal del documento así como la insuficiente justificación de los valores de mercado de referencia que justifique el importe de la exacción supone un vicio de nulidad que afecta tanto a la Ordenanza...*”. Declaració que es basa , com s’ha assenyalat, en els articles 25 del TRLRHL i 20.1 de de la Llei 8/1989, de 13 d’abril, de taxes i preus públics.

No obstant consta en l’expedient un Informe justificatiu relatiu a la modificació de l’ordenança fiscal 3.10, taxa per l’aprofitament especial o privatiu del domini públic (terrasses i vetlladors). Doncs bé, en aquest informe s’assenyala, pàgina 2, que “Un cop declarada la finalització de la crisi sanitària derivada de la pandèmia de la COVID-19, esdeveniment que es va verificar amb la declaració del Consell de Ministres de 4 de juliol de 2023, resulta inajornable procedir a l’eliminació de les mesures extraordinàries adoptades en aquest àmbit, que s’han vingut aplicant des de l’any 2020 fins a l’actualitat.” Considera procedent, a més, actualitzar les quanties d’aquestes taxes per adaptar-les a la “mitjana de l’Estat espanyol” en aquests supòsits. Així, sobre la base d’una comparativa respecte de la quantia exigible en determinades ciutats espanyoles i europees, pàgina 3, i partint de la cita d’anàlisis i estudis no incorporats en l’informe, es proposa modificar la norma objecto d’aquest informe “de forma que es pugui anar increment de forma progressiva fins el coeficient FCC previst del 0’8, en funció de la major intensitat de l’ocupació de l’espai públic”, pàgina 4.

Amb aquesta exclusiva justificació es proposa la modificació sobre la qual poden realitzar-se les següents consideracions: a) es pren com a paràmetre per a l’ aplicació dels coeficients FCC el nombre de taules de la terrassa com a exclusiu criteri modulador dels mateixos i b) cal recordar que el paràmetre nombre de taules utilitzat per determinar el coeficient FCC ja és tingut en compte en la norma per determinar l’ element superfície per a la quantificació de la quota bàsica en el cas de les terrasses (art.7.2.2.e de l’OF).

Considera el Consell Tributari que en l’articulació d’ aquesta mesura s’hauria d’ haver tingut en compte que la proposta suposa una profunda modificació dels propis coeficients respecte de l’actualment en vigor, que no regula diferents coeficients, ni s’articula a través de trams, ni s’aplica acumulativament. La conseqüència d’aquesta nova regulació dóna lloc a una modificació de la quantia que és un dels supòsits expressament contemplat en l’ art.20.1 de la Llei de Taxes per exigir la Memòria econòmic financera sobre la justificació de la quantia de la Taxa proposada. Segons el parer d’aquest Consell l’ informe que obra en l’expedient s’hauria de completar amb la motivació adequada i suficient per complir amb el precepte legal en els termes que exigeix la jurisprudència, i en concret, justificar la utilització de l’ element de la intensitat i la seva concreta articulació de forma acumulativa en els diferents trams del factor FCC. Així com incorporar a l’ expedient els anteriors estudis i informes als quals es remet l’esmentat informe justificatiu per a major claredat, comprensió i seguretat jurídica.

3.- L' article 7.4 de la proposta regula la quota tributària aplicable al nou supòsit de fet especificat a l' article 2.5 de l' ordenança, relatiu a les ocupacions de l' espai públic per lones publicitàries. En aquest sentit s' adapta plenament als articles 20 i 24 del TRLRHL que són, a més, els que fonamenten la redacció de l' article 7.2 de l' Ordenança que estableix que

“Amb caràcter general, sens perjudici de les peculiaritats que determinats aprofitaments puguin establir, la quota tributària de la taxa estarà determinada per la fórmula següent:...”

No cal oblidar que l' article 24.1 a) del TRLRHL disposa que la quantia de les quotes previstes per la utilització privativa o l' aprofitament especial del domini públic local s' ha de fixar:

“Con carácter general, tomando como referencia el valor que tendría en el mercado la utilidad derivada de dicha utilización o aprovechamiento, si los bienes afectados no fueran de dominio público. A tal fin, las ordenanzas fiscales podrán señalar en cada caso, atendiendo a la naturaleza específica de la utilización privativa o del aprovechamiento especial de que se trate, los criterios y parámetros que permitan definir el valor de mercado de la utilidad derivada.”

Sobre la base d' aquest precepte s' estableix, en concret, la quantia de la taxa especificada en el número 5 de l' article 2 d' acord amb la regulació establerta en la LGT, articles 49 i següents, en els quals es disposen els mecanismes de determinació de les quotes corresponents així com els elements i paràmetres mitjançant els quals s' han d' especificar aquestes quotes per a cada obligació tributària. Cap dubte de legalitat pot oposar-se des d' aquesta exclusiva finalitat.

No obstant això, el Consell Tributari considera que la norma s' hauria d' adaptar a la configuració jurídica de la quota tributària que en els tributs variables parteix de les bases i els tipus previstos en els articles ja esmentats de la LGT i, en particular, en l' article 24.3 del TRLRHL. En conseqüència s' hauria d' establir, en primer lloc, la regla general de quantificació i, en segon lloc, especificar-se cadascun dels elements que la componen. I si bé s' estableix la primera, de la seva delimitació no es pot deduir de manera clara i precisa els elements, paràmetres i tipus que, si s' escau, concreten la prestació deguda.

La fórmula del càlcul d' aquesta Taxa és:

$$TF = TBD * \text{nombre de dies} * (1+T1) * (1+T2A) * (1+T2B)$$

En particular: a) TF és una sigla sobre la qual la norma no es pronuncia, encara que tot indica que podria ser la quota tributària, b) TBD és el primer element regulat. La seva quantificació parteix de tres components: d' una part l' anomenat “Mitjana diària impressions” quin concepte no està definit i, per tant, no clarifica ni el significat dels “Grups de tarifa en funció de la mitjana diària d' impressions” ni, es clar, el de la denominada “Taula”; d' altra part el component VP que, segons preveu la norma, representa el “valor de mercat de l' ús publicitari” però que tampoc defineix el seu contingut limitant-se a establir la seva quantia, 0,011; finalment

el *0,1 (gravamen de l'activitat)*, tercer component del TBD, quina definició no està regulada expressament en la norma.

En definitiva la quota tributària regula un primer element de quantificació, TBD, que es defineix mitjançant tres components: la *"mitjana diària impressions"*, el *"VP"* i el *"0,1 (gravamen d'activitat)"*. Aquest element està directament quantificat en la norma i s'expressa mitjançant la denominada *"Taxa diària"*.

El segon element de la prestació deguda té en compte la dimensió temporal del fet imposable i es tradueix en el nombre de dies d'exposició de la publicitat. Finalment es regula, mitjançant les sigles $(1+T1)^* (1+T2A^* 1+T2B)$, el tercer element de quantificació de la quota, d'acord amb la terminologia legal, amb quina concurrència es determinaria la quota íntegra del tribut. Aquest tercer element es regula de la manera següent:

"Adicionalment, i per tal de regular la intensitat de l'ús publicitari i adequar la tarifa base diària a l'impacte real sobre el paisatge, les Tarifes relacionades a la Taula anterior es veuran incrementades en els següents percentatges:

Definició de teixit urbà especial (TURE): Inclou conjunts especial o emblemàtics, eixos de vianants o de circulació. (...). Coeficient teixit urbà especial tipus 1 (T1). (...) Coeficient teixit urbà especial tipus 2:..."

Mitjançant aquesta norma, doncs, es regulen uns coeficients que tenen en compte la ubicació concreta de la publicitat. És a dir, és un element que té en compte els llocs on aquesta última es realitza i als quals es considera d'especial rellevància. Així sembla desprendre's dels termes utilitzats en la norma proposada que els associa a la seva *"idiosincràsia i reconeixement ciutadà de conjunt..."* (T1) i *"eixos de vianants i comunicació, eixos representatius, emblemàtics,..."* (T2). Se designa amb les sigles T1 (0'15) i T2A (0'10) i, respecte d'aquest últim, s'estableix un nou element, *"addicional acumulatiu"* (0'10), en funció de la seva situació *"ortogonal i xamfrans"* i *"atenent al seu impacte visual màxim d'algunes localitzacions en funció de la seva orientació"*. És a dir, és un element definit en la norma sobre la base de l'especial ubicació i impacte de la publicitat i del qual s'estableix directament la seva quantia .

Com s'ha assenyalat, l'article 25 del TRLHL exigeix l'emissió d'un Informe tècnic econòmic que *"ponga de manifest"*, el valor de mercat respecte de la utilització privativa o de l'aprofitament especial del domini públic local, en els termes previstos en l'article 24.1 a) i b) de l'esmentat text refós. En el cas concret, aquest informe està incorporat a l'expedient que acompanya la sol·licitud cursada al Consell Tributari i ha estat emès per l'Institut Municipal del Paisatge Urbà i la Qualitat de Vida. Direcció de Serveis de Recursos.

Referent a això cal dir que el TS s'ha pronunciat reiteradament sobre l'abast de l'Informe tècnic econòmic. En efecte, en la sentència 139/2016 de 28 de gener, ja citada, FJ TERCER, s'assenyala que *"La conclusión que se impone, alcanzada de forma constante por la jurisprudencia de esta Sala, es la que la tasa debe adoptarse a la vista del informe técnico-económico, con el que debe guardar la imprescindible coherencia, debiendo aquél poner de manifesto el valor de mercado"*. I segueix:

“De esta forma, el informe técnico económico o memoria financiera se constituye en instrumento imprescindible para justificar el establecimiento de la tasa, y en el medio adecuado, en lo que ahora nos interesa, para justificar las cuantías propuestas, bajo el parámetro de la equivalencia, en referencia al valor que en el mercado tendría la utilidad derivada de la utilización o aprovechamiento si no fueran los bienes de dominio público”.

És a dir, l'Informe tècnic econòmic és la base en la qual se sustenta l'articulació de la quota tributària. En aquest sentit cal afirmar que la regulació d'aquesta última, en aquest cas concret, és reflex del contingut de l'Informe.

Ara bé, qüestió diferent és si l'esmentat contingut s'adapta així mateix a les exigències concretes requerides per l'esmentat article 25 del TRLRHL en els termes assenyalats pel mateix TS. Així, afirma que: *“La cuantificación de la tasa, por tanto, es una materia que escapa a la discrecionalidad administrativa, y cuya determinación se hace girar en función de la utilidad o aprovechamiento a obtener, por lo que resulta evidente que los factores y parámetros a tener en cuenta y valorar serán aquellos vinculados a dicha utilidad o aprovechamiento”.* És a dir, conclou l'Alt Tribunal en la mateixa sentència i fonament jurídic, que *“Sobre la importancia del estudio Económico Financiero ha tenido ocasión de pronunciarse la Sala, habiendo declarado que la ausencia formal del documento así como la insuficiente justificación de los valores de mercado de referencia que justifique el importe de la exacción supone un vicio de nulidad que afecta tanto a la propia Ordenanza como a las liquidaciones giradas en su aplicación”.*

Doncs bé, d'acord amb aquesta declaració, es considera que l'Informe respon al mandat de l'article 25 del TRLRHL de manera suficient en la mesura que fixa els elements bàsics que permeten la quantificació de la taxa que s'articulen al voltant de l'anomenada *“intensitat d'ús”* i del *“valor de mercat de l'ús publicitari”*.

Respecte del primer cal assenyalar que es basa en el flux de persones existent en un espai i temps concrets, al municipi de Barcelona. Sobre el seu règim, el Consell Tributari entén que no es justifica de forma clara ni l'espai delimitat, que no està identificat, ni la unitat de temps escollida per quantificar el flux de persones. Apareix a l'informe una sèrie de gràfics que determinen uns perímetres sense concreció ni cap identificació sense que es puguin conèixer els àmbits espacials delimitats. Si s'escau, s'haurien d'incorporar al mateix text normatiu, a través d'un annex, ja que són elements fonamentals per a la quantificació de la taxa amb la consegüent identificació del seu abast.

Quant a la unitat de temps tampoc es justifica l'elegit, sis mesos (octubre de 2021-març de 2022), ni les conseqüències que té en la quantificació del tribut.

Respecte de l'element *“valor de mercat de l'ús publicitari”* se considera en el propi Informe que *“Per tal de transformar el nombre potencial d'impressions en una valoració econòmica de l'ús de la publicitat sobre les bastides d'obra s'ha utilitzat un coeficient multiplicador. La font d'informació principal utilitzada per a la determinació del coeficient ha estat un benchmark de tarifes de màrqueting exterior i digital. El conjunt d'informació obtinguda ha permès situar el valor mitjà del*

coeficient multiplicador o valor publicitari (VP) en 0,011 E. Aquest anàlisi ha estat validat mitjançant la realització de diferents entrevistes amb especialistes del sector”. Dels termes emprats en el citat informe es desprèn que la justificació d’aquest element fonamental en la quantificació de la quota i dels elements tinguts en compte per establir la seva quantia en el 0,011 no és suficientment expressiva.

E) *Art. 8è. Reduccions de la taxa.*

1.

2. *L'import de la taxa es redueix un 90 per 100 quan la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic sigui realitzat directament per entitats sense ànim de lucre (ESAL) i el fi immediat sigui el desenvolupament d'activitats d'interès general que constitueixen el seu objecte social o finalitat, en cas de no reunir algun dels requisits a), c), d, e), f), o g) de l'article 3.10.*

3.

4. *L'import de la taxa es redueix un 90 per 100 quan la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic **previst a l'article 7.3 lletra a) amb finalitat immediata** de realitzar **rodatges, filmacions o fotografies** que es puguin valorar d'interès general per sobre del seu interès comercial i publicitari.*

*Per tal de valorar l'interès general **de rodatges, filmacions o fotografies** per sobre del seu interès comercial i publicitari i que es pugui aplicar la reducció proposada, la Presidència de l'ICUB ha de dictar prèviament a la liquidació, una resolució establint aquest interès.*

5. *L'import de la taxa es redueix en un 75 per 100 en les reserves de tipus B, detallades a l'article 7è, apartat 2.2 h), (encotxament, desentoxament i transport de persones) sempre que siguin per a facilitar encotxament– desentoxament per a assistència a actes culturals, esportius i/o lúdics organitzats per escoles, clubs esportius, residències i/o casals de gent gran i que la durada de la reserva no excedeixi d'una hora. Per a gaudir d'aquesta reducció caldrà justificar documentalment la titularitat de l'organitzador de l'esdeveniment.*

Cap problema s'adverteix respecte de la proposta de modificació d'aquest precepte. Així les previstes en els números 2 i 4 tenen com a finalitat la seva adaptació al règim de la quota regulat a l'article 7.

La incorporació del supòsit de reducció previst en el número 5 respon a la previsió de l'article 24.4 del TRLRHL i consta l'informe justificatiu.

F) *“Art. 9è. Normes de gestió.*

1. (.../...)

2. (.../...)

3. *Les taxes per aprofitament especial dels caixers automàtics regulada en la lletra h) de l'article 7è, apartat 3r, seran objecte d'una autoliquidació anual en el termini que estableixi el calendari de cobraments aprovat per l'Ajuntament. **En el supòsit que l'inici de l'aprofitament especial es produís amb posterioritat a la finalització del període d'autoliquidació anual, el/la contribuent haurà de presentar, en el termini de 30 dies hàbils comptadors des de l'inici de l'aprofitament, una autoliquidació pel període comprès entre la data d'inici i el 31 de desembre.**”*

Cap problema planteja la supressió del paràgraf assenyalat en la proposta normativa. Segons s'assenyala en la motivació de la mateixa, emesa en el document incorporat a l'expedient "Es proposa per part dels òrgans de gestió tributària l'eliminació de de l'incís final d'aquest precepte, d'acord amb la modificació del calendari fiscal d'aquesta taxa, que es liquidarà un cop hagi finalitzat el període tributari, evitant així les possibles devolucions que es puguin originar en aquest àmbit".

La resta de modificacions no susciten observacions per part del Consell.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions i precisions realitzades i tinguts en compte els advertiments assenyalats, pot continuar la tramitació de l'ordenança projectada.

13.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis (respecte a l'ocupació del domini públic mitjançant terrasses). (Exp. 277/23 BIS)

El Consell Tributari, en sessió de 18 d'octubre de 2023 de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, procedeix a l'emissió d'un informe sobre la nova proposta de modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis (respecte a l'ocupació del domini públic mitjançant terrasses), d'acord amb la sol·licitud presentada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda, de data 11 d'octubre de 2023, que s'acompanya de la següent documentació: (i) proposta de text del projecte normatiu, amb els canvis derivats de l'informe complementari; (ii) informe complementari d'11 d'octubre de 2023 relatiu a la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, taxa per l'aprofitament especial o privatiu del domini públic (terrasses i vetlladors); (iii) informe justificatiu de 21 de setembre de 2023 de la Direcció de Planificació Estratègica i Fiscalitat de la Gerència de Pressupostos i Hisenda relatiu a la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, taxa per l'aprofitament especial o privatiu del domini públic (terrasses i vetlladors) ja adjuntat a la petició d'informe anterior, expedient 277/23, i (iv) Informe de data 17 de setembre de 2019, de l'Institut de Paisatge Urbà i Qualitat de Vida, que ja va considerar el Consell Tributari en l'expedient 575/19, de 16 d'octubre de 2019, sobre la "Modificació de les ordenances fiscals 3.10. Proposta de revisió de les taxes de terrasses. Informe tècnic i econòmic".

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari recau, d'una banda, sobre la nova redacció de l'article 7.2.4 c, últim paràgraf, de l'Ordenança fiscal 3.10 en el qual es regula el règim de quantificació del Factor Corrector Carrer (FCC) en relació a l'ocupació del domini públic mitjançant terrasses i, de l'altra, sobre l'Annex II que el desenvolupa.

L'Informe que ara s'aprova és complementari de l'emès per aquest Consell en la sessió de 4 d'octubre de 2023, en l'Expedient 277/23, sobre la proposta de modificació dels articles 2, 3, 5, 7, 8 i 9, així com en la corresponent de les disposicions addicionals primera i segona de l'Ordenança 3.10.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà

de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança i en el cas de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic, o per finançar total o parcialment els nous serveis, els informes tècnic econòmics en els quals es posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost exigits per l'article 25 del TRLRHL.

Sense perjudici del que s'ha afirmat el Consell Tributari realitza les següents consideracions a la proposta normativa:

III.- Consideracions

Com hem dit abans es dona una nova redacció a la modificació del article 7.2.4 c), últim paràgraf, en el qual es regula el factor corrector del carrer (FCC) en relació a l'ocupació del domini públic mitjançant terrasses que constitueix un element essencial per a la determinació de la quota tributària íntegra del tribut. A més, s'incorpora l'Annex II que en forma part del cos normatiu. La redacció dels quals és la següent:

“Art. 7.2.4 c), últim paràgraf,

- Als efectes d'aplicació en el cas d'ocupació de via pública amb terrasses, el valor FCC s'aplicarà per a totes les categories de carrer, definides específicament per a aquesta ocupació en el gràfic annex I d'aquesta ordenança, acumulativament de conformitat amb el següent escalat, per trams de nombre de taules:

- D'1 a 4 taules: 0,5.*
- De 5 a 8 taules: 0,6.*
- De 9 a 12 taules: 0,7.*
- Més de 12 taules: 0,8.*

Per determinar el valor FCC en cada supòsit s'aplicarà la taula continguda en l'annex II d'aquesta ordenança.”

“ANNEX II

<i>Nombre de taules</i>	<i>FCC</i>
<i>1</i>	<i>0,5000</i>
<i>2</i>	<i>0,5000</i>
<i>3</i>	<i>0,5000</i>
<i>4</i>	<i>0,5000</i>
<i>5</i>	<i>0,5200</i>
<i>6</i>	<i>0,5333</i>
<i>7</i>	<i>0,5428</i>
<i>8</i>	<i>0,5500</i>
<i>9</i>	<i>0,5667</i>
<i>10</i>	<i>0,58</i>
<i>11</i>	<i>0,5909</i>
<i>12</i>	<i>0,6</i>

A les terrasses amb més de 12 taules, se'ls aplicarà l'FCC corresponent al càlcul següent:

$FCC = (N^{\circ} \text{taules } 1r \text{ tram} / N^{\circ} \text{ total de taules}) \times 0,5 + (N^{\circ} \text{ taules } 2n \text{ tram} / N^{\circ} \text{ total de taules}) \times 0,6 + (N^{\circ} \text{ taules } 3r \text{ tram} / N^{\circ} \text{ total de taules}) \times 0,7 + (N^{\circ} \text{ taules } 4t \text{ tram} / N^{\circ} \text{ total de taules}) \times 0,8.$

Doncs bé, el Consell Tributari assenyala que les normes proposades s'adeqüen a l'ordenament jurídic i a la gestió tributària dels Ens locals, reconeguda constitucionalment, en la mesura que estableixen la quantia d'un element fonamental de la quota íntegra del tribut al mateix temps que desenvolupen de manera clara i concreta la forma de la seva aplicació.

La modificació normativa, fruit de la presa en consideració de les observacions realitzades pel Consell en l'esmentat Informe 277/23, de 4 d'octubre de 2023, està justificada en l'Informe complementari relatiu a la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10 per l'aprofitament especial o privatiu del domini públic (terrasses i vetlladors), de 10 d'octubre de 2023 i juntament amb la incorporació de l'informe tècnic econòmic sobre la "Modificació de les ordenances fiscals 3.10. Proposta de revisió de les taxes de terrasses", de data 17.09.2019, suposa donar compliment a les exigències previstes en l'ordenament jurídic en relació amb l'abast de l'article 25 del TRLRHL en els termes declarats per la jurisprudència del Tribunal Suprem i subratllats per aquest Consell en l'Informe 277/23 abans citat.

III.- Conclusió

Per tot això, el Consell Tributari considera que, en relació a l'objecte d'aquest informe, pot continuar la tramitació de l'Ordenança proposada.

14.- Informe sobre la nova modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis (respecte a l'ocupació del domini públic mitjançant terrasses). (Expedient 277/23 TER)

El Consell Tributari, en sessió de 16 de novembre de 2023 de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, sense esgotar el termini establert a l'art. 13 d'aquest reglament, procedeix a l'emissió d'un informe sobre una nova proposta en el procediment de modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis (respecte a l'ocupació del domini públic mitjançant terrasses), d'acord amb la sol·licitud presentada, amb caràcter urgent, per la Gerència de Pressupostos i Hisenda per indicació del 4t tinent d'alcalde, de data 7 de novembre de 2023, que s'acompanya de la següent documentació: (i) informe tècnic justificatiu relatiu a la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, taxa per l'aprofitament especial o privatiu del domini públic (terrasses i vetlladors) de 7 de novembre de 2023 de la Gerència de Pressupostos i Hisenda, i (ii) informe jurídic de 30 d'octubre de 2023 de la Direcció de l'Àrea de Règim Jurídic.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari recau, d'una banda, sobre la nova redacció de l'article 7.2.4 c), últim paràgraf, de l'Ordenança fiscal 3.10 en el que es regula el règim de quantificació del factor corrector carrer (FCC) en relació a l'ocupació del domini públic mitjançant terrasses i, de l'altra, sobre l'Annex II que el desenvolupa. A més, recau sobre la nova redacció de la disposició final d'aquesta Ordenança.

L'informe que ara s'aprova és complementari de l'emès per aquest Consell en la sessió de 4 d'octubre de 2023, en l'expedient 277/23, sobre la proposta de modificació dels articles 2, 3, 5, 7, 8 i 9, així com la corresponent a les disposicions addicionals primera i segona de l'Ordenança 3.10. Igualment és complementari de l'emès en la sessió el 18 d'octubre de 2023, en l'expedient 277/23 BIS, sobre la proposta de modificació del article 7.2.4 c), últim paràgraf, així com de l'establiment de l'annex II que el desenvolupa.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i

l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança i en el cas de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic, o per finançar total o parcialment els nous serveis, els informes tècnic econòmics en els quals es posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost exigits per l'article 25 del TRLRHL.

Sense perjudici del que s'ha afirmat el Consell Tributari realitza les següents consideracions a la proposta normativa:

III.- Consideracions

A.- Com hem dit abans es dona una nova redacció a la modificació del article 7.2.4, c) últim paràgraf en el qual es regula el factor corrector del carrer (FCC) en relació a l'ocupació del domini públic mitjançant terrasses que constitueix un element essencial per a la determinació de la quota tributària íntegra del tribut. A més, es modifica l'Annex II que en forma part del cos normatiu. La redacció dels quals és la següent:

“ Art.7.2.4 c), últim paràgraf,

- Als efectes d'aplicació en el cas d'ocupació de via pública amb terrasses, el valor FCC s'aplicarà per a totes les categories de carrer, definides específicament per a aquesta ocupació en el gràfic annex I d'aquesta ordenança, acumulativament de conformitat amb el següent escalat, per trams de nombre de taules:

<i>Tram</i>	<i>1</i>	<i>2</i>	<i>3</i>	<i>4</i>	<i>5</i>
<i>FCC</i>	<i>0,30</i>	<i>0,40</i>	<i>0,60</i>	<i>0,75</i>	<i>0,80</i>
<i>Nombre de taules</i>					
<i>que inclou el tram</i>	<i>5</i>	<i>5</i>	<i>5</i>	<i>5</i>	<i>Restants</i>
<i>Forquilla</i>	<i>1-5</i>	<i>6-10</i>	<i>11-15</i>	<i>16-20</i>	<i>+20</i>

Per determinar el valor FCC en cada supòsit s'aplicarà la taula continguda en l'annex II d'aquesta ordenança.”

**“ANNEX II
COEFICIENTS PROGRESIUS TERRASSES**

<i>Nombre de taules</i>	<i>FCC</i>
1	0,3000
2	0,3000
3	0,3000
4	0,3000
5	0,3000
6	0,3167
7	0,3286
8	0,3375
9	0,3444
10	0,3500
11	0,3727
12	0,3917
13	0,4077
14	0,4214
15	0,4333
16	0,4531
17	0,4706
18	0,4861
19	0,5000
20	0,5125

A les terrasses amb més de 20 taules, se'ls aplicarà l'FCC corresponent al càlcul següent:

$FCC = (N^{\circ} \text{ taules } 1r \text{ tram} / N^{\circ} \text{ total de taules}) \times 0,3 + (N^{\circ} \text{ taules } 2n \text{ tram} / N^{\circ} \text{ total de taules}) \times 0,4 + (N^{\circ} \text{ taules } 3r \text{ tram} / N^{\circ} \text{ total de taules}) \times 0,6 + (N^{\circ} \text{ taules } 4t \text{ tram} / N^{\circ} \text{ total de taules}) \times 0,75 + (N^{\circ} \text{ taules } 5è \text{ tram} / N^{\circ} \text{ total de taules}) \times 0,8$

Doncs bé, el Consell Tributari reitera allò assenyalat al seu informe 277/23 BIS emès el dia 18 d'octubre de 2023. En efecte, les modificacions proposades s'adeqüen a l'ordenament jurídic i són conseqüència de l'atribució constitucional de la potestat tributària, en la mesura que estableixen la quantia d'un element de la quota íntegra del tribut, al mateix temps que desenvolupen de manera clara i concreta la forma de la seva aplicació.

La modificació normativa està justificada en *l'informe tècnic justificatiu a la modificació de l'ordenança fiscal 3.10, taxa per l'aprofitament especial o privatiu del domini públic (terrasses i vetlladors)*, de 7 de novembre de 2023 i així ho assenyalava el Consell en termes semblants als de l'informe núm. 277/23 BIS.

B.- Així mateix, com s'ha dit, es dona nova redacció a la disposició final en els termes següents:

“Disposició final.

La present Ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data XX de febrer de 2024, començarà a regir a partir del dia següent a la seva publicació al BOPB i continuarà vigent mentre no se n'acori-

di la modificació o derogació. No obstant, s'aplicarà amb efectes l'1 de gener de 2024 el previst a l'article 7.2.4 i l'annex II d'aquesta ordenança, pel que fa a la taxa de terrasses i vetlladors”.

El Consell Tributari, respecte a la modificació proposada en aquesta disposició final, considera que:

1r. Les ordenances fiscals són manifestació del principi d' autonomia i de la potestat tributària que els articles 137, 140, 142 i 133.1 CE, reconeixen els ens locals. L'article 133.1 de la CE atribueix a les corporacions locals la potestat per establir els seus propis tributs, que és expressió del principi democràtic, i que confereix a les ordenances fiscals una funció complementària del principi de reserva de llei tributària, tal com ha assenyalat la jurisprudència constitucional. Les ordenances fiscals són l'instrument jurídic que possibilita l'establiment i la regulació dels tributs locals i de tots aquells elements que incideixen en l'aplicació del sistema tributari local, sempre amb plena subjecció a l'ordenament jurídic.

2n. En conseqüència, les ordenances fiscals poden regular, en els termes establerts a la llei, els aspectes relatius al seu àmbit temporal d'aplicació. En relació amb aquest àmbit, objecte de la proposta normativa, són de total aplicació els articles 2 del Codi civil (en endavant, CC) i 10 de la Llei general tributària (en endavant, LGT), així com dels articles 107.1 de la Llei 7/1985, de 2 d' abril, reguladora de las bases de règim local i 17.4 del RDL 2/2004, de 5 de Març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals.

3r. Respecte d'aquests últims cal assenyalar que:

a) Regulen la vigència i abast temporal de les normes.

b) L'article 10 de la LGT reproduïx la regulació de l'article 2 del CC i en el mateix sentit els articles 107.1 de la Llei 7/1985, de 2 d' abril, Reguladora de las bases de règim local i 17.4 del RDL 2/2004, de 5 de Març, pel qual s'aprova el text refós de la llei reguladores de les hisendes locals

c) Transsumpte d'aquests preceptes legals és la disposició final de l'OF 3.10 de la proposta de modificació de la qual es dedueix que:

i.- Estableix la data de la seva entrada en vigor, a saber, l'endemà de la seva total publicació al butlletí oficial corresponent.

ii.- Disposa, a més, que els efectes derivats de l'esmentada entrada en vigor s'han d'aplicar a partir de l'1 de gener de 2024, respecte del factor corrector del carrer (FCC).

Doncs bé, aquesta darrera previsió no és contrària, en si mateixa considerada, als articles 2 CC i 10 LGT. Així s'ha manifestat el TS en, entre d'altres, la sentència 1556/2016 de 27 de juny, rec. 2232/2015, en la qual no només es pronuncia sobre la possibilitat que hi pugui haver normes tributàries retroactives sinó també sobre si una ordenança fiscal pot atribuir-la o es tracta d'una matèria reservada a la llei.

Respecte d'aquest segon aspecte, partint de les postures jurisprudencials mantingudes pel mateix TS, considera que cal admetre aquesta possibilitat, és a dir, que les ordenances fiscals puguin tenir caràcter retroactiu *“siempre, naturalmente, que no contradigan un mandato legal y respeten los principios constitucionales (...) aunque la ley no lo autorice expresamente.*

Pero como no podría ser de otro modo, lo que resulta palmario es que ninguna de las dos corrientes doctrinales contempla la posibilidad de contravenir un mandato legal” (FJ. Séptimo). Doncs *“En definitiva esta última corriente jurisprudencial considera que, aunque la expresión de la voluntad política de las corporaciones locales se concrete en decisiones de naturaleza y alcance administrativo, (...) reconoce una específica caracterización de dicha potestad derivada de la autonomía local y de la legitimación democrática directa que corresponde a las corporaciones locales”.*

Sobre la primera qüestió, és a dir, sobre si les normes tributàries poden tenir eficàcia retroactiva, aquesta sentència reproduceix una anterior de 19 de desembre de 2011, número 9135/2011, recurs 2884/2010, que recull la jurisprudència recaiguda en aquesta matèria de la qual cal destacar el següent:

a.- La irretroactivitat de les normes tributàries no és un postulat constitucional, i l'article 10.2 admet la previsió en contrari, ja que *“no existe una prohibición constitucional de la legislación tributaria retroactiva que pueda hacerse derivar del principio de irretroactividad tal y como está consagrado en el artículo 9.3 CE”.*

b.- La circumstància anterior *“no significa que su legitimidad constitucional no pueda ser cuestionada cuando su eficacia retroactiva entre en colisión con otros principios constitucionales”* STC 273/2000, de 15 de novembre, FJ6, *como es el caso, entre otros de los de seguridad jurídica y capacidad económica.”* I concreta, que la seguretat jurídica *“sí protege, en cambio, la confianza de los ciudadanos, que ajustan su conducta económica a la legislación vigente, frente a cambios normativos que no sean razonablemente previsibles, ya que la retroactividad posible de las normas tributarias no puede trascender la interdicción de la arbitrariedad (STC 150/1990, fundamento jurídico octavo).* Considera així que *“determinar, en consecuencia, cuándo una norma de carácter tributario conculca la seguridad jurídica de los ciudadanos es una cuestión que solo puede resolverse caso por caso, teniendo en cuenta, de un lado, el grado de retroactividad de la norma cuestionada y, de otro, las circunstancias específicas que concurren en cada supuesto (SSTC 126/1987, fundamento jurídico 11, 150/1999, fundamento jurídico 8, y 173/1996, fundamento jurídico 3).”*

c.- Amb caràcter general ja que no existeix prohibició de retroactivitat de les ordenances fiscals sempre que concorrin *“exigencias cualificadas de interés general”* i no entrin en col·lisió amb altres principis constitucionals, en particular els de seguretat jurídica i capacitat econòmica (STC 273/2000, de 15 de novembre, FJ6). És possible, així, una norma retroactiva quan es donin els pressupostos assenyalats, en particular *“las circunstancias concretas que concurren en el caso, es decir, la finalidad de la medida y las circunstancias relativas a su grado de previsibilidad, su importancia cuantitativa y otros factores similares STC 126/1987, (fundamentos jurídicos 11, 12 y 13, STC 197/1992, fundamento jurídico 4 y STC 173/1996, fundamento jurídico 3)”* (FJ Quart de la STS 9135/2011, de 19 de desembre esmentada).

Procedeix, en conseqüència, la possible aplicació retroactiva d'una ordenança si està dins dels paràmetres de constitucionalitat esmentats, inclosa la concurrència de circumstàncies d'interès general que puguin justificar raonadament la mesura.

Referent a això, l'informe jurídic emès per la Direcció dels Serveis Jurídics, el dia 30 d'octubre de 2023, incorporat a l'expedient, assenyalava que la justificació de l'eficàcia retroactiva *“haurà de donar resposta també a la necessitat de garantir el principi de seguretat jurídica exigible als poders públics, que consisteix no només en la claredat i certesa sobre l'ordenament aplicable, sinó també la legítima confiança i la predicibilitat en els seus efectes, enteses com l'expectativa raonablement fonamentada de la ciutadania sobre quina serà l'actuació del poder en l'aplicació del Dret (Sentència TC 135/2018 de 13 de desembre, FJ5è). En aquest sentit pot tenir importància fer constar antecedents que posin de relleu el coneixement de les opcions normatives adoptades per part dels operadors econòmics implicats, o si és el cas la data d'aprovació inicial de la modificació de l'ordenança fiscal (...) per tal d'acreditar que aquesta no suposa una regulació amb una rellevància tal que hagi pogut alterar aquest principi sinó que era previsible per a les persones afectades”*. En aquest sentit, consten a l'expedient com a antecedents d'aquesta norma les actuacions portades a terme per l'Ajuntament amb els operadors econòmics interessats com expressament assenyalava l'informe tècnic de 7 de novembre 2023. Així mateix, amb la mateixa finalitat de garantir la seguretat jurídica, està previst que l'aprovació inicial de l'ordenança tingui lloc abans de l'1 de gener de 2024 que és la data prevista per a l'eficàcia de la norma.

En conseqüència, en aquest cas concret, no resulten afectades per la retroactivitat prevista ni la confiança legítima ni la previsibilitat de les accions públiques a que s'ha fet referència.

Així mateix, l'informe tècnic justificatiu relatiu a la modificació de l'ordenança fiscal 3.10, taxa per l'aprofitament especial o privatiu del domini públic (terrasses i vetlladors) assenyalava l'interès general que concorre en esmorteir l'impacte que suposa que la bonificació del 75% sobre la quota fins ara vigent deixés de tenir efecte a 01 de gener de 2024. Respecte a la retroactivitat de la norma, el citat informe assenyalava:

“resulta necessari procedir a l'adaptació de la Disposició final única de l'ordenança fiscal atès que les noves modificacions impliquen un calendari de tramitació diferent de l'inicialment previst, demorant-se previsiblement la seva aprovació definitiva i entrada en vigor al primer trimestre de 2024.

Aquesta vicissitud afecta de forma decisiva la intenció del Govern municipal de posar fi a les discrepàncies originades amb el nou règim econòmic de la taxa aprovat en 2019 i que s'ha vist suspès temporalment, per la successiva aplicació de la reducció del 75% de la quota, a l'empara de les mesures extraordinàries dictades en el marc de la pandèmia de la COVID-19. En efecte, resulta del tot necessari dotar a la norma proposada d'un caràcter retroactiu, amb efectes 1 de gener de 2024, subratllant que aquests efectes són beneficiosos per als potencials subjectes passius, atès que alleugeren la càrrega tributària, dins dels paràmetres de quantificació de la taxa fixats per l'informe tècnic econòmic. A més a més, aquesta eficàcia retroactiva resulta coherent també amb el règim de gestió de la taxa, ja que es preveu liquidar el padró durant el darrer trimestre de l'any, d'acord amb el calendari fiscal vigent”.

Tampoc es produeix en aquest supòsit vulneració del principi de capacitat econòmica ni de la resta de principis configuradors del deure de contribuir. La norma retroactiva és resultant d'una més precisa configuració dels trams i a més aconseguix un abast progressiu d'acord amb el que preveu l'article 31.1 de la CE. La mesura articulada en la norma retroactiva respon al compliment d'aquest últim precepte doncs, d'una banda, la base del FCC mitjançant trams, que atenen el nombre de taules utilitzables, reafirma la plasmació de la capacitat econòmica abstracta, o com s'assenyala en la STC 182/2021, de 26 d'octubre, FJ 5, "*al principio de capacidad económica como criterio de la imposición*", fonament del deure de contribuir i, de l'altra, la seva quantificació amb coeficients en cada tram aconseguix plasmar el principi de progressivitat previst a l'article 31.1 de la CE. La retroactivitat dels efectes d'aquesta norma no suposa gravar una capacitat econòmica inexistente sinó que determina un menor gravamen respecte del que resulta de la norma vigent. I en tot cas, el caràcter periòdic de la taxa reflectit a l'art. 26.2 del TRLRHL disminueix l'abast de la retroactivitat prevista.

En definitiva, no existint previsió constitucional ni legal prohibitiva de retroactivitat de les normes tributàries cal admetre que una ordenança fiscal pugui tenir abast retroactiu per articular un component específic de la quantificació de la quota íntegra que no només suposa una minoració de l'import del tribut sense eliminar-lo sinó que plasma positivament el deure de contribuir. Tot això tenint en compte que no existeix norma legal que prohibeixi aquesta mesura ni significa cap restricció dels drets dels obligats.

En conseqüència, en aquest cas concret, la retroactivitat prevista s'ajusta a dret en la mesura que no hi ha una norma general o específica que prohibeixi la retroactivitat d'aquesta ordenança i no es conculquen els principis constitucionals i, en especial, els principis de capacitat econòmica, seguretat jurídica ni d'interdicció de l'arbitrarietat.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l'ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic.

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'art. 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'art 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.13, reguladora de les taxes per serveis culturals. La sol·licitud d'emissió d'informe de 6 de setembre de 2023 s'acompanyà en la mateixa data dels següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu i (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, i (iii) proposta d'actualització de l'Ordenança fiscal 3.13 de 25dejuliol de 2023 de l'Institut de Cultura.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

Les modificacions que se sotmeten a informe del Consell Tributari proposen canvis respecte de l'estructura del text, sense que es proposin canvis substantius respecte al contingut de la seva regulació.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als arts. 15 a 19 del RDL 2/2004, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança. En el supòsit present, l'estudi econòmic financer haurà de tenir en compte, fonamentalment, el valor de mercat i si es produeixen costos i despeses per l'Ajuntament.

III.- Observacions

1.- Com s'ha indicat a la introducció la modificació proposada afecta a l'estructura de l'ordenança. L'aspecte més important és el trasllat de la regulació de la meritació del tribut de l'art. 6 a l'art. 4, sense que es modifiqui el seu contingut. També es modifica el títol d'alguns apartats que, com succeeix respecte a la meritació, tampoc afecta al seu contingut.

2.- La proposta d'actualització que figura a l'expedient explica suficientment els canvis que s'introdueixen a l'ordenança

IV.- Conclusió

El Consell Tributari informa que, un cop considerades les observacions realitzades, pot continuar la tramitació de l'Ordenança.

El Consell Tributari, en sessió de 4 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.19, reguladora de la taxa pel manteniment dels serveis que presta el servei de protecció civil, prevenció, extinció d'incendis i salvament. La sol·licitud d'emissió d'informe de 6 de setembre de 2023 s'acompanya en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu; (ii) document on figura la redacció vigent i la proposta de modificació de l'Ordenança, i (iii) document de juliol de 2023 denominat "Taxa pel manteniment dels serveis que presta el Servei de Protecció civil, Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament" del Departament de Recursos Econòmics de la Gerència de l'Àrea de Seguretat, Prevenció i Convivència on consta l'informe econòmic financer.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

II.- Observacions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 5 de la referida OF la nova redacció del qual és la següent:

"1. La taxa pel manteniment dels serveis que presta el Servei de Protecció Civil, Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament tindrà caràcter periòdic, i el període impositiu coincideix amb l'any natural i la seva meritació es produirà el primer dia del període impositiu.

*2. **A compte de la posterior liquidació** Les entitats asseguradores estaran obligades a **declarar ingressar, mitjançant la corresponent autoliquidació a tal efecte, fins el 31 de març de cada any (inclòs), el 5 per cent de l'import de les primes recaptades, facturades a Barcelona, en el ram d'incendis, en l'exercici precedent a l'anterior al de la meritació, dos anys enrere. Amb aquesta decla-***

ració l'Ajuntament practicarà una liquidació a compte provisional.

*També, fins el 15 d'octubre de cada any (inclòs), les entitats asseguradores estaran obligades a comunicar a l'Administració Municipal l'import total de les primes recaptades, en el ram d'incendis, en l'exercici **immediat** anterior. ~~al de la meritació, als efectes de poder practicar les oportunes liquidacions o, en el seu cas, les devolucions~~ Amb aquesta declaració, l'Ajuntament practicarà la liquidació provisional de la taxa i les devolucions que puguin correspondre en el supòsit que el pagament a compte realitzat excedeixi de l'import de la quota de la taxa.*

3. Les liquidacions tributàries que corresponguin seran notificades als subjectes passius en els termes establerts en la Llei general tributària i en l'Ordenança Fiscal General.

El pagament de la quota resultant de les liquidacions s'efectuarà en els terminis determinats en la Llei general tributària i l'Ordenança Fiscal General.

4. D'acord amb el que disposa l'article 27.2 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i conforme a allò previst en l'article 92 de la Llei general tributària, es podran subscriure convenis de col·laboració amb institucions, entitats i organitzacions representatives de les companyies i societats asseguradores, amb la finalitat de simplificar el compliment de les obligacions formals i materials derivades de la present taxa. Aquest conveni només regirà per a les companyies i entitats que s'adhereixin al mateix. Les entitats quedaran subjectes a les normes de gestió, liquidació i pagament previstes en aquesta ordenança."

La Gerència de Pressupostos i Hisenda indica que la introducció d'aquesta modificació, consistent en la substitució del règim d'autoliquidació pel de la declaració es justifica, de conformitat en el principi d'eficiència administrativa, per la necessitat d'evitar un tràmit específic que afecta a un escàs nombre d'autoliquidacions, tal com s'ha evidenciat en la pràctica de la posada en marxa d'aquesta taxa.

I comenta que s'ha de tenir en compte que la part substancial d'aquesta taxa es recapta a través dels mecanismes previstos al conveni formalitzat amb la Gestora de Conciertos (UNESPA), que agrupa a la majoria d'obligats.

Res a objectar pel canvi proposat de substitució del règim d'autoliquidació pel de la declaració, ja que l'article 15.3 del TRLRHL, preveu que *"les entitats locals exerciran la potestat reglamentària a què fa referència l'apartat 2 de l'article 12 d'aquesta llei, bé a les ordenances fiscals reguladores dels diferents tributs locals, bé mitjançant l'aprovació d'ordenances fiscals específicament reguladores de la gestió, liquidació, inspecció i recaptació dels tributs locals"* i conforme a l'apartat 2 de l'article 12 del TRLRHL, les entitats locals poden adaptar, a través de les seves ordenances fiscals, el que preveu la Llei general tributària, les lleis de l'Estat reguladores de la gestió, liquidació, inspecció i recaptació tributària així com en les disposicions dictades per al seu desenvolupament, al règim d'organització i funcionament intern propi de cadascuna d'elles, amb el límit que aquesta adaptació no contravingui el contingut material de la normativa esmentada.

No obstant això, es realitzen les observacions següents:

1.- Es proposa a l'apartat 2 de l'article 5 que les empreses asseguradores estiguin obligades a declarar fins el 31 de març de cada any (inclòs) l'import de les primes "facturades" a Barcelona.

En l'ordenança fiscal vigent figura que l'import de les primes seran "*les recaptades*". El canvi és substancial i no consta justificació del motiu d'aquest canvi. No es pot saber si hi ha una motivació específica o obeeix a una errada en la redacció.

2.- En el mateix apartat 2 es proposa que la declaració de l'import de les primes "facturades" a Barcelona "*seran les de dos anys enrere*". Tampoc es justifica el motiu pel qual les primes declarades han de ser les de dos anys enrere, quan fins ara en l'ordenança vigent i en les d'altres taxes en que es realitzen liquidacions o autoliquidacions provisionals a compte, es fan d'acord amb la informació declarada de l'any anterior per les empreses.

En el document on figura la redacció vigent i la proposta de modificació de l'ordenança, la primera part de l'apartat 2 finalitza expressant que "*amb aquesta declaració l'Ajuntament practicarà una liquidació a compte provisional*", però a la proposta normativa de l'Ordenança no figura aquesta última frase. Tot indueix a pensar que ha sigut un oblit en la redacció.

En tot cas, s'hauria d'aclarir si ha de continuar la referència a la practica d'efectuar una liquidació a compte provisional, com consta al document de la proposta de modificació o si la intenció és no fer una liquidació provisional a compte s'hauria de justificar, ja que pot incidir en la periodificació d'ingressos i comptabilitat municipal.

3.- En el document incorporat a l'expedient sota el títol "Taxa pel manteniment dels serveis que presta el Servei de Protecció civil, Prevenció, Extinció d'incendis i Salvament", elaborat pel Departament de Recursos Econòmics de la Gerència d'Àrea de Seguretat, Prevenció i Convivència, hi ha una introducció sobre l'article 20 del TRLRHL que preveu la potestat per establir taxes per part de les entitats locals, entre d'altres per la prestacions de serveis públics i, a continuació, relaciona i descriu respecte de la taxa que ens ocupa, el fet imposable, subjecte passiu i meritació i liquidació, però amb el contingut del mateix informe que es va elaborar per l'Ordenança fiscal de 2023, sense modificar i incorporar les modificacions que ara es proposen, com seria adient.

En aquest document, "Taxa pel manteniment dels serveis que presta el Servei de Protecció civil, Prevenció, Extinció d'incendis i Salvament", consta l'informe econòmic financer elaborat amb el mateix contingut i format que el preparat per l'Ordenança de 2023, amb la única modificació dels corresponents imports, per la qual cosa hem de reiterar al respecte el nostre informe de l'expedient 329/22 corresponent a l'Ordenança fiscal de 2023, que es transcriu a continuació:

"(...) en relació amb la determinació dels costos cal assenyalar que no s'especifica l'individual de cadascun dels que preveu el TRLRHL a l'article 24.2 paràgraf segon ni qualsevol altre que en concret sigui atribuïble a l'activitat de manteniment realitzada. No es particularitzen els costos sobre la base dels quals es concreta la

quantia de la taxa, obtinguda mitjançant l'aplicació dels paràmetres establerts a l'article 5.1 de l'OF, tal com estableix l'article 25 del TRLRHL transcrit. El cost del servei prestat o, com és el cas, de l'activitat realitzada, que constitueix el fet imposable del tribut, és el límit màxim a què pot ascendir l'import de la taxa establerta per exigències del deure de contribuir i, en conseqüència, la seva quantia ha d'estar prou delimitada com per plasmar que la contribució es realitza d'acord amb les regles que la presideixen. En aquest cas particular constitueix a la seva vegada un dels elements de quantificació expressament establerts en el citat i transcrit article 5.1 de la proposta i com a tal ha d'estar suficientment delimitat perquè aquesta quantia s'adapti, a més, al principi de legalitat. Tampoc es concreta el capítol dels ingressos, limitat al ram d'incendis, i a una previsió general "Imports no assignables" -p. 5- sense que es pugui determinar si, respecte dels costos pressupostats, es compleix amb el límit màxim a què pot ascendir el seu import. En definitiva, cal especificar de manera suficient els costos atribuïbles a l'activitat de manteniment del servei que, si escau, es realitzi.

A aquests efectes és il·lustrativa la sentència, de data 30 de juny de 2022, del TSJ de Catalunya (recurs núm.1404/2020) quan estableix:

“Señala la sentencia de fecha 24/2/2014 dictada por la Sección 2ª de la Sala contencioso administrativa del TS (R. CASACION 3721/2010), seguida por esta misma Sección de la Sala contencioso administrativa del TSJC en sentencia de fecha 4/2/2021, entre otras, que: “La Memoria económico financiera ha de contener todas las precisiones y justificaciones del desarrollo articulado de la Ordenanza Fiscal, de modo que de su lectura se desprenda no sólo cual es el coste real o previsible del servicio en su conjunto, o, en su defecto, el valor de la prestación recibida, sino además la justificación razonada que ha llevado a la determinación, en su caso, de los criterios de cuantificación de la cuota para la elaboración de las liquidaciones, debiendo contener la explicación procedente que justifique el cumplimiento de los principios tributarios a los que hace referencia el art. 31.1 de la CE y al resto del ordenamiento jurídico. Y esto es así en la medida en que la aprobación de la Memoria económico financiera constituye, no un mero requisito formal, sino una “pieza clave para la exacción de las tasas” y un medio de garantizar, justificar (el ente impositor) y controlar (el sujeto pasivo) que el principio de equivalencia se respeta, y, por ende, para evitar la indefensión del administrado ante actuaciones administrativas arbitrarias”. Pues bien, el informe técnico económico que obra en el expediente se limita a fijar el coste del servicio para comprobar que los ingresos previstos son inferiores a aquél.

Sin embargo, no basta un cumplimiento estricto del art. 24.2 del TRLHL (establecer unos costes del servicio para terminar afirmando que la cuantía de la tasa no supera dicho coste, calculando la cuota con un método puramente matemático) sino que para que la ecuación sea correcta y de conformidad con la jurisprudencia arriba referenciada, es preciso que se justifique cada coste y que se explique el criterio utilizado para determinar la cuota, de manera que permita verificar la razonabilidad del reparto del coste del servicio entre sus usuarios”.

Doncs bé, l'informe tècnic econòmic que obra a l'expedient es limita a fixar el cost del servei per comprovar que els ingressos previstos són inferiors a aquell.

Tanmateix, no n'hi ha prou amb un compliment estricte de l'art. 24.2 del TRLHL (establir uns costos del servei per acabar afirmant que la quantia de la taxa no supera aquest cost, calculant la quota amb un mètode purament matemàtic) sinó que perquè l'equació sigui correcta i de conformitat amb la jurisprudència a dalt referenciada, és precís que es justifiqui cada cost i que s'expliqui el criteri utilitzat per determinar la quota, de manera que permeti verificar la raonabilitat del repartiment del cost del servei entre els usuaris.

Es tracta en definitiva de quantificar el cost de l'activitat realitzada que és la que constitueix l'element objectiu del fet imposable que, en aquest supòsit, és la de manteniment d'un determinat servei definit en l'article 2 d'aquesta proposta normativa. No es pot, doncs, incloure en la quantificació del cost l'import del servei prestat ni, si és el cas, incloure en el corresponent a aquest últim l'específic del manteniment. Tot això sense perjudici dels costos comuns que, si s'escau, s'hagin d'integrar dins el concepte cost del servei o activitat realitzada. Costos comuns que en cap cas poden incloure supòsits en què es pugui veure afectat el deure de contribuir.”

4.- En la proposta de modificació normativa no consta cap modificació més, però respecte l'actual art. 4.2 -que es manté en la seva redacció vigent- aquest Consell ha de reiterar la observació realitzada a l'informe de l'expedient 329/22, corresponent a l'Ordenança fiscal de 2023, respecte la quota tributària a satisfer per les entitats o societats asseguradores.

El Consell Tributari exposava:

(...) la segona consideració a realitzar es centra precisament en la regulació prevista en el transcrit article 5.2. En efecte, dels termes utilitzats en aquest últim es dedueixen, segons criteri del Consell Tributari, les següents possibilitats:

D'una banda que es pretengui establir una quota concreta per als substituïts “equivalent al 5 per cent de les primes recaptades pel...”. En el cas que la previsió fos aquesta, s'estarien regulant dues quotes tributàries, la corresponent als contribuents ex article 5.1 de l'OF i la que es refereix als substituïts la quantia de la qual es determinaria aplicant els paràmetres i tipus regulats en el paràgraf transcrit, la base constituïda per l'import de les primes recaptades i el tipus de gravamen una alíquota proporcional fixada en el 5%. Aquesta possibilitat contravindria la qualificació de substituït que la pròpia OF i l'article 23.2.b) del TRLRHL atribueixen a les companyies asseguradores. Interessa ressaltar que el substituït és un subjecte que, per definició legal -article 36 LGT- substitueix al contribuent en el compliment de totes les seves obligacions, de manera que, de forma indirecta, s'eliminarà, en aquest cas concret, aquesta condició sense que hi hagi fonament legal ni per modificar la naturalesa de substituït ni per, si escau, justificar una quota tributària a quantificar d'acord amb paràmetres diferents als generals que preveu el número u del mateix article 5. En definitiva si són contribuents la quota hauria de ser la mateixa per a tots els que tinguin aquesta condició; si són substituïts deuen, per mandat legal, la mateixa quota que el contribuent a què substitueixen, és a dir, en aquesta taxa concreta, la que preveu l'article 5.1 de l'OF.

D'altra banda, si el que es vol preveure és una quota màxima aquesta última hauria de regular-se amb aquest caràcter expressament en l'OF, és a dir, s'hauria d'establir que és la quota màxima del tribut, és a dir, el límit màxim que s'ha de satisfer com a conseqüència de la realització del fet imposable resultant aplicable, per tant, al subjecte que ha de complir amb les obligacions derivades d'aquesta realització, ja sigui a títol de contribuent o a títol de substitut i la quantia de la qual resulta de l'aplicació dels paràmetres regulats en l'article 5.1 analitzat. En aquest sentit, es preveu expressament que aquesta quota màxima és d'aplicació a tots els subjectes passius. No cal fer cap observació respecte de aquesta darrera norma.

Per la resta, cal dir que a l'article 6.2, paràgraf primer de l'OF proposada, en relació amb els anomenats substituïts, es disposa que:

“A compte de la posterior liquidació, les entitats asseguradores estaran obligades a ingressar, mitjançant la corresponent autoliquidació a tal efecte, abans de l'1 d'abril de cada any, el 5 per cent de les primes recaptades, en el ram d'incendis, en el exercici precedent a l'anterior al de la meritació de la taxa”.

En efecte, aquest precepte estableix el deure d'ingressar, com a anticipació d'ingressos, una quantitat igual al “el 5 per cent de les primes recaptades...”, anticipació d'ingressos que només cabria si és a compte, tal com s'especifica a la norma transcrita, d'una posterior que, en principi, només podria ser la quota tributària de la taxa ex article 5.1 de l'OF si es té en compte la qualificació de substitut que s'atribueix a les companyies asseguradores. La naturalesa de pagament a compte queda ratificada si s'atén el paràgraf segon de l'article 6.2 de l'OF en el qual es preveu la possibilitat de devolució dels excessos de les quanties que puguin resultar “en el supòsit que el pagament a compte realitzat excedeix de l'import de la quota de la taxa” (article 6.2, paràgraf segon) una vegada que es procedís a la liquidació preceptiva dels deutes tributaris resultants de l'aplicació de l'article 5 de l'OF.

(Les referències que es contenen a l'informe transcrit a l'article 5, s'han d'entendre que es refereixen a l'article 4t vigent i les de l'article 6, a l'article 5 vigent).

IV.- Conclusió

El Consell Tributari considera que les modificacions proposades en el text actualment vigent de l'OF 3.19 s'ajusten a dret, sense perjudici de les i observacions que es realitzen en aquest informe i, especialment, les efectuades sobre l'informe econòmic financer.

El Consell Tributari, en sessió d'11 d'octubre de 2023, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança reguladora de les prestacions patrimonials de caràcter públic no tributari (en endavant PPNT) dels serveis de cementiris. La sol·licitud d'emissió d'informe de 21 de setembre de 2023 s'acompanyà en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu; (ii) informe jurídic de 18 de setembre de 2023 del director de Règim Jurídic i Titularitat Funerària sobre les propostes de modificació de l'ordenança de prestacions patrimonials no tributàries de cementiris de l'Ajuntament de Barcelona per a l'exercici 2024; (iii) proposta de modificació de l'Ordenança de prestacions patrimonials no tributàries de cementiris per a l'exercici 2024 de 18 de setembre de 2023 del director general de Cementiris de Barcelona, i (iv) estudi d'actualització de les PPNT serveis de cementiris de maig de 2023 realitzat per una consultoria externa.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

Les modificacions proposades a l'Ordenança de referència no alteren la seva estructura, amb alguna petita excepció com la regulació del preu de les plantacions com a sepultura, ni la regulació vigent, excepte pel que fa a l'actualització dels imports de les prestacions, que és el seu objecte principal.

II.- Sobre el procediment normatiu

L'aspecte fonamental dels procediment normatiu quan afecta a PPNT, és el de determinar si és exigible un estudi econòmic-financer. Sobre aquest aspecte, el Consell Tributari, en l'expedient CT 109/18 a l'examinar si en el supòsit de les PPNT, era d'aplicació l'art. 25 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, quan estableix que *“Los acuerdos de establecimiento de tasas por la utilización privativa o el aprovechamiento especial del dominio público, o para financiar total o parcialmente los nuevos servicios, deberán adoptarse a la vista de informes técnico-económicos en los que se ponga de manifiesto el valor de mercado o la previsible cobertura del coste de aquellos, respectivamente. Dicho informe se incorporará al expediente para la adopción del correspondiente acuerdo”*, va dir el següent:

«És obvi que el precepte transcrit es refereix exclusivament a les taxes i no a altres ingressos de naturalesa pública com són les prestacions patrimonials de caràcter

públic. D'altra banda, s'ha de tenir en compte que la LCSP, en establir la regulació de les prestacions patrimonials de caràcter públic no ha modificat l'art. 25 del TR-LHL, com sí ha fet en relació amb altres preceptes d'aquest text normatiu. En conseqüència, la conclusió ha de ser que l'esmentat precepte no és d'aplicació a efectes d'adoptar l'acord d'establir les citades prestacions patrimonials de caràcter públic no tributari. El problema a resoldre, però, no és el de si és d'aplicació l'art. 25 del TR-LHL, sinó el de si per adoptar l'acord d'aplicar el nou ingrés és preceptiva la incorporació d'un dictamen tècnic-econòmic perquè així vingui determinat per altres normes de l'ordenament jurídic diferents del referit art. 25 del TR-LHL.

(...) L'art.129 de la Llei de Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques regula els "Principis de bona regulació", dins del Títol que es refereix a les iniciatives legislatives i a la potestat per dictar Reglaments i altres disposicions. El seu apartat 7 disposa que: "Cuando la iniciativa normativa afecte a los gastos e ingresos públicos presentes o futuros, se deberán valorar y cuantificar sus repercusiones y efectos, y supeditarse al cumplimiento de los principios de estabilidad presupuestaria y sostenibilidad financiera". Entenem que per quantificar i valorar les repercussions i efectes d'uns ingressos públics es fa imprescindible un estudi o informe tècnic-econòmic, el que ja més concretament demanda l'art. 110 del Reglament Orgànic Municipal (ROM) de l'Ajuntament de Barcelona, relatiu a la documentació exigida en qualsevol projecte normatiu, a l'establir que "també s'hauria d'incloure prèviament a la seva tramitació, informe jurídic i els informes tècnics i econòmics escaients dels serveis municipals."

Entenem que a la vista del preceptes transcrits, que si bé no és d'aplicació l'art. 25 del TR-LHL, si que és obligatòria la incorporació d'un informe tècnic-econòmic a l'expedient en el que es tramiti l'aprovació de l'Ordenança de referència»

En el present supòsit s'ha incorporat a l'expedient el ja citat a l'encapçalament Estudi d'actualització de les PPNT i, en aquest sentit, i respecte al procediment, s'ha acomplert el que estableixen les disposicions citades a l'informe transcrit.

III.-Observacions

1.- La modificació de l'Ordenança afecta al contingut dels arts.7 i 8 i a diferents epígrafs de l'Annex

2.- La finalitat de l'art. 7 és introduir dins la classificació de sepultures "les plantacions", ja contemplades a l'art 95 de l'Ordenança de cementiris, però que no tenia reflex a l'Ordenança de PPNT cementiris. Ara s'introdueix a l'art. 7 i a l'Epígraf I.1 de l'Annex, s'estableix l'import de la prestació per aquest tipus de sepultura.

Aquesta modificació s'ajusta a dret.

3.- La modificació que es proposa de l'art. 8, dedicat a les retrocessions, és la de reduir la quantitat dedicada a retrocessions respecte a com es valoraven abans de l'any 2019. L'estudi d'actualització no hi fa cap referència. En la proposta de modificació signada pel Director General aportada a l'expedient, s'hi fa referència i es diu que "en el context actual en que tots els recursos de Cementiris de

Barcelona SA es destinen íntegrament al manteniment o a les obres de rehabilitació dels cementiris, la quantitat que es preveu destinar a retrocessió ha de ser forçosament inferior a la que es destinava abans del 2019 (inici de l'execució del Pla Director)".

D'acord amb aquestes premisses es proposa rebaixar la retrocessió de les sepultures dels Grups IV (panteons) i Grup V (solars), de 35.000€ a 20.000€; i reduir els percentatges del Grup I (nínxols) de l'actual 75% 85% a 65% 75% i del Grup II (tombes menors) de 55% 65% a 45% 55%.

A l'afectar aquests drets molt directament als ciutadans, entenem que a l'Estudi d'actualització o en la mateixa proposta de director general s'hauria d'explicar més concretament, des del punt de vista econòmic què ha produït la pèrdua de valor de les sepultures i determinar la relació amb el manteniment i les obres de rehabilitació dels cementiris i amb el fet de que no es modifica el preu de les concessions.

La raó, expressada a l'Informe jurídic que obra a l'expedient, que l'Ordenança de cementiris no fixa ni els criteris ni la quantia i, per tant, ho deixa a mans de l'Ordenança reguladora de les PPNT, no vol dir que en el procediment d'aprovació d'aquesta, no hi hagi de constar un estudi tècnic-econòmic suficient.

Entenem que, per raons de seguretat jurídica, convindria fer un informe tècnic-econòmic més acurat per justificar les quanties de les reduccions de les retrocessions.

4.- Les restants modificacions corresponen als epígrafs de l'Annex de l'Ordenança.

4.1.- En els epígrafs I (Concessió temporal del dret funerari), IV (Autoritzacions i llicències d'entrada d'elements decoratius i d'obres menors de reforma i de manteniment i altres), VII (Llicències d'obres per a construccions funeràries), i VIII (altres conceptes), no hi ha modificació de l'import de les prestacions.

4.2.- A l'Epígraf II, sobre concessions breus anuals de sepultures, la modificació de les tarifes per l'any 2024, respecte a les de 2023, suposa un increment del 11,84%.

Cal senyalar que en l'estudi d'actualització s'indica que la revisió lineal de tota l'activitat de les PPNT és del 12,27%, per tal d'aconseguir que es vegin compensades totes les despeses que s'imputen a les PPNT.

La proposta de modificació del director general, al fer referència a aquest aspecte de l'estudi, considera que es pot reduir la càrrega als ciutadans mitjançant un augment global del 9,69%. En tot cas la proposta d'increment respecte a aquest epígraf II s'analitza suficientment a l'Estudi d'actualització. La modificació proposada s'ajusta a dret.

4.3.- A l'Epígraf III, sobre preparació prèvia de la sepultura, inhumació, exhumació, reducció de restes i trasllat de cadàvers, restes i cendres i obertura de sepultura, la modificació de les tarifes per l'any 2024, respecte a les de 2023, suposa un increment del 9,85%.

Aquesta proposta d'increment està suficientment analitzada a l'Estudi d'actualització. La modificació proposada s'ajusta a dret.

4.4.- A l'Epígraf V, sobre conservació i neteja de vials, xarxa de clavegueram, jardineria i edificis administratius dels cementiris, la modificació de les tarifes per l'any 2024, respecte a l'any 2023, suposa un increment del 12,20%.

La justificació d'aquest increment està suficientment explicat a la proposta del director general i a l'Estudi d'actualització. La modificació proposada s'ajusta a dret.

4.5.- A l'Epígraf VI, sobre actes derivats de la titularitat del dret funerari, es proposa una important reducció de tarifes, fins el -59,24% de mitja.

Les motivacions d'aquesta rebaixa són dues, d'acord amb la proposta del director general: fomentar les designes de beneficiari, facilitar el duplicat, bescanvi o correcció de títols, les cessions entre parents o les transmissions per testament, aspectes que faciliten el funcionament de Cementiris, i en segon lloc, la digitalització ha permès reduir d'una manera notable el cost.

Els dos aspectes estan suficientment justificats a la proposta i a l'Estudi. La modificació proposada s'ajusta a dret.

IV.- Conclusió

El Consell Tributari informa que, un cop considerades les observacions realitzades, pot continuar la tramitació de l'Ordenança

ANNEXOS

EXPEDIENTS TRAMITATS

Tramitació ordinària

Total expedients	839
Recursos	822
Informes	17

Recursos

Estimats	132
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	71
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	61

Estimats en part	56
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	28
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	28

Desestimats	169
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	163
Conformitat amb el Districte de Sant Martí	1
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	5

Inadmissibles	100
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	94
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	6

Revocació	328
------------------	------------

Retornats	37
Amb informe complementari	9
Abstenció per cosa jutjada	6
A petició de l'Institut Municipal d'Hisenda	9
Per manca de competència	8
Per pèrdua sobrevinguda de l'objecte	5

Tramitació simplificada

Total recursos	56
Desestimats	56

Classificació per conceptes (tramitació ordinària)

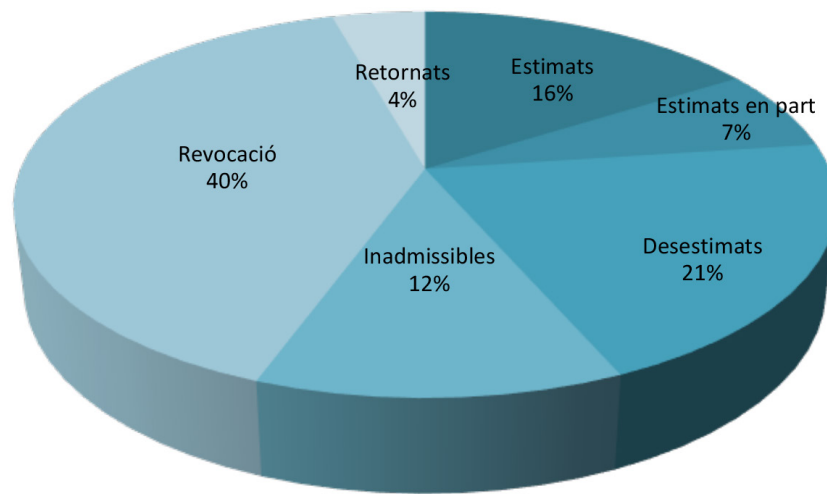
	2019	2020	2021	2022	2023
1.1 Impost sobre béns immobles	29 (8,36%)	46 (10,24%)	160 (21,25%)	118 (16,86%)	129 (15,69%)
1.2 Impost sobre vehicles de tracció mecànica	12 (3,46%)	12 (2,67%)	78 (10,36%)	63 (9%)	40 (4,87%)
1.3 Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	277 (79,83%)	330 (73,50%)	357 (47,41%)	245 (35%)	529 (64,35%)
1.4 Impost sobre activitats econòmiques	14 (4,03%)	38 (8,46%)	125 (16,6%)	237 (33,86%)	87 (10,59%)
2.1 Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	5 (1,44%)	3 (0,67%)	6 (0,8%)	11 (1,57%)	6 (0,73%)
3.10 Taxes per utilització privativa del domini públic i prestació d'altres serveis	1 (0,29%)	3 (0,67%)	3 (0,4%)	5 (0,71%)	3 (0,36%)
3.11 Taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic a favor d'empreses de serveis de subministrament d'interès general	1 (0,29%)	2 (0,45%)	1 (0,13%)	1 (0,14%)	—
3.16 Taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic a favor d'empreses de telefonia mòbil	—	—	—	—	1 (0,13%)
4 Preus públics per recollida de residus comercials	4 (1,15%)	14 (3,12%)	8 (1,06%)	19 (2,72%)	13 (1,58%)
5 Altres temes	4 (1,15%)	1 (0,22%)	15 (1,99%)	1 (0,14%)	14 (1,70%)
Totals	347 (100%)	449 (100%)	753 (100%)	700 (100%)	822 (100%)

Classificació per conceptes (tramitació simplificada)

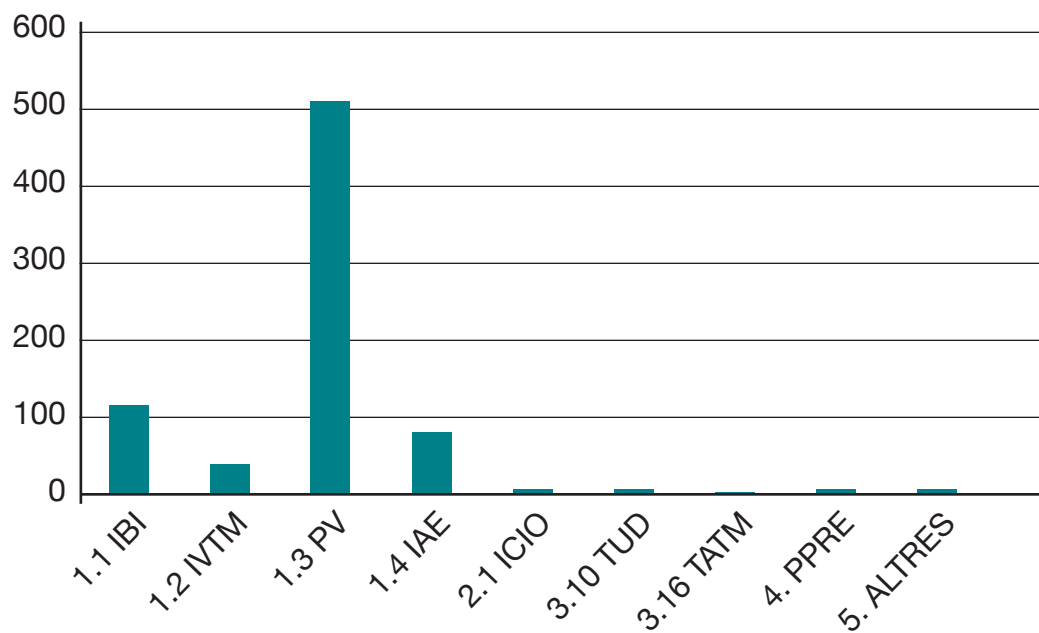
	2021	2022	2023
1.1 Impost sobre béns immobles	7 (3,54%)	—	—
1.3 Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	191 (96,46%)	61 (100%)	56 (100%)
Totals	198 (100%)	61 (100%)	56 (100%)

Gràfics (tramitació ordinària)

Recursos dictaminats

Classificació per conceptes

Ajuntament
de Barcelona